SAS

CICLONUL UCIGAȘ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

SAS

Ciclonul ucigaş

În româneşte de Vasile Murgu

EDITURA Tinerama

2001

Capitolul I

Barca pescărească confecţionată dintr-un trunchi de cocotier se depărta încet în lumina zorilor. Doi negri vâsleau alene. Ca în fiecare zi la Tropice, soarele se aprindea ca o lampă alungând noaptea în câteva minute.

Deja nişte peşti zburători săreau în faţa pirogii în urmărirea unei prăzi.

Coasta netedă a insulei Grande Bahamas strălucea într-un halou albicios cu linia sa verde de cocotieri şi palmieri.

Atunci când se aflară la distanţă de o milă de coastă, cei doi pescari lăsară deoparte pagaiele şi puseră în funcţie un mic motor auxiliar de 3 cai putere. Unul dintre ei aprinse o ţigară scoasă dintr-un buzunar al cămăşii sale zdrenţuite, în timp ce celălalt conducea ambarcaţiunea. Cei doi pescari nu se deosebeau cu nimic de alţi colegi de-ai lor din Bahamas care mergeau în fiecare dimineaţă să ridice vârşele cu crustacee.

După un sfert de ceas, ei opriră motorul. În aparenţă, marea era de culoarea smaraldului şi la fel de calmă în acest loc, ca în tot golful. Dar acolo era începutul barierei de corali la nivelul apei care înconjura insula şi care împiedica peştii mari să se aventureze aproape de mal. În aceste zone mai puţin adânci pescarii îşi afundau vârşele.

Barca îşi continuă drumul. Aşezat în genunchi, cel de-al doilea aruncă o ancoră improvizată, făcută dintr-o bucată de fier. Apa era atât de limpede că se vedea la o adâncime mai mare de zece metri. Ei ajunseseră chiar în dreptul reperului lor, o bucată de plută cu o bucată de sifon roşu. Cel care era în faţă începu să tragă coarda care era scufundată în apă.

Imediat, un fel de colivie mare rigidă cu zăbrele metalice apăru la suprafaţă. În interior, se distingea o masă obscură înconjurată de diverşi peşti şi crustacee. În momentul în care trăgeau colivia la bordul bărcii, un enorm homar scăpă şi plonjă în apă, însă cei doi bărbaţi nu întreprinseră nimic ca să-l prindă.

Cu mare dificultate, ei ridicară colivia plasând-o în echilibru pe pirogă. Aceasta depăşea cu mult cele două flancuri. Unul dintre ei privi spre pământ. Ei ajunseseră primii la muncă.

Din colivie răzbătea un miros pestilenţial.

Negrul care manevra motorul deschise unul dintre panouri şi

pipăi masa obscură. Un peşte-arici, mare cât o minge de fotbal şi plin cu spini sări în barcă şi începu să se dezumfle în mod jalnic. Acum soarele lumina din plin colivia şi se vedea clar ce era în interiorul ei: un corp omenesc acoperit de crustacee şi cochilii, umflat şi mutilat. Un rechin mai mic o fi pătruns în colivie, căci lipsea o bucată mare din piept şi se vedeau coastele mari curăţate de carne.

Faţa era oribilă. Părul continuase să crească şi după moarte şi plutea ca o meduză blondă. Trăsăturile erau de nerecunoscut, nasul, ca şi ochii, fiind devoraţi în mare parte. Din veşminte, nu rămăseseră decât resturi de cămaşă şi un şort.

Negrul continua să tragă cu precauţie, ca şi când oribilul miros nici n-ar fi existat.

Colegul său îi veni în ajutor, susţinând capul care acum se sprijinea pe peştele-arici dezumflat.

Cu un ultim efort, cei doi negri basculară corpul pe fundul ambarcaţiunii. În faţă, un tarpon[1] făcu un salt de doi metri ca o săgeată argintie şi recăzu într-o jerbă de spumă. Atrase de mirosul cărnii, nişte păsări de mare dădeau târcoale pirogii cu ţipete ascuţite.

Colivia goală fu aruncată din nou în mare şi se scufundă încet. Unul dintre bărbaţi trie conţinutul, păstrând mai mulţi homari, o caracatiţă şi mai mulţi peştişori de toate culorile.

Corpul era întins în fundul pirogii.

Unul din bărbaţi scoase atunci dintr-o hârtie pliată o brăţară din aur pe care o puse la încheietura dreaptă a mortului, precum şi un ceas Rolex, un model vechi, enorm, antiacvatic.

El luă din nou pagaia şi îndepărtă barca circa o sută de metri, după care amândoi ridicară cu precauţie corpul ţinându-l de braţe şi de picioare, şi-l balansară uşor deasupra bordului.

Acesta dispăru în apa de culoarea smaraldului, urcă apoi din nou şi rămase aproape de suprafaţă plutind în derivă, rupându-se încă mai mult în coralii multicolori care tăiau ca nişte lame de ras. Deja mii de peşti îl înconjurară, lingându-l şi smulgând bucăţi microscopice de carne.

Cel mai vârstnic dintre negri puse motorul în funcţiune. Niciunul dintre ei nu scosese niciun cuvânt de la plecare.

Piroga făcu stânga-mprejur, îndreptându-se spre Freeport. Pe la jumătatea drumului se întâlniră cu alţi pescari care se duceau

1 *Peşte mare tropical (n.a.)*

să-şi caute vârşele lor.

Soarele era acum sus pe cer şi temperatura începea să fie insuportabilă. Nu sufla nicio boare de vânt.

Acolo, spre corali, un cerc de păsări de mare semnalau prezenţa corpului. Cel mai vârstnic dintre negri privi cerul şi spuse:

— S-ar putea să fie un ciclon înainte de ora nouă.

Celălalt scuipă în apă şi spuse ridicând capul:

— Tot ce-i posibil.

Amândoi aveau acelaşi gând: să aşeze piroga pe nisipul alb şi să se culce la umbră până spre seară.

Asta nu era vreme ca să poţi lucra timp îndelungat.

Capitolul II

Portiera împodobită cu vulturul american care ţine între gheare fulgerul şi o ramură de măslin fu deschisă de către un uriaş poliţist militar cu faţa impasibilă.

Alteţa Sa Serenissimă Prinţul Malko Linge coborî din Cadillacul oficial venit să-l caute la Dulles Airport, aeroportul internaţional din Washington. Dacă i se acordau atâtea onoruri, însemna că aveau mare nevoie de el. De obicei, pentru a veni la sediul C.I.A., el se mulţumea cu autobuzul care efectua cursa la fiecare oră sau cu maşina sa personală.

Abia coborât din maşină, un planton tăcut în haine civile îl luă în primire şi-l conduse la unul din ascensoarele ultrarapide care deserveau doar ultimele patru etaje ale clădirii din oţel şi beton, inima complexului de la Langley care adăpostea C.I.A.

William Clark îl aştepta la intrarea biroului său, surâzător şi liniştit ca un crocodil după un post îndelungat. Dacă ar fi trebuit să-şi expedieze mama în China comunistă pentru o misiune, ar fi făcut-o fără nicio reţinere.

— Intraţi dragul meu S.A.S., vă aşteptăm.

Prin fereastra panoramică din sticlă blindată a biroului său, Directorul Serviciului „Caraibe” din cadrul Direcţiei Planificare

putea să vadă câteodată cerbi şi alte animale sălbatice colindând liberi pădurile care înconjurau cartierul general din beton al enormei organizaţii de contraspionaj.

Pe moment însă, natura părea departe de a constitui o preocupare a lui William Clark. El îi prezentă lui Malko un bărbat subţire cu faţa ascetică, aflat în picioare lângă biroul său:

— Georges Martin, director adjunct al Naţional Security Agency[2].

Ei îşi strânseră mâinile, dar Martin aruncă o privire critică asupra elegantului costum de alpaca neagră al lui Malko şi asupra ochilor strălucitori a căror privire trăda o oarecare impertinenţă. El nu părea să fie de acord cu alegerea colegului său. Din fericire, William Clark sparse gheaţa arătându-i lui Malko un teanc de fotografii care erau răvăşite pe birou:

— Priviţi aceste fotografii. Sunt sigur, dată fiind memoria dumneavoastră, că nu veţi avea nevoie să le luaţi.

Georges Martin adăugă cu o voce stridentă şi agresivă:

— Toată această afacere trebuie să rămână secretă, nu-i aşa?

Tonul îl agasă peste măsură pe Malko:

— De ce dracu nu o rezolvaţi dumneavoastră înşivă dacă nu aveţi încredere în ceilalţi?

Ochii lui strălucitori deveneau verzui, ceea ce nu era un semn bun.

Georges Martin replică sec:

— Noi nu suntem o agenţie operaţională.

El era vizibil indispus de alura dezinvoltă a lui Malko. După el, nu la N.S.A. trebuia angajat un individ ca ăsta.

— Prietenul nostru S.A.S. voia numai să facă o glumă, se grăbi să intervină Clark pentru a nu turna gaz pe foc.

El ţinea la Malko. În ciuda aparentei sale decontractări, acesta era unul dintre agenţii săi sub acoperire. În plus, în cercurile sordide ale spionajului, arareori întâlneai un adevărat om de lume, iar S.A.S. era până în vârful unghiilor aşa ceva. Autentică Alteţă Serenissimă – originea poreclei sale – conte al Sfântului Imperiu Roman, marchiz de Basse-Lusace, cavaler de onoare şi devoţiune al Ordinului Suveran de Malta, şi în continuare o cascadă de alte titluri căzute în desuetudine, Malko injectase puţin sânge albastru în democratica C.I.A.

Desigur, metodele sale nu erau mereu prea riguros ortodoxe,

---

2 *Agenţia Federală însărcinată cu Codurile (n.a.)*

dar memoria sa fabuloasă îi permitea să vorbească multe limbi străine şi farmecul său natural îi dădea posibilitatea să treacă peste destule dificultăţi, mai ales cu ajutorul femeilor, ceea ce îl ajuta să evite folosirea violenţei, de care avea oroare. Deoarece el obţinuse rezultate incontestabile, se crease obiceiul la C.I.A. de a i se atribui misiunile care ieşeau din rutina cenuşie a Informaţiilor.

În ciuda anilor săi de colaborare, Malko refuzase titularizarea. Fiind agent colaborator cu contract, spionajul şi contraspionajul reprezentase doar un episod din viaţa lui, care-i aducea destui bani pentru a-şi restaura castelul istoric pe care-l poseda în Austria, ţara sa de origine, în care urma să se retragă într-o zi, dacă Dumnezeu şi agenţii adverşi îi vor acorda această şansă. Pe moment, o misiune reuşită se traducea prin zidărie şi lemnărie, dar rapacitatea antreprenorilor era atât de mare, încât avea impresia că trebuie să umple un sac fără fund.

— Ce i s-a întâmplat acestui domn? întrebă Malko.

— A dispărut, spuse William Clark.

— Unde a fost văzut ultima oară fugarul dumneavoastră, îl întrebă Malko cu un ton puţin ironic pe omul de la N.S.A. În fundul golfului Kamciatka sau la Pekin?

William Clark ridică ochii spre cer:

— La morga din Freeport – Grande Bahamas din Arhipelagul Bahamas în Caraibe.

— Bravo! Dumneavoastră m-aţi trimis peste tot şi acum mă trimiteţi în iad... Cel puţin de nu mi-aţi cere să mă lansez în spiritism...

— Destul cu glumele, întrerupse sec Georges Martin. Concret, la morga din Freeport există un corp care a fost identificat ca fiind al acelui bărbat, Bernon Mitchell, dar acest corp a stat prea mult în mare şi este complet de nerecunoscut, mutilat. Numai datorită prezenţei brăţării şi a ceasului a putut fi identificat, în rest, nicio posibilitate de prelevare de amprente.

— Văd, spuse Malko, că nu sunteţi sigur că-i vorba de Mitchell al vostru.

— Nu tocmai siguri, răspunseră ca un ecou cei doi bărbaţi laolaltă.

— Şi de ce există această nesiguranţă?

William Clark coborî vocea ca şi cum camera izolată sonor, ar fi fost presărată cu microfoane şi probabil că chiar aşa stăteau

lucrurile, şi explică:

— Bernon Mitchell sosise pentru a-şi petrece weekendul la hotelul Lucayan din Freeport.

Ei aruncă o privire pe calendar.

— Astăzi suntem în 3 iulie, s-a împlinit deci o săptămână. Bărbatul ar fi trebuit să se întoarcă la baza de lansare a sateliţilor la care fusese detaşat, luni pe 26 iunie dimineaţa. Neîntâlnindu-l, s-a dat telefon la hotelul Lucayan. Bernon Mitchell n-a mai reapărut de duminică seara şi şi-a lăsat toate bagajele la hotel. Poliţia locală a fost anunţată. S-au verificat toate listele de pasageri ale zborurilor şi navelor, dar degeaba, nu s-a mai auzit, vorbindu-se de Bernon Mitchell până în ultima zi de vineri. În acea dimineaţă nişte pescari i-au găsit corpul plutind aproape de bariera de corali care înconjoară insula. Ori, Mitchell era un excelent înotător care înainte participase la competiţii şi pe deasupra nu fusese nicio furtună. Trebuie admis deci că el a înotat solitar aproape două mile…

— Este posibil, remarcă Malko. Dumneavoastră spuneţi că era un bun înotător?

William Clark dădu din cap:

— Există o informaţie confidenţială pe care v-o servesc: Mitchell făcuse o criza de rinichi şi de-abia putea merge, darmite să înoate aşa departe.

— Sigur, sigur, dar asta nu-i cert… Şi mai întâi cine ar avea interesul să pună în scenă o operaţiune atât de diabolică? Arhipelagul Bahamas din câte ştiu eu, nu este un cuib de spioni K.G.B.

Georges Martin nu sesiză ironia şi remarcă un pic jalnic:

— Acest băiat, Bernon Mitchell, în ciuda vârstei sale fragede, era un matematician de mare valoare. El a pus la punct toate codurile de care se servesc Departamentul de Stat, Navy şi Air Force. El ştia absolut totul despre acestea.

— Aşa deci, spuse Malko.

Georges Martin avea culoarea unei lămâi necoapte.

— Deoarece domnul Clark are încredere în dumneavoastră, vă dau şi eu undă verde. Vă rog însă să aduceţi lumină în această afacere. Acesta era unul dintre oamenii cei mai inteligenţi din câţi am cunoscut.

Afirmând acestea, el îi strânse mâna lui Malko şi salutându-l pe Clark cu o înclinare a capului, ieşi din birou.

— Ce înseamnă toată această mascaradă? întrebă Malko în momentul când uşa dublu capitonată cu piele fu închisă.

William Clark afişă un surâs rece.

— Dacă n-ar fi fost decât un truc murdar pentru noi toţi, aş spune că de data asta a fost bine jucat. La N.S.A., nu sunt decât obsedaţi de propria lor imagine. De fiecare dată când există vreo mare problemă la altă mare agenţie federală, aceştia afirmă că la ei n-a fost niciodată vreo defecţiune şi nici vreun agent dublu. N-aş dori să lucrez la ei nici pentru zece mii de dolari pe luna. Imobilul lor este înconjurat de un gard dublu de sârmă ghimpată cu patru creneluri presărate cu mitraliere. Toate ferestrele lor sunt zăbrelite iar oamenii care lucrează acolo, sunt testaţi cu regularitate cu detectorul de minciuni şi săptămânal li se ţine o prelegere despre Secret, cu un mare „S”.

Malko examină fotografiile. Bernon Mitchell era un bărbat înalt, cu părul de culoare deschisă pieptănat pe spate, trăsăturile regulate, un aer plăcut, fără multă personalitate. Într-una din fotografii era la braţul unei fete cu faţa pătrăţoasă, dar frumoasă.

— Este deci destul de important Bernon al dumneavoastră, spuse Malko.

William Clark oftă:

— Din păcate! Să spunem că pe planul Informaţiilor, aceasta ar fi o lovitură tot atât de grea ca Pearl Harbor pe plan militar. În plus, din codurile americane pe care le-a pus la punct, el îi va informa pe ruşi că noi le avem pe ale lor. Aceasta reprezintă o muncă de mai mulţi ani şi el este cel care ştie cum am procurat codurile mai multor ţări, dintre care unele aliate. Vă daţi seama deci ce pot reprezenta aceste informaţii în posesia unor profesionişti?

Malko îi dădea perfectă dreptate.

— Cum a putut să dispară atât de uşor?

— Din cauza acestei sacre misiuni. În mod normal, orice funcţionar al N.S.A. trebuie să ceară o autorizaţie pentru a părăsi S.U.A datorită muncii secrete care se prestează în această agenţie federală, dar în cazul nostru, el avea un ordin întocmit în bună formă şi regulă pentru S.P.A.D.A.T.S.[3]

Malko puse fotografiile pe birou.

— Ce se întâmplă dacă ruşii au pus mâna pe el?

---

3 *Space Detection and Tracking System (n.a.)*

— Nu îndrăznesc să mă gândesc, spuse William Clark cu o voce sumbră, cu atât mai mult cu cât ei sunt capabili, în acest caz, să-l ţină ascuns un an sau doi, pentru a ne lăsa să plutim în ceaţă…

Groaznic! Malko începea să înţeleagă motivul îngrijorării şefilor lui.

— Din fericire, aceasta nu este decât ipoteza cea mai pesimistă, sublinie el.

— Din fericire, răspunse Clark ca un ecou.

— Ce se ştie despre el? întrebă Malko.

— Totul! Cel puţin aşa credeam noi. Este căsătorit cu o fată provenind dintr-o familie excelentă din Boston. Nu au copii şi locuiesc într-o vilă cochetă din Fort – Mead, în Maryland. Nu sunt nici probleme de bani, nici amantă, nu bea, nu se droghează, nici nu frecventează cercuri politice primejdioase. După prietenii lui, ar avea opinii politice mai mult de dreapta. Familia lui care trăieşte la Fresno în California nu ştie nimic mai mult. El are o soră măritată în North Dakota, de asemenea, fără probleme. Pentru prima dată mergea în Bahamas. Noi avem acolo o staţie de lansare de sateliţi foarte importantă, din cadrul reţelei noastre S.P.A.D.A.T.S. Ei aveau nevoie de Mitchell pentru a pune la punct codificarea a trei misiuni de sateliţi militari, o muncă de rutină care trebuia să dureze în jur de două luni. Soţia lui Mitchell nu a vrut să se ducă acolo pentru că este sezonul cald şi temperatura este insuportabilă. Fiind în plină junglă, ei nu au acolo multe distracţii, aşa că în toate weekendurile, se deplasează la Freeport, care în comparaţie cu Las Vegas, seamănă cu o capelă metodistă… Acolo s-a volatilizat Bernon Mitchell, după două nopţi petrecute la Lucayan Hotel.

Gânditor, Malko privi fotografiile tânărului bărbat:

— Să nu cumva să fie o poveste prea simplă. Un accident stupid s-ar fi putut întâmpla. Asta se întâmplă chiar şi unor oameni precum Mitchell.

William Clark dădu din cap:

— Aşteptaţi, căci nu v-am spus totul. Ieri am primit o informaţie prin intermediul antenei noastre de la Nassau. Noi avem acolo un „onorabil corespondent”, nu perfect, dar care ne aduce anumite servicii, un anume Jack Harvey, care a fost contactat de un tip destul de dubios, crupier la Cazinoul din Lucayan, care i-a propus să-i vândă pentru zece mii de dolari o

informaţie de foarte mare interes pentru C.I.A., ori la Lucayan a fost văzut Mitchell pentru prima şi ultima dată. Aceasta este o coincidenţă curioasă…

Malko îşi privi şeful surprins:

— Dumneavoastră vorbiţi despre Freeport ca şi cum ar fi un cuib de spioni. În fine, este la o depărtare de Miami, de douăzeci de minute cu avionul, într-un teritoriu prieten. Bahamas nu-i aparţine încă lui Fidel Castro din câte ştiu.

Clark clătină din cap cu tristeţe:

— Dumneavoastră nu ştiţi multe lucruri despre Bahamas. Acesta se pregăteşte să devină o nouă Havana, cu ceva mai puţini gangsteri pe metru pătrat. Dumneavoastră ştiţi cui aparţine cazinoul din Freeport?

— Nu

— Unui anume Bert Minsky. Dacă v-aş citi cazierul său judiciar, aţi rămâne cu gura căscată. Este american. Pe numele lui sunt emise jumătate de duzină de mandate de arestare în toate statele pe unde şi-a făcut veacul, chiar şi în Nevada fiind indezirabil. În America nu i s-ar acorda licenţă nici măcar ca negustor ambulant de îngheţată.

— Spuneţi-mi, totuşi există un guvern în Bahamas?

William rânji politicos:

— Să vorbim despre el! Ministrul de Interne se numeşte Sir Frédéric March. Într-un moment de zăpăceală, regina Elisabeta l-a înnobilat. Este cea mai abominabilă canalie din Caraibe. El este de asemenea, avocatul lui Bert Minsky. El este cel care i-a obţinut licenţa pentru cazinou, pentru suma de un milion de dolari vărsaţi la o bancă elveţiană, iar în spatele lui Minski se găseşte întreg sindicatul mafiei şi crimei organizate. Prin persoane interpuse, aceşti oameni sunt pregătiţi să pună mâna pe Bahamas.

Malko îşi drese glasul cu politeţe:

— Nu vă îndepărtaţi puţin de la subiect?

— Deloc! Într-o ţară normală care întreţine relaţii de prietenie cu noi, ancheta ar fi uşurată însă, această canalie de Bert Minsky este aceea care plăteşte poliţia de pe insulă. Intervenţiile noastre pe lângă guvern se lovesc de Sir Frédéric March, care în ochii lui este un perfect gentleman. Dacă v-aş spune că cei trei asociaţi ai săi în afacerea din Freeport însumează la un loc şaptezeci de ani de interdicţie de şedere!

— Dar în fine, ce treabă au aceşti gangsteri cu dispariţia lui Bernon Mitchell?

Clark îşi strivi ţigara în scrumieră şi-şi plimbă privirea prin pădurile din Langley.

— Nimic. Cel puţin asta doresc eu. Dar mă sâcâie gândul că Mitchell a dispărut tocmai în acest viespar, în acest mod bizar.

— Avea patima jocului?

— Nu, din câte se ştie. El n-avea niciun fel de relaţii cu lumea interlopă.

— Dar la urma urmei de ce vă temeţi dumneavoastră? Eu nu prea văd Mafia punându-se cu C.I.A.

— Da! S-ar putea să fie un fel de şantaj asupra noastră sau a celorlalţi…

— Un kidnapping?

— Nu-mi prea vine să cred asta. Chiar în Bahamas, asta ar fi ceva prea grav, mai ales asupra unui tip din N.S.A.L-aţi văzut pe Martin în ce stare era? Ar fi capabili să trimită puşcaşii marini să-l recupereze.

— Atunci?

William Clark făcu un gest evaziv:

— Dacă aş şti, nu v-aş trimite acolo…

Malko reveni la atac:

— Oricum, dacă tipul dumneavoastră a ales schimbarea, într-un fel sau altul, el a avut timpul necesar să ajungă la Pekin de-acum, chiar şi cu vaporul.

— Desigur! Desigur! mai este însă şi această informaţie primită astăzi. Mie nu-mi place acest gen de coincidenţe. Mulţumesc lui Dumnezeu că afacerea nu-i încă publică, dar asta nu poate dura mult şi înainte să anunţ că unul din cei mai buni specialişti în codificări s-a înecat accidental, aş vrea să fiu sigur că nu va reapărea la Moscova sau Pekin.

Malko nu părea deloc entuziasmat.

— De ce nu apelaţi la F.B.I.?

— Dumneavoastră ştiţi foarte bine că F.B.I. nu operează decât pe teritoriul S.U.A, or chiar dacă Bahamasul este la o săritură de purice de Miami, este sectorul nostru.

— Ştiţi, sunt cam sătul de negri. Am început să înţeleg asta în Burundi.

— Am nevoie de cineva cu mult tact. Pe plan local Jack Harvey vă va ajuta. Mergeţi împreună cu el să-l vizitaţi pe informatorul

său. Nu pot să-i încredinţez zece mii de dolari. Nu l-am mai revedea niciodată, iar pe de altă parte, dacă informaţia aceasta trebuie să ne conducă la Mitchell, trebuie să plătim. Cel care va judeca, sunteţi dumneavoastră.

— Într-adevăr sunt încântat.

— Noi vrem să-l recuperăm pe Mitchell dacă este în viaţă, pentru că se socotesc pe degetele de la mână creierele atât de strălucitoare ca al lui şi dacă ar trebui să refacem codurile, refacerea castelului dumneavoastră ar fi doar o simplă glumă.

— Cuvinte imprudente, mon cher.

— În sfârşit…

— Eu mă voi mulţumi cu cincizeci de mii de dolari conchise Malko cu modestie, un mic coduleţ.

— Nu fiţi sordid. Asta-i o afacere de rutină. Dacă v-aş spune cât câştig eu, m-aţi considera nebun. Oameni ca dumneavoastră fac publicul să creadă că spionajul este o mină de aur.

— Da, însă dumneavoastră aveţi toate şansele să muriţi în patul dumneavoastră.

Clark ridică din umeri.

— Vorbe de clacă! V-am reţinut un loc la clasa întâi la zborul Delta Airlines care pleacă peste trei ore la Miami. Săriţi în primul avion pentru Nassau. Panam face un fel de pod aerian. Atunci când sosiţi îi telefonaţi lui Jack Harvey – 94131 la Nassau.

Malko îi strânse mâna cu oarecare răceală. La uşă îi şopti:

— Nu-i împrumutaţi bani lui Jack Harvey. Atunci când nu lucrează pentru noi, este un mic codoş. La Nassau el trăieşte de pe urma damelor pârlite de soare.

Malko trecu prin diverse controale de securitate la parter şi ajunse din nou la soare.

Gâfâind, Irina Malsen sări din taxiul său în faţa clădirilor aeroportului Arlanda – Stockholm şi în timp ce un hamal lua în primire valiza sa, ea se precipită spre ghişeul companiei Scandinavian.

— Zborul spre New-York? Vă rog.

— Aveţi timp, îi spuse funcţionara surâzând. Este ora douăsprezece şi noi decolăm la ora 13, cu sosirea la New-York la 17,45.

Irina prezentă biletul său. În douăzeci de secunde, totul era

rezolvat. Cu bătăile inimii un pic accelerate, ea începu să se plimbe prin hol. Ea urma să se simtă în siguranţă numai în aparatul super DC – 8 al Scandinavian care tocmai se afla la încărcat. Privirea sa rătăci pe tabloul de plecări. Aveai la ce visa. Scandinavian mergea peste tot: 14,05 – decolare spre Santiago de Chile; 14 spre Nairobi şi Africa de Sud. Avionul spre Tokyo plecase deja, iar un DC 9 strălucind de nou ce era se pregătea să decoleze spre Orientul Mijlociu. Dacă ar fi depins de ea ca să aleagă să scape de coşmar... Deja însă, erau chemaţi pasagerii pentru zborul 921 al Scandinavian.

Puţin mai târziu Irina Malsen îşi sprijini capul de hublou, cu ochii pierduţi în imensitatea de nori care defilau pe sub aparatul DC 8 al Scandinavian Airlines. Trebuia un serios efort de imaginaţie ca să realizezi că Jet-ul se găsea la unsprezece mii de metri altitudine.

Vecinul Irinei, un danez corpolent, blond şi deşirat, nu-şi lua ochii de la profilul tinerei femei. De la decolare, el încerca în zadar să angajeze o conversaţie. Nasul în vânt, părul blond mătăsos, dinţii foarte albi care se zăreau între două buze de un roz foarte natural, fără machiaj şi mai ales profilul atât de delicat, totul evoca o fată foarte tânără, aproape o copilă. Ea avea o puritate a tenului întâlnită des la oamenii care trăiesc mult în aer liber în ţările cu climă umedă.

Din cauza luxoasei truse de machiaj din piele albastră pusă la picioarele Irinei, danezul gândi: „Este manechin”.

Bine dispus, el îşi drese vocea şi deschise gura pentru a spune o banalitate.

Irina întoarse capul în acelaşi moment şi el întâlni o privire rece a unor ochi verzi care aveau în plus două sute de ani faţă de obrazul căruia îi aparţineau. El avu deodată impresia că o a treia persoană se strecura între ei şi renunţă la intenţia sa.

Cabina lungă a clasei turist, vopsită într-un bleu foarte palid, extrem de odihnitor pentru ochi, era pe trei sferturi plină. În rând cu Irina, de cealaltă parte a traversei centrale, erau trei oameni de afaceri suedezi, cu nişte mutre triste ca o dimineaţă de iarnă care, de asemenea, o priveau cu insistenţă pe tânăra femeie.

Aparatul DC 8 al Scandinavian aluneca fără nicio zdruncinătură cu 960 de km pe oră spre New-York. Suedia dispăruse înghiţită de nişte nori cenuşii. Irina îşi desprinse

centura şi înclină spătarul fotoliului său. Acolo erai ca într-un pat.

Domnea o răcoare agreabilă în cabină şi zgomotul reactoarelor abia era perceptibil. Stewardul se aplecă spre Irina:

— Doriţi să beţi ceva înainte de masă, domnişoară?

— Daţi-mi puţină şampanie.

Atunci când primi cupa sa de Moet et Chandon, ea îşi muie buzele şi lăsă cerul gurii să se impregneze cu spumă, visând cu ochii pe jumătate deschişi. Privirea admirativă a vecinului ei care n-o slăbea, o agasa şi în acelaşi timp îi provoca amărăciune. Dacă i-ar fi cunoscut adevărata sa identitate, el i-ar fi cerut foarte probabil să facă schimb de locuri.

Colonelul din forţele NATO care fusese ultimul amant al Irinei era în închisoare la Stockholm, acuzat de spionaj. Dacă n-ar fi plecat rapid, Irina risca să-i ţină tovărăşie, căci ea era una din „colaboratoarele" Colonelului Penkowsky, şeful biroului Korzigs din K.G.B., secţia care se ocupa cu culegerea de informaţii prin intermediul fetelor frumoase special antrenate.

Desigur, ele erau departe de Mata-Hari. Acolo, ca de altfel în toate cazurile, ruşii îşi formaseră personalul fără niciun fel de sensibilitate, dar cu o grijă deosebită pentru eficacitate. Pentru că trebuiau seduşi bărbaţii, erau aruncate în joc toate atu-urile, cu atât mai mult cu cât militarii de rang înalt au arareori un fizic de play-boy.

Irina urmase cursurile unui centru de pregătire din Urali. Timp de două luni, nişte doctori o învăţaseră, din punct de vedere fiziologic, să producă maximul de plăcere unui bărbat. Urmară apoi probele psihologice. Îi erau prezentaţi parteneri din ce în ce mai respingători şi ea trebuia să se arate deosebit de amorezată.

Examenul final a fost îngrozitor. Într-o mică încăpere având drept mobilă un singur pat, Irina a fost pusă faţă în faţă cu o epavă umană, un bărbat de şaizeci de ani, un cerşetor negru de jeg, puţind a alcool.

Ea trebuise să-i sărute focoasă gura cu colţuri negre, să-şi plimbe pe tot corpul respingător buzele, să-l lase s-o mângâie şi chiar să declanşeze orgasmul. Mai intervenise o problemă neaşteptată. Bătrânul intimidat, era incapabil să ejaculeze.

Tehnica deosebită a Irinei folosită cu această ocazie, îi adusese o menţiune specială.

Ea ar fi făcut însă orice ca să scape din universul cenuşiu şi trist al serviciilor ruse.

Irina era nemţoaică. Un tânăr comisar politic o găsise rătăcind printre ruinele Dresdei în 1945. La doisprezece ani, ea deja era frumoasă, iar la treisprezece, cunoscuse mai mulţi bărbaţi decât o prostituată adultă. K.G.B.-ul o recrutase în Rusia, acolo unde o dusese comisarul.

Atunci s-a produs un miracol: cu cât Irina se afunda în murdărie, cu atât faţa ei devenea mai angelică astfel încât acum ea o putea face să creadă pe fiecare dintre victimele sale că era doar al doilea amant...

Sigur că atunci când şi-a început „munca" soarta ei se îmbunătăţise, dar era mereu acelaşi lucru, de o simplitate dezarmantă. I se arăta fotografia unui bărbat, în general de vreo cincizeci de ani, i se explica unde îl poate aborda fără să trezească bănuieli, după care, ea se culca cu el, adesea pentru nişte motive care păreau neserioase. Într-o zi i se ceruse să se culce cu un sergent american ca să obţină orarul autobuzelor care făceau legătura cu o bază de rachete din Frankfurt.

Acestea erau serviciile pentru care şefii îi utilizau corpul ei magnific.

În plus, era şi prost plătită. Nici măcar 500 de dolari pe lună. I se tăia din deconturile de cheltuieli, K.G.B.-ul motivând că victimele ei trebuiau s-o întreţină. Toate bijuteriile ei erau false. Singurul obiect frumos la care ţinea, un cadou făcut de un general italian, era trusa ei de machiaj şi nici aceasta nu era prea grozavă dacă-i luăm în consideraţie conţinutul.

Într-un încântător flacon din cristal şi argint ţinea pilule de clorură de aur şi sodiu, unul din cele mai puternice afrodisiace minerale.

Un alt flacon conţinea un lichid incolor din cloroprotixen, utilizat uneori drept tranchilizant, dar care într-o doză bine studiată, avea tendinţa să-i stimuleze pe bărbaţi.

Un alt vas era umplut cu o pomadă foarte eficace pe bază de Yohimbină, nucă vomică şi methyltestosteron. Pentru uz local, acest preparat nu era mai puţin eficace.

Câteva ace din aur mai completau această stranie trusă de voiaj. Ruşii reabilitaseră acupunctura în amor. Irina învăţase trei locuri precise ale corpului masculin în care era suficient să înfigi doi milimetri dintr-un ac de aur pentru a trezi energiile cele mai

adormite.

Toată această recuzită nu constituia o lipsă de încredere în mijloacele de atracţie fizică ale Irinei, dar şefii ei plecau de la principiul că ea trebuia să producă asupra amanţilor ei un efect extraordinar pentru a fi rentabilă.

Aceste adjuvante aveau deci ca scop să dea impresia victimelor Irinei că ea era un fel de magiciană a amorului galvanizând dorinţele cele mai adormite. Pentru a trăda, trebuia găsit totuşi un motiv temeinic.

Mângâindu-şi trusa din piele albastră, Irina se gândea la viaţa ei. Cât de tristă era…

În timpul sejurului ei la Stockholm ea încercase un superb finlandez blond ca un viking, bine alcătuit, ca o statuie a lui Dionysos. Ea se dusese să petreacă cu el un weekend într-o cabană în plină pădure. El făcuse dragoste cu ea timp de patruzeci şi opt de ore fără încetare, înnebunit după corpul ei şi de tehnica ei demnă de toată lauda. Ea se alesese cu câteva vânătăi, scrântirea unei vertebre şi certitudinea că devenise frigidă pentru totdeauna. Se simţi năpădită de milă la amintirea colonelului care-şi pierduse onoarea între coapsele ei. În fundul celulei sale, el era probabil convins că fusese primul care o făcuse să juiseze.

Difuzoarele ţârâiră smulgând-o pe Irina din reveria sa.

„Aici comandantul Langtrom. Vă urăm bun sosit la bordul aparatului DC 8 „Soarele de la Miezul Nopţii” al Scandinavian. Noi facem legătura dintre Stockholm şi New-York în opt ore şi cincisprezece minute, după o escală la Bergen. Vom zbura la o altitudine de treizeci şi trei de mii de picioare.”

Irina oftă. Acest voiaj debuta ca o poveste cu zâne pentru ea care nu părăsise Europa niciodată şi nici nu făcuse un zbor mai lung cu avionul.

Ea citi emoţionată meniul şi află că Scandinavian era membră a celei mai vechi societăţi gastronomice din lume: Chaâne des Rotisseurs. Asta însemna cu totul altceva decât mesele servite în mici restaurante cu amanţii pe care-i terminase.

După cinci minute, ea comanda încântată caviar pe pâine prăjită. K.G.B.ul era departe şi ea era în situaţia unei mici fetiţe fericite, senzaţie pe care n-o mai cunoscuse de mult timp.

Ea jonglă cu aperitive scandinave, heringi dulci, somon afumat şi, mai ales, caviar.

Şampania, Moet et Chandon 1962 sfârâia sub limba sa, minunat de seacă şi îngheţată, un lux pe care ea şi-l permitea atât de rar.

Luându-i platoul din faţă, stewardesa surâzătoare îi dăduse o mică mască dintr-o ţesătură neagră pentru a se putea odihni în ciuda soarelui, ceea ce era o atenţie delicată.

Irina, puţin ameţită de şampania din care băuse o jumătate de sticlă, adormi imediat legănată de zumzetul celor patru reactoare. Ea visă despre mare, soare, nisip şi fericire.

Un miros de apă de colonie o trezi din somn. Stewardesa îi întinse un şerveţel îmbibat cu Channel Nr. 5. Se înnoptase aproape de-a binelea.

— Sosim într-o jumătate de oră, o anunţă ea.

Irina se pieptănă şi înghiţi în grabă ouăle fierte şi cafeaua. Aparatul DC 8 cobora încet spre teritoriul S.U.A.

Irina nici măcar nu-şi dădu seama când roţile aparatului atinseră solul J.F.Kennedy Airport, atât fusese de domoală aterizarea.

Vocea limpede a stewardesei anunţă:

„Este ora 18, ora locală, şi am aterizat la New-York. Scandinavian vă urează un sejur plăcut…”

Ea privi prin hublou clădirile aerogării, coborî din avion şi trecu barajul imigrării într-un fel de reverie. O stewardesă a Scandinavian se apropie de ea:

— Domnişoara Malsen? Dumneavoastră mergeţi mai departe spre Nassau, cred. Am primit un telex de la Copenhaga. Totul este în ordine. Vă ajut să treceţi prin vamă.

Irina îşi reţinu un oftat. Voia de atâta timp să vină la New-York, dar nu avea să rămână acolo decât câteva ore, timpul strict necesar pentru a-şi cumpăra haine şi pentru a lua avionul spre Bahamas.

Aceasta era cea mai importantă misiune care i se încredinţase vreodată. Ea avea întâlnire la Nassau cu un bărbat* pe care-l cunoştea sub numele de Vassili Sarkov. În acel moment, el era în Cuba şi lucra pentru organizaţia castristă D.S.S. De obicei, el trecea drept şofer al ambasadei dar era unul din cei mai mari specialişti în răpiri ai K.G.B.-ului.

Misiunea lor era delicată. Pentru prima dată îşi asuma riscul K.G.B.-ul. Ea, Vassili şi o mână de cubanezi din D.S.S., în cazul unui eşec.

Soarele lumină faţa Irinei prin hublou. Ea închise ochii cu un oftat. Se întreba în mod serios dacă o dată ajunsă în Bahamas nu se va mulţumi să meargă pe o plajă şi să înainteze în apă până ce nu va mai simţi fundul sub picioare.

Ea se simţea sătulă. Prin ferestre ea căută să vadă aparatul DC 8 al Companiei Scandinavian. Acolo unde zbura aparatul DC 8 cerul era mereu albastru. Irina se gândi cu nostalgie că ea era ca o ţară condamnată sub nori. Totul era întunecat şi trist în viaţa ei.

Insulele Bahamas nu reprezentau decât o misiune în plus. Era vorba să aducă K.G.B.-ului o economie de un milion de dolari.

Niciodată nu fusese estimat corpul ei la un preţ atât de mare. Asta reprezenta o consacrare.

Capitolul III

Angelo Genna comandă un pahar de lapte chelneriţei negre cu corp scheletic. Acesta era un adevărat lux. La Nassau laptele costa cincizeci de centi litrul, ceva mai scump decât whisky-ul. Sala era pustie. În ciuda numelui său plin de vise, cafeneaua „Seven Seas”[4] nu era decât unul din locurile cele mai prost famate din Bay Street, artera principală care traversează Nassau de la Est la Vest.

Angelo era nervos. La fiecare zece secunde, el îşi întindea gâtul pentru a privi prin vitrină colţul străzii Rawson Square unde avea stabilit un rendez-vous.

Pentru a-şi mai tempera nerăbdarea el aprinse o ţigară şi examină strada. Micile case din lemn construite la-nceputul secolului erau foarte elegante în strălucirea soarelui. Un poliţist cu caschetă roşie regla circulaţia la colţul scuarului. Pe stradă circulându-se în sens unic, Jack Harvey nu putea veni decât dinspre dreapta.

Chelneriţa îi aduse laptele în care el îşi muie buzele uscate. Ochii lui căzură pe un fluture galben lipit de vitrină – un ecuson al insulei cu deviza sa „Contra tuturor viciilor”, ceea ce îi smulse lui Angelo un rânjet tăcut. În afară de Sing-Sing, nu mai există

4 *Şapte mări (n.a.)*

un loc în lume unde să poţi număra mai multe lichele pe metru pătrat decât Bay Street. Piraţii care timp îndelungat formaseră aristocraţia insulei New Providence, capitala turismului din arhipelagul Bahamas, erau nişte mici copii pe lângă aceştia.

De altfel, imobilul situat vizavi de „Seven Seas” dădea o idee despre adevărata faţă a insulei. Faţada sa era presărată cu firme ale unor societăţi fantomă, mergând de la agenţii imobiliare la asigurări sinistre ex voto în memoria milioanelor de dolari extorcaţi naivilor de „Bay Street Boys”. Toate aceste societăţi aveau un punct comun: erau reprezentate de un bărbat adipos şi râu ca o maimuţă: Bert Minsky, mai cunoscut sub numele de „Big Daddy”, unul din bărbaţii din arhipelag care ar fi plătit oricât ca să pună mâna pe Angelo în această zi de 3 iulie.

Pe Bay Street erau cam tot atâtea bănci câte automate de monede erau în Las Vegas iar locuitorilor le plăcea să le spună noilor dolari emişi în locul lirei sterline, funny money. Din cauza culorilor lor stridente aceştia puteau fi schimbaţi peste tot pentru nişte dolari, adevăraţi verzişori care sunt oricum mai serioşi.

Angelo avu o grimasă de ciudă gândindu-se la tot bănetul care curgea pe stradă. Dacă el nu găsea cel puţin zece mii de dolari foarte repede, nu-i rămânea decât să-şi sape cu mâinile sale propriul mormânt pentru a-i scuti de acest efort pe cei care-l căutau.

El trebuia să plece destul de departe pentru a-şi găsi liniştea.

Despre Jamaica nici nu putea fi vorba. El avea de plătit acolo un mic miliard amendă pentru o veche afacere de contrabandă, greu de plătit chiar în rate.

În Haiti era condamnat la moarte iar Papa Juvalier avea o memorie bună şi mania să împuşte pentru un „da” sau pentru un „nu”.

El nu-şi mai amintea exact motivul pentru care nu trebuia să calce prin Republica Dominicană, dar era sigur că memoria nu-l trăda.

Cât despre Statele Unite, nici pomeneală. El totaliza acolo în jur de patru sute cincizeci de ani de interdicţie de şedere.

Trebuia deci să meargă mai departe în insulele Virgine. Acolo erau puţin mai superficiali la controlul paşapoartelor şi cu un mic capital, el putea începe un mic comerţ dacă nu onest, cel

puţin înfloritor.

Aşteptând, el mai avea în buzunar douăzeci şi opt de dolari şi Jack Harvey avea zece minute întârziere. El deja debarcase la Freeport de două zile, două zile în care probabil că ceilalţi nu pierduseră timpul. Încă o dată el îşi strâmbă gâtul pentru a privi furnicarul de pe Rawson Square.

Deodată, camioneta apăru chiar în faţa restaurantului „El Toro", o oază cu aer condiţionat pentru turişti. Era un Chevrolet verde cu genţi galbene. Jack Harvey era singur la volan.

Angelo aruncă pe masă moneda pe care o avea pregătită şi ieşi sub privirea indiferentă a chelneriţei. Jack Harvey îl zări şi acceleră. Italianul traversă strada şi sări aproape din mers în partea din spate unde pereţii din tablă îl fereau de privirile indiscrete.

— Mergi înainte, spuse el. Ia-o la stânga pe Market Street şi urcă până la Government House...

El se ghemui în spatele scaunului lui Harvey. Era acolo o harababură nemaipomenită, tot felul de instrumente ciudate: tuburi, un cazan. Jack Harvey avea un mic atelier de instalaţii, ceea ce nu-l împiedica să fie un onorabil corespondent al C.I.A. cu dorinţa de a pune la lucru mai multe dame de culoare şi puţin virtuoase în cartierul sărac din Nassau, „Over the Hill", în partea de est a micului oraş.

Ochii săi albaştrii, calzi şi sinceri, ca şi strângerea sa de mână bărbătească inspirau o încredere imediată.

Autentic pilot al B.O.A.C., necazurile sale începuseră în ziua în care „uitase" să restituie unei pasagere o broşă de zece mii de franci uitată în avionul său, chiar în ziua în care trebuia să achite o datorie la poker. Fatalist fiind, el se adaptase noilor sale activităţi cu o remarcabilă supleţe de spirit.

— Trebuie să ne revedem în seara asta, spuse el.

Angelo îi şopti la ureche:

— Care-i treaba? Îţi baţi joc de mine? Ţi-am spus că sunt grăbit şi că-i o treabă extra pentru şefii tăi.

Ei erau imobilizaţi la culoarea roşie a semaforului în George Street. În insulă apartenenţa lui Harvey la C.I.A. era un secret. Cum Cuba nu era departe, el ciugulea unele veşti de la tipi ca Angelo.

— Nu pot face nimic, spuse el blazat. Ei mi-au promis că vor trimite pe cineva de la Washington astăzi.

Angelo îi puse mâna pe umăr:

— Ascultă! Informaţia mea valorează zece mii de dolari. Le-ai spus asta?

Harvey efectuă o manevră bruscă. Avatarurile sale nu-i îndepărtaseră respectul pentru ban.

— Eşti prost sau ce? mormăi el.

Mână i se crispa de umăr şi Angelo repetă cu convingere:

— Este o informaţie de primă importanţă, DE PRIMĂ IMPORTANŢĂ. Dar dacă asta nu te interesează…

— Aşteaptă, spuse Harvey, prudent. O să vedem ce facem în seara asta cu tipul acela.

— Coteşte la dreapta! E-n regulă. Bine. Ascultă! Eu sunt presat. E foarte serios. Ei ar fi capabili să te îmbrace în aur dacă tu le serveşti asta. Nu trebuie discutat preţul. Eu te păsuiesc până diseară. Voi fi în jur de ora opt la „Green Shutter Inn”, ştii tu, micul restaurant de pe Parliament Street. E un loc liniştit. Seara acolo nu sunt decât pensionari. Vino cu nababul acolo!

Fără să-i mai dea lui Harvey timp să răspundă, el trecu pe bancheta din faţă alături de el. Ei rulau foarte încet pe Shirley Street, paralelă cu Bay Street, în spatele unui autobuz cu imperială.

— Zece mii de dolari, repetă Angelo cu mâna pe portieră. Jur că treaba merită suma. Opreşte aici!

El coborî, prinse autobuzul care demara şi urcă în el. Harvey, gânditor, vină la stânga. El îi cunoştea pe bişniţari. Angelo era o canalie redutabilă, unul dintre acei tipi care-şi duceau viaţa în Caraibe trăind din expediente, contrabandă, asasin plătit. El era crupier la „El Casino” din Grande Bahamas.

Bărbatul cam bănuia ce fel de informaţie îi putea aduce un astfel de tip. Nişte comploturi pentru a recuceri Cuba, surprinse în jurul mesei cu postav verde.

Totuşi, trebuia să existe ceva serios de data asta, pentru că Angelo nu mai putea de frică, deşi el era un dur. Exista deci un sâmbure de adevăr în gogoşile lui. Italianul îi telefonase de patru ori într-o zi şi jumătate, insistând să se vadă urgent, foarte misterios, refuzând să-i spună unde se găsea.

Foarte, foarte ciudat!

El acceleră căci era aşteptat de o pipiţă de mai bine de două ore la hotelul Dolphin. Omul său de legătură – cel de-al doilea ataşat al micului consulat al S.U.A., îi ceruse să meargă să-l

aştepte pe un barosan de la Washington la zborul Panam de la ora 3 şi 10, un anume Malko zis S.A.S. ale cărui semnalmente îi fuseseră indicate foarte precis. Oricum, cei care se foloseau de serviciile sale, nu i-ar fi încredinţat o asemenea sumă. Lor le revenea sarcina să-şi asume responsabilităţile.

El trebui să frâneze la lumina roşie a semaforului din Rawson Square pentru a lăsa să treacă o mulţime de turişti, cu aparate polaroid în bandulieră, îndreptându-se spre piaţa cu coşuri de răchită ca şi cum ar fi fost o mină de aur. Cel puţin pentru ei, Nassau era un mic oraş vesel şi destul de pitoresc, în care magazinele aveau lipite pe vitrine nişte etichete cu anunţul „Duminica închis. Ne revedem la liturghie.”

Angelo coborî din autobuz la întretăierea cu Village Road. Era o cărare care se înfunda în colină, spre bidonvilul tropical unde îşi găsise el un refugiu provizoriu. El era aproape bucuros. Harvey era interesat; el îşi dăduse seama de asta. Aceasta putea să însemne sfârşitul încurcăturilor sale.

El ajunse la o casă veche din lemn în stil colonial cu geamuri la ferestre. Poarta era deschisă. Înăuntru era o căldură înăbuşitoare. Şopârlele agăţate de tavan cădeau din când în când moarte de căldură cu labele înţepenite.

În fund, pe ruinele unui fotoliu, un bătrân cu faţa ridată ca cea a unei broaşte ţestoase, cu un gât de şopârlă, mesteca o bucată de frunză de tutun invizibilă. Angelo se apropie de el mai-mai să-l atingă. Bătrânul negru îl dezgusta şi bănuia că are un început de lepră pe sub zdrenţe. Avea însă al dracului de multă nevoie de el.

— Deci? şopti el.

Bătrânul privi faţa omului alb, subţire şi speriată şi râgâi alene cu un zgomot de ceainic:

— Este de acord. Du-te acum acolo!

Angelo, care nu citise despre *Sărutul dat leprosului* se mulţumi cu un vag gest de mulţumire. Deja bătrânul ieşise din rază sa vizuală. El înşfăcă mica sa valiză de sub masă şi plecă.

Pentru a evita să ia autobuzul în care te poţi întâlni cu oameni, el traversă bidonvilul pentru a ajunge pe Collins Avenue, construită pe un amplasament peretelui care împiedica odinioară pătrunderea negrilor în cartierul albilor din Nassau.

Din momentul în care părăsi umbra arborilor mari, soarele căzu asupra lui nemilos. După ce mersese cincizeci de metri, costumul lui din pânză cenuşie era leoarcă de transpiraţie.

El trebuia să parcurgă aproape două mile, dar fiecare pas îl apropia de siguranţă. Merse de-a lungul unui gard din hibiscuşi strălucitori pentru a găsi puţină răcoare, dar nu mai putea. El se opri la colţul lui Bernard Road, la un bufet de răcoritoare tapisat cu afişe porno cubaneze şi portoricane, pentru a bea o coca.

În depărtare spre Culberts Bay se zărea apa mării de culoarea cobaltului. Trecură mai multe maşini şi el se sprijini de tejghea cu spatele la drum. Ar fi fost prea stupid să fie reperat acum. Plăti apoi şi plecă mergând pe partea stângă a lui Soldier Road. O muscă mare albastră se învârti în jurul capului său cu un bâzâit de Jet.

Îi trebui aproape o oră ca să ajungă la intersecţia dintre Soldier Street şi Blue-bell Road. Acolo, el era departe de zona elegantă a turiştilor.

Sudoarea îi curgea în ochi şi valiza sa părea să cântărească o tonă, atât din cauză că mersese repede, cât şi din cauza fricii. Oamenii pe care-i înşelase erau fără milă. Privi în jurul său.

La stânga, drumul mărginit de hibiscus urca lent spre luxosul „Blue Hill Golf Club”, locul cel mai frecventat din Providence Island. Angelo putea agoniza în faţa zăbrelelor strălucitoare că nimeni nu i-ar fi deschis: el nu era membru al clubului. Călătoria lui se apropia de sfârşit. În partea cealaltă a intersecţiei, spre mare, la mai puţin de un sfert de milă, era salvarea.

Deodată, epuizat, sprijinit de o cabană în stare de ruină, privi intersecţia pustie ca şi cum ar fi fost vorba despre o întindere imensă şi primejdioasă pe care trebuia s-o traverseze. Atât de intens trăise în ultimele zile senzaţia de primejdie, încât nu se obişnuia cu ideea de siguranţă.

Totuşi celor câţiva negri adormiţi care aşteptau autobuzul spre Adelaide, satul negru, puţin mai departe pe drumul spre Coral Harbour, puţin le păsa de el.

Două interminabile Cadillacuri, nişte taxiuri ticsite de turiştii debarcaţi de pe cine ştie ce pachebot de croazieră la Coral Harbour, trecură în plină viteză. Fără formalităţi, cu şase sute cincizeci şi patru de dolari timp de opt zile, se putea face o excursie în Caraibe.

Angelo se decise şi trecu prin mijlocul intersecţiei. Ochii săi nu

se uitau decât la mica biserică albă construită în plin câmp.

Aceasta reprezenta salvarea. Nici măcar Mafia nu-şi urmărea victimele în lăcaşurile de cult, iar părintele Torrio era italian ca şi el. El îi promisese mesagerului, fără să pună întrebări, că-l va găzdui în numele milosteniei creştine şi a solidarităţii siciliene.

Pietrişul îi scârţâia sub tălpi. El întoarse capul dar în spatele său, drumul era pustiu.

Cu inima cât un purice, el întoarse mânerul uşii. Aceasta se deschise cu un scârţâit uşor. Angelo trase aer în piept. Padre Torrio îl aştepta deci. În mod normal, mica biserică era închisă toată săptămâna pentru ca ştrengarii din vecinătate să nu vină să fure scaunele şi pentru ca perechile de tineri să nu spurce locul sfânt prin nişte manifestări nepotrivite.

Surprins de răcoare şi semiîntuneric, el rămase nemişcat în mijlocul minusculului naos. Se-mplineau aproape treizeci de ani de când el nu intrase în biserică şi fără voia lui, se simţea impresionat.

Biserica era goală. Angelo inspectă rapid cele două rânduri de bănci în care negrii din Adelaide urlau slujba în fiecare duminică şi micul confesional bine ceruit din stânga.

Puţin dezorientat, italianul puse valiza jos, îşi muie mâna în apa rece a agheasmatarului, îşi făcu semnul crucii şi îngenunche, supraveghind cu coada ochiului uşa. El îşi descheiase vesta şi crasa unui Colt Cobra ieşea din centura sa ca o excrescenţă mare neagră.

Timp de cinci minute nu se întâmplă nimic. El nu ştia ce să mai facă. În sfârşit, se auziră nişte paşi pe pietriş şi uşa se deschise.

Angelo se simţi invadat de o bucurie imensă atunci când îl văzu pe preot, o faţă rotundă tăiată de o mustaţă roşcată, cu nişte ochi bulbucaţi ca de pasăre şi o spinare lată de docher. Acesta înaintă spre el cu mâna întinsă:

— Eu… eu am în… întârziat, scuzaţi-mă. Dumneavoastră sunteţi Angelo Genna?

Era puţin bâlbâit.

— Eu sunt. Spuse Angelo. Dumneavoastră sunteţi părintele Torrio?

Preotul confirmă dând din cap.

Lui Angelo îi venea să danseze şi să cânte.

— D… Dum… neavoastră s… sunteţi singur? întrebă părintele.

Angelo surâse liniştit, căpătând într-adevăr o figură angelică.

— Da, Padre. Nimeni nu m-a urmărit. Vă mulţumesc foarte mult. Este foarte şic ceea ce faceţi dumneavoastră aici...

Preotul dădu din cap cu indulgenţă.

— Asta-i treaba noastră. Spuneţi-mi însă cum aţi ajuns dumneavoastră într-o situaţie, să zicem, atât de periculoasă? Mă înţelegeţi că n-aş vrea să fiu amestecat într-o situaţie prea il... legală.

— Înţeleg, spuse Angelo.

— Bine! spuse părintele arătând spre confesional, să intrăm acolo. Vom putea conversa liniştiţi. E mai bine să nu fiţi văzut.

Angelo se duse să îngenuncheze în minusculul confesional, urmat de preot.

— Destindeţi-vă! spuse Padre Torrio cu o voce liniştitoare. Aici sunteţi în casa lui Dumnezeu. „Fiul meu! aş dori ca sejurul dumneavoastră în sfântul lăcaş să vă purifice puţin, dacă nu vă pot garanta siguranţa trupului, cel puţin să vă salvez inima.

Angelo era de părere să fie salvate ambele, dar nu discută.

Cu umilinţă îşi cuprinse faţa în mâini şi îngenunche. El se simţea acum cuprins de un minunat sentiment de siguranţă. Părintele Torrio aflat în compartimentul central, deschise micul oblon din lemn care se afla la nivelul feţelor lor.

— Vă ascult.

Lui Angelo nu-i trebui o nouă invitaţie şi îi povesti desfăşurarea evenimentelor care-l duseseră pe el, crupierul şef, stimat de toată lumea interlopă din Freetown, la acest confesional.

Preotul îl asculta în cea mai mare linişte.

— Aşa că, conchise el, dumneavoastră l-aţi contactat pe acest om care, după câte îmi spuneţi, lucrează pentru un serviciu secret?

Angelo aprobă cu energie.

— Aşa este Padre. Ştiţi, nu-mi stă în obicei să denunţ, dar am fost mutat pe nedrept de la masa de Black Jack.

— Văd, văd, îl întrerupse părintele. Aceasta este o problemă între dumneavoastră şi conştiinţa dumneavoastră. O să spun o scurtă rugăciune pentru dumneavoastră şi apoi vom merge la prezbiteriu. Apropiaţi-vă ca să repetaţi după mine!

Ascultător, Angelo îşi sprijini obrazul de zăbrelele din lemn. Abia dacă-l vedea pe preot în obscuritatea aproape totală care

domnea în confesional.

La început nu auzi nimic. Apoi un clinchet metalic întrerupse liniştea din colivia din lemn. Angelo era atât de departe de cele lumeşti încât îi trebui o zecime de secundă pentru a-şi da seama că era zgomotul produs de piedica unui pistol care se arma. Scoţând un urlet, el se aruncă spre spate. Ridică mâna pentru a-şi proteja faţa şi primul glonte îi smulse degetul mic înainte să pătrundă în ochiul său stâng.

Al doilea glonte îi sparse maxilarul şi-l aruncă în perete. El nu auzi explozia asurzitoare a celui de-al treilea care-i rupse dinţii înainte de a-i pulveriza cerebelul. Pater Torrio mai trase încă două focuri care pătrunseră în pieptul lui Angelo Genna. Exploziile mai răsunau încă în mica biserică şi un miros acru plutea în confesional.

Părintele Torrio ieşi din strâmta sa nişă şi-şi scutură de praf sutana. Bucuria care-i lumina ochii mari albaştri era umbrită de-o îngrijorare. Cu cinci gloanţe în corp, nimeni nu va putea crede că a fost vorba de o sinucidere, imbecilul se mişcase prea devreme. Totuşi ideea cu spovedania fusese bună, pentru că eliminase riscul de a fi deranjaţi iar celălalt spusese tot ce ştia.

Cu gesturi repezi, începu să-şi descheie sutana, dând la iveală un costum de culoare deschisă bine croit, cu o cămaşă din mătase galbenă, cu nişte butoni la manşetă mari cât oul de porumbel. Trase spre el bancheta pentru a se aşeza cu faţa spre uşă în timp ce-şi reîncărca arma, pentru cazul în care cineva ar fi auzit exploziile.

El dispreţuia amortizorul de sunet care nu te lasă să ocheşti cum trebuie, ca şi noua generaţie care se temea de zgomot.

După ce-şi încărcă arma, o băgă în buzunar şi se ridică. Nimeni nu auzise nimic şi asta era cel mai bine.

El rulă sutana şi o aruncă în chip de giulgiu peste corpul italianului. Deja o mare pată de sânge se întindea pe dalele de culoare deschisă de-a lungul confesionalului. Îl percheziţionă cu rapiditate pe mort şi băgă în buzunar toate hârtiile pentru a le tria mai târziu.

Înainte să iasă, luă cheia din interior şi o introduse la exterior, încuie uşa şi băgă cheia în buzunar, apoi plecă. Părintele Torrio nu mai exista.

Omul care ieşise din mica biserică se numea Jim O’Brien şi după ce asistase o dată la slujba ţinută de Father O’Bannion,

preot dintr-un cartier din Chicago cunoscut sub numele de „Micul Infern din North side”, acesta era primul său contact cu religia. În perioada aceea îi era foame şi ostiile muiate în vinul pentru împărtăşanie îi dăduseră puterea să comită prima sa spargere.

Fluierând vesel, Jim O’Brien se duse să-şi ia maşina parcată la o depărtare de trei sute de metri. Părintele Torrio, legat burduf în prezbiteriu şi năucit de o lovitură de crosă de armă, urma să se trezească mult mai târziu. El nu va şti niciodată cât de aproape de moarte a fost.

O’Brien era unul din asasinii cei mai primejdioşi ai sindicatului, deşi ochii săi albaştri nu-şi pierduseră niciodată un fel de candoare îngheţată. Frumosul lui surâs de irlandez nu se ştergea nici atunci când ciuruia pe cineva cu gloanţe.

Întotdeauna avea trei revolvere asupra sa, unul în buzunarul drept de la pantalon, unul într-un toc sub umărul stâng şi unul în buzunarul stâng de la haină. El trăgea la fel de bine atât cu stânga cât şi cu dreapta.

El omora cu grijă, fără pasiune sau ură. Era unul din cei mai buni „torpedos” ai sindicatului şi ai Mafiei, şi trebuia să-i soliciţi serviciile cu mai multe săptămâni înainte.

Singura sa pasiune erau florile. Din cauza lor poate, acceptase el acest contract în afara zonei sale de acţiune. În Bahamas se găsesc câteva specii foarte rare de orhidee. Înainte de a pregăti ambuscada din biserică el avusese timpul necesar să viziteze grădinile Adastra din sudul oraşului, renumite pentru varietăţile de orhidee imposibil de găsit în altă parte. El se aplecase asupra florilor cu sufletul împăcat. El împărţea lumea în „băieţi buni” şi „băieţi răi” şi pe cei „răi” îi omora. Era talentat asasin, aşa cum alţii aveau talent la desen sau la tenis. Indiferenţa sa la suferinţă, a sa sau a celorlalţi, agresivitatea sa naturală, şi îndemânarea sa nemaiîntâlnită în folosirea pistolului, făceau din el unul din asasinii cei mai periculoşi din câţi există.

După ce se urcă în Ford-ul său de închiriat, el se întoarse prudent pentru a ajunge pe Blue Hill Road şi a pleca fără să se mai întoarcă.

O jumătate de oră mai târziu, el ajunse la aeroportul Windsor Field, dădu în primire maşina şi pătrunse în clădirea aeroportului. El avea deja rezervat locul pentru zborul Panam nr. 869 cu destinaţia Miami. Îşi privi ceasul. Mai erau zece minute

până la primul apel. Se duse să se înregistreze şi intră în sala de plecare pentru a cumpăra cărţi poştale şi să dea un telefon pentru a-i raporta comanditarului ducerea la îndeplinire a contractului „Angelo Genna”, după care se amestecă într-un grup zgomotos de turişti americani, veniţi ca el, să petreacă o zi la Nassau pentru a găsi un pic de exotism.

Capitolul IV

Marea Caraibelor defila sub aripile avionului Boeing 727 al Panam ca un imens lac de culoarea smaraldului, brăzdat de linii albastre şi arborescenţe de culoare violet.

„Ce feerie!” gândi Malko. În câteva minute ei urmau să aterizeze pe Providence Island, una dintre cele mai mici insule din cele trei mii care compuneau arhipelagul Bahamas. Marea Bahamas, unde dispăruse Bernon Mitchell, era situată mult mai la nord, la o sută de mile, dar începutul pistei se situa la Nassau, capitala lui Providence Island, invadată zilnic de grupuri de turişti din Miami, o insulă cu relief plat, aproape fără vegetaţie şi animale, măturată cu regularitate de tornade.

Alături de Malko, un tip îmbrăcat în cămaşă ecossaise mormăi:

— Locul acesta este probabil plin de sălbatici. N-o să putem bea apă de la robinet…

Pentru mulţi americani frontierele sălbăticiei începeau la limita Middle West-ului.

Boeing-ul mai zbură câteva secunde, după care roţile sale atinseră solul lui Windsor Field în centrul insulei.

Malko vizitase destule ţări tropicale, dar Providence Island în luna iulie era excepţională. În timpul cât îi trebuise ca să ajungă la clădirea din lemn a aerogării, avu senzaţia că slăbise zece kilograme. Nu era nicio adiere de vânt.

În interior era încă şi mai rău. Trei rânduri interminabile de pasageri erau filtrate de nişte negri slabi şi lenţi cu accentul tărăgănat al Caraibelor.

— La ce hotel veţi trage, domnule? fu întrebat Malko.

El nu cunoştea acest amănunt, dar pe perete era un afiş

superb colorat făcând reclamă pentru Emerald Beach.

— La Emerald Beach.

Negrul conştiincios notă adresa pe o foaie şi-i restitui paşaportul lui Malko.

El ezita în hol, atunci când un european solid şi blond se apropie de el.

— Eu sunt Jack Harvey, spuse el. Dumneavoastră sunteţi…

— Da, spuse Malko.

Categoric, ochii lui strălucitori nu treceau neobservaţi. El remarcă enorma brăţară din aur de la încheietura mâinii drepte şi ochii mari inocenţi, poate cam prea inocenţi, ca şi faţa de cercetaş, cam prea curată.

Cât priveşte strângerea de mână, aveai impresia că bagi degetele într-o menghină.

Jack Harvey era îmbrăcat într-o bluză cu mâneci scurte şi un pantalon fără formă. Pe lângă impecabilul costum de alpaca al lui Malko, el părea jerpelit.

În trei minute, el recuperase valiza lui S.A.S. Construcţiile erau murdare şi prost întreţinute în ciuda abundenţei afişelor multicolore care lăudau farmecul insulei.

Malko îl urmă pe Jack Harvey prin mulţimea pestriţă de hamali negri şi turişti înnebuniţi, şi imediat avu primul şoc din călătoria sa. Jack Harvey era pe punctul de a-i arunca valiza în spatele unei camionete Chevrolet, fără vârstă, vopsită într-un verde ţipător şi pe flancul căreia scria: „Jack Harvey, instalaţii sanitare.”

William Clark uitase să-i spună despre asta: agent-colaborator, şi instalator sanitar, ceea ce era prea mult pentru un singur om. Începutul era perfect. Se vedea că arhipelagul Caraibelor era o zonă secundară pentru C.I.A. Malko ezită pe trotuar, dar totuşi să descinzi pe post de instalator sanitar la Emerald Beach era într-adevăr prea mult. Strămoşii săi s-ar fi răsucit în mormânt. Nu era nimic dacă-l supăra pe Harvey.

— Eu cred că ar fi mai bine să nu fim văzuţi prea mult împreună, spuse el apropiindu-se de camionetă. Poate ar fi mai bine să închiriez o maşină. Ne vom întâlni în oraş.

Jack Harvey ridică din umeri cu înţelepciune, luă valiza din camionetă şi i-o întinse lui Malko, cu un aer puţin ironic.

— Apropo, spuse el. Sper că v-au dat ceva bişţari. Eu în acest moment sunt cam lefter…

La dracu cu zgârcenia! Malko scoase şi-i întinse două bancnote de douăzeci de dolari. Celălalt îi băgă în buzunar atât de repede că nici nu văzu exact în care parte.

— O.K. Spuse Harvey. Noi avem întâlnire la „Green Shutter Inn”. Îl veţi găsi uşor. Este un mic restaurant în Parliament Street. La ora opt. Salut!

El urcă în camioneta sa, un fum negru ieşi din eşapament şi se făcu nevăzut. Malko îşi privi ceasul. Era ora patru.

Malko se îndreptă spre marele stand al Hertz. După San Francisco, el simţea o strângere de inimă văzând fetele îmbrăcate în negru şi galben! Din fericire, ele erau înlocuite aici printr-un metis solid, puţin cam prea politicos.

— Nu am decât nişte maşini Triumph decapotabile, îi spuse el, la preţul de 15 dolari pe zi.

Acesta era preţul pentru un Cadillac cu aer condiţionat la New York. Exotismul se plăteşte. Malko semnă hârtiile şi fu condus până la vehicul.

Aici avu al doilea şoc al zilei. Maşina era într-adevăr Triumph, sau mai degrabă resturile unui Triumph bleumarin decapotabil, murdar şi turtit.

Ridică capota de la portbagaj ţinută de un elastic.

— Unde-i roata de rezervă? întrebă el.

Metisul dădu din cap copleşit.

— Nu le dăm niciodată pentru că se fură. Dacă rămâneţi în pană, daţi telefon şi trimitem să v-o schimbe.

Doar când rulă pe micul drum gudronat împrejmuit cu arbuşti exotici şi geranium uriaşi, care făceau înconjurul insulei, Malko realiză că singurele telefoane care se găseau erau în oraş, şi că drumul era aproape impracticabil. Portiera sa se deschidea la fiecare cinci minute.

La intersecţia dintre Windsor Road şi Interfield Road, el evită la limită un enorm autobuz roşu şi numai atavismul său îl împiedică să înjure. Dar exact atunci descoperi afişul lipit pe parbriz: „Ţine stânga!”.

Acolo se circula pe stânga ca în Anglia.

La fiecare curbă se găsea câte o caroserie de maşină înţepenită într-o groapă. Numai gurile rele spuneau că obligaţia de a circula pe stânga le asigura pâinea negustorilor de maşini din insulă.

Holul lui Emerald Beach era de culoare roz ca o bomboniera.

Hotelul era invadat de o convenţie a „Fiicelor Revoluţiei”, organizaţie feministă americană, redutabilă prin lozincile mortale pe care le lansa privitor la toate subiectele. Unele dintre fetele bătrâne de serviciu de pe hol, îl analizară pe Malko cu un aer sever. Văzând fizicul său, el nu putea fi decât un stâlp al viciului. Hotelul era la cinci mile de Nassau, pe plajă. Pentru optzeci de dolari pe zi Malko obţinu o cameră cu privirea spre mare, la etajul doi. Portarul îi jură că putea face baie liniştit în mare, doar micii rechini îndrăznind să se apropie de mal.

În afară de asta, apa caldă era întreruptă până la noi ordine şi, din motive electorale, se puteau aştepta la bruşte întreruperi de curent. O dată cu cheia i se dădu şi o candelă.

Camera era austeră cu mobilă din lemn vopsit şi în baie apa picura ca-n grotă. În ciuda aerului condiţionat, aerul era aproape irespirabil.

— S-ar putea să avem un ciclon, remarcă hamalul cu accentul său cântat.

De-a lungul drumului şerpuind pe toată distanţa coastei, Malko remarcase stâlpi de telegraf doborâţi de cicloanele precedente. Era promiţător! El se gândea la miile de oameni care visau la Caraibe.

Triste tropice…

Cu dragoste, el aşeză fotografia panoramică a castelului său pe biroul de bambus vopsit în verde şi se sprijini cu coatele de balcon. Plaja era încă plină de lume. El reperă cu plăcere câţiva bikini de culori deschise bine mulaţi. Pe moment, el îşi puse propriul costum de baie şi coborî cu ascensorul rezervat celor ce voiau să facă baie. Mereu pudoarea anglo-saxonă! Această misiune nu era prea grea. Oamenii C.I.A. vedeau peste tot numai primejdii. Săracul matematician, s-o fi înecat. În ce-l priveşte pe Harvey, probabil că acesta încerca să golească agenţia de nişte bani. El îşi imagina o mulţime de spioni ruşi ascunşi pe după cocotieri.

Câteva clipe mai târziu el îşi înfunda cu plăcere picioarele în nisipul alb. Apa era aproape fiartă. La Nassau, când apa ajungea la 25 de grade, indigenii mureau de congestie pulmonară ca nişte muşte.

Sfidând saltelele, Malko se întinse pe nisip. El descoperi aproape imediat că dacă insula era săracă în animale, ea era bogată în insecte. Atacat din toate părţile de *sandflies,* muşte de

nisip, el bătu în retragere scărpinându-se cu furie. Corpul său era acoperit de mici băşicuţe roşii. Dezgustat el se duse să facă un duş.

Era ora zece fără un sfert. Malko şi Jack Harvey erau ultimii clienţi de la „Green Shutter Inn”. Peste zece minute începeau să strângă mesele şi scaunele. Patronul restaurantului era un pensionar englez, punctual ca o pendulă. Dacă la ora zece clienţii nu terminau de mâncat, ei urmau să termine pe trotuar.

— N-o să mai vină, remarcă Malko.

Harvey se răsuci nervos.

— Nu mai înţeleg. Sunt sigur că nu era o farsă.

— Ştiţi unde să-l găsiţi?

Harvey se juca cu brăţara.

— Cred că da. Să mergem acolo.

Chevrolet-ul era parcat pe strada în pantă. Cum se înnoptase, Malko acceptă să urce în camionetă. Era mai uşor decât să folosească două maşini, iar Triumph-ul era încă şi mai hodorogit.

După ce-şi făcuse baie, Malko ieşise la plimbare ca să se deprindă cu ambianţa din ţară. Nassau era un oraş de provincie englezesc în miniatură, cu case din lemn, vreo jumătate de duzină de străzi şi o mulţime de hoteluri. Pe ici pe colo, în spatele unui grilaj, se zărea un gazon somptuos înconjurând o casă mare colonială.

Peste tot, venind pe drumul dinspre aeroport, se găseau golfuri, unul mai bine îngrijit ca celălalt. Aparent, marea era un lux inutil. De altfel, în afară de Emerald Beach, practic nu mai existau plaje.

Malko ieşise din Nassau pe la est. Oraşul european minuscul se termina foarte repede, sau mai degrabă se transforma într-un fel de bidonville tropical supranumit *Over the Hill,* nume dat de colina pe care era aşezat. Restul insulei era astfel presărat cu case sărăcăcioase şi cu vile luxoase, izolate de o vegetaţie firavă.

În orice caz turiştii nu vedeau decât Rawson Square, în centrul oraşului, o pieţişoară îmbătrânită în care nişte indigeni vindeau grămezi de coşuri şi pălării de paie multicolore.

Oamenii serioşi mergeau direct în băncile discrete – aproape câte una pe cap de locuitor. Nu existau niciun fel de impozite în Bahamas. Malko începea acum să înţeleagă de ce pegra se îngrămădise pe insulă. Acolo însă unde se duceau ei, nu exista nicio bancă. Ei plecară pe Shirley Street – o stradă mică strâmtă spre *Over the Hill.* La o intersecţie Harvey avu o discuţie misterioasă cu o negresă în minijupe care-i explică ceva cu gesturi ample.

Malko preferă să ignore legăturile care existau între ei.

Ei merseră în zigzag pe nişte străzi din ce în ce mai înguste pentru a ajunge pe un drum de pământ. Casele elegante din lemn din Bay Street, făcuseră loc unor cabane luminate cu lămpi de petrol. Harvey opri maşina.

— Aici este.

În ciuda orei târzii, nişte negrese corpolente priveau curioase de la balcoanele din lemn ale caselor coloniale decrepite.

Harvey bătu la uşa unei case mai izolate. Când aceasta se deschise, lui Malko îi fu frică să nu vadă baraca prăbuşindu-se. El înaintă la rândul său pe veranda măcinată de carii. O mică negresă de vreo zece ani cu ochi căprui îi privi fără să scoată niciun cuvânt, prin uşa întredeschisă. Harvey afişă surâsul său onest:

— Angelo Genna este aici?

Ea îl privi ca şi cum ar fi aterizat de pe o farfurie zburătoare după care ţipă spre interior:

— Pépé, un domn foarte urât vrea să te vadă.

Harvey împinse uşa ca să poată intra.

Camera era luminată cu o lampă de petrol. Pe masă era un pelican împăiat şi mâncat de molii, iar în fund un cap bătrân de şopârlă.

El nu clipi atunci când Harvey se apropie de el şi-i repetă întrebarea.

— A plecat, şuşoti acesta.

— Unde?

— Nu ştiu.

El închise ochii, semănând din ce în ce mai mult cu o şopârlă obosită. Jack Harvey pocni din degetele sale enorme. Ar fi avut poftă să-l scuture puţin pe bătrân, dar îşi aduse aminte la timp că era un gentleman, aşa că scoase din buzunarul său un dolar bahamian pentru a-l plimba pe sub nasul moşneagului. În acest

loc unde oamenii te omoară pentru un pachet de ţigări, acest lucru avu efectul unui resuscitant.

— Cred că s-a dus la preot, spuse el, la părintele Torrio în Adelaide.

Malko îl privi pe Harvey.

— Îl cunosc, spuse acesta.

— Când a plecat?

— Acum trei sau patru ore.

— Bine. E-n regulă.

Harvey făcu stânga-mprejur lăsând bancnota pe masă. După ce ei ieşiră din casă, puştoaica luă hârtia, o duse la bătrân şi acesta o băgă printre zdrenţele sale.

— Chestia asta nu-mi place, remarcă Harvey.

Malko nu vedea încă niciun motiv de nelinişte în toate astea.

Ei îşi continuară drumul prin bidonvilul tropical. Te-ai fi crezut la sute de mile distanţă de Nassau şi totuşi printre arbori se zărea Paradise Island – podul în construcţie, colţ rezervat miliardarilor, aflat în faţa oraşului Nassau.

În spatele Chevrolet-ului, calabalâcul lui Harvey făcea un zgomot formidabil. De mai multe ori ei evitară la mustaţă nişte negri mergând de-a lungul drumului. Ei alergau urcând colina ca nişte nebuni. Harvey conducea fără să scoată niciun cuvânt şi o cută îi brăzda fruntea. El frână puţin pentru a se angaja pe Johnson Road.

Peste zece minute, camioneta se oprea la capătul unei cărări mai depărtate de drumul principal, aproape în plin câmp. Malko coborî primul şi distinse în obscuritate o construcţie albă. Ei se găseau destul de departe de *Over the Hill* şi la o milă în stânga lor se distingeau luminile Adelaidei, satul de negri pe drum spre Coral Harbour.

Aerul era parfumat şi ţârâitul insectelor crea un fond sonor aproape fantasmagoric.

— Aceasta este biserica lui Padre Torrio, spuse Harvey.

El se apropie de uşă şi încercă s-o deschidă. Era încuiată.

Îşi lipi urechea de uşa din lemn, apoi făcu înconjurul clădirii. Nu exista nicio deschidere.

— Să mergem la prezbiteriu, spuse el. Biserica este mereu închisă. Acest colţ este plin de vagabonzi.

Prezbiteriul era o construcţie albă de mici dimensiuni, la fel de mizerabilă, de asemenea cufundată în întuneric.

Jack Harvey bătu la uşă, fără să primească vreun răspuns.

El încercă să deschidă, dar era încuiat..

Cei doi bărbaţi se priviră. Malko începea să aibă o senzaţie ciudată, ca şi cum n-ar fi fost singuri. Deodată, noaptea tropicală nu mai era liniştită.

Fără să spună vreun cuvânt, Harvey se-ntoarse la biserică, cu Malko pe urmele sale.

El privi în jurul său, după care sprijini umărul său robust de uşă şi împinse.

Poarta se deschise brusc. Broasca pârâi sinistru. Cei doi bărbaţi pătrunseră în pronaos şi se opriră imediat în întuneric. Malko auzi ridicându-se piedica Coltului. Se simţea un miros. Ori fusese uitat un sicriu înăuntru, ori exista un cadavru. Mirosul dulceag al morţii se îmbina perfect cu tămâia.

Jack Harvey ieşi din nou după ce ciulise urechile o clipită şi se întoarse cu o lanternă cu care lumină biserica goală, micul altar şi confesionalul. Cele două picioare care ieşeau de acolo lămureau totul.

Malko ridică perdeaua. Corpul era îndoit într-un mod grotesc, în parte ascuns de sutana aruncată peste el. Deşi era desfigurat, Harvey îl recunoscu imediat.

— Acesta este tipul cu care trebuia să ne întâlnim, murmură el. L-au aranjat bine pe Angelo.

Cu îndemânarea unei bătrâne bigote, el inspectă altarul fără să găsească nimic, după care reveni la corp şi-l percheziţionă, dar nu găsi de asemenea nimic, afară de ceva mărunţiş. Malko începea să se simtă implicat. Nu este omorât cineva într-o biserică fără un motiv serios.

— Totuşi nu Torrio a comis asta, spuse Harvey.

Ei păreau să fie stăpâniţi de acelaşi gând.

Un minut mai târziu, umărul robust al lui Harvey forţa uşa de la prezbiteriu.

De data asta, nu trebuiră să caute prea mult. Corpul unui bărbat în cămaşă şi chiloţi era întins cu faţa-n jos. Mâinile îi erau legate la spate cu un cablu electric, la fel ca şi genunchii. Dintr-o rană murdară de la cap, se scursese sânge care formase o mică băltoacă pe pardoseala de lespezi unde se aglomeraseră muştele.

Malko îngenunche şi întoarse corpul. O bandă lată de leucoplast gri acoperea gura. Omul avea ochii închişi şi nările

uscate.

— Acesta e Torrio, murmură Harvey.

— Trăieşte încă, spuse Malko.

El îşi lipise urechea de pieptul preotului.

— O să telefonăm la poliţie, spuse Harvey. Nici nu poate fi vorba să-l ducem la ei. Asta ar naşte prea multe complicaţii.

Cu tot regretul, Malko se ralie la ideea lui.

El ar fi preferat să-l ducă pe preot la spitalul cel mai apropiat.

Când se instalară în camionetă, Jack Harvey spuse:

— Nu un tip de pe insulă a făcut asta. Eu îi cunosc pe toţi. Ei nu sunt capabili de aşa ceva.

— Atunci cine?

— Un tip care a venit special să se ocupe de Angelo, în baza unui contract. Acesta vine de departe. Treaba asta s-a petrecut în această după-amiază. Cum Torrio nu apare decât duminica, nimeni nu s-a neliniştit.

El opri la intersecţia dintre Soldier Road şi Ferguson Boulevard, unde era o cabină telefonică.

Atunci când se întoarse la camionetă, el spuse:

— Vor veni să-l caute. Asta va face un tam-tam al naibii pe insulă. Torrio este un tip bine văzut de toată lumea. Ei au început să-mi pună o grămadă de întrebări.

— Cine l-a putut omorî pe Angelo? întrebă Malko.

Ei ajunseseră deja pe serpentinele care duceau la Nassau. Jack Harvey scutură brăţara şi spuse sumbru:

— Există poate o mică şansă să aflăm. În cabana la care am fost, Angelo locuia cu un alt tip, Dirty Dick, un muzicant.. El este cel care i-a găsit ascunzătoarea. Mergem să-i facem o vizită, înainte să-i facă seama şi lui.

„Yellow Bird” era o tavernă pentru turişti care-şi dădea osteneala să semene cu un loc unde se putea asculta folclor din Bahamas. Decorat ca un bârlog al corsarilor, barul era tapisat cu bambuşi groşi şi frunze adevărate de palmieri, alternând cu măşti din lemn vopsit care acopereau o parte din pereţi. Pe fiecare masă era câte o lumânare. O orchestră compusă din cinci instrumentişti cânta cu un antren artificial nişte aşa-zise „merenghe”. Taverna era pe trei sferturi plină. Aşezaţi la bar, Malko şi Harvey atacau cel de-al cincilea daiquiri, băutură care

se bea ca apa, dar care ar perfora şi tabla. Ei aşteptau ca muzicanţii să ia pauză ca să poată vorbi cu Dirty Dick.

Acesta era un negru cu o claie enormă de păr creţ, un nas turtit, dinţi albi strălucitori cu strungăreaţă la mijloc şi o alură impresionantă. De mai multe ori, el privise pe furiş în direcţia celor doi bărbaţi, lovind cu palmele cele două bidoane vechi de gaz, dar atunci când se simţea observat, el privea în tavan.

— La ce oră termină? întrebă Malko.

El se plictisea. Afacerea asta nu părea să aibă nicio legătură cu prezenţa sa la Nassau, ci părea mai degrabă o reglare de conturi între personaje dubioase.

— Există un show la orele 24 şi 30, explică Harvey. Atunci o să-l înhăţăm.

La 24 şi 20 de minute, ei se ridicară de pe taburetele lor şi se strecurară în mica sală care servea drept vestiar pentru instrumentişti. Ei auziră orchestra încheindu-şi programul într-un zgomot de tam-tam. Câteva clipe mai târziu intră pianistul care le aruncă o privire piezişă şi se aşeză pe un scaun. Mai intrară alţi doi şi în urma lor apăru şi cântăreţul, un negru elegant în cămaşă roz acoperit de brăţări. Harvey se apropie de el.

— Unde este Dick?

Cu degetul mare, negrul arătă spre partea cealaltă.

— Afară! S-a dus să ia aer.

Ei traversară camera ca nişte rachete. Afară nu era nimeni. Harvey privi în jurul lui:

— Nu poate fi departe. Ei trebuie să reînceapă peste un sfert de oră.

Pata întunecoasă a parcării se întindea în faţa lor. Harvey îl luă pe Malko de braţ şi arătă spre o umbră care se strecura printre maşini.

— Uite-l!

În tăcere, ei se strecurară în spatele bărbatului care fuma o ţigară, sprijinit de o maşină. Văzându-l pe Malko, el vru să fugă, dar se lovi de Harvey. În ciuda aiurii sale atletice, el rămase acolo cu braţele bălăbănind şi spuse cu o voce plângăreaţă:

— Eu nu vă cunosc domnule. N-am făcut nimic.

— Nu, dar pe Angelo îl cunoşti, spuse Harvey cu răutate.

Negrul negă din cap.

— Nu domnilor, nu-l cunosc.

Harvey se enervă puţin şi-i înfipse ţeava pistoletului în

centură:

— Tu ştii ce i-au făcut lui Angelo? El este mort, lichidat, ciuruit de atâtea gloanţe că l-au transformat în sită.

Maxilarul inferior al lui Dick începu să tremure:

— Nu este adevărat. Eu nu-l cunosc pe acest domn…

Deodată muzicantul încercă să se degajeze. Harvey îi dădu cu brutalitate o muchie de palmă peste beregată. Celălalt deschise gura mare ca şi cum s-ar îneca şi se clătina. Iute ca fulgerul Harvey îl încărcă pe umărul său.

Camioneta era la zece metri distanţă. Harvey deschise portiera dublă din spate cu o singură mână, aruncă corpul inert, apoi închise, după care împreună cu Malko, ocoliră maşina şi urcară în faţă.

Harvey răscoli în sacul său enorm cu scule şi scoase mai întâi o pereche de cătuşe cu care legă încheieturile mâinilor lui Dick la spate şi o lampă de benzină model profesional.

— Nenorocitul ăsta ne ascunde ceva, mormăi el.

Acest lucru era evident.

Cu genunchiul aşezat de-a curmezişul peste beregata instrumentistului, el scoase din buzunar o brichetă Zippo care făcu o flacără de o jumătate de metru. Cu precizia unui meşter conştiincios el reglă alimentarea cu benzină şi apropie flacăra de ţeava lămpii.

Se auzi un pluf surd şi din lampă izbucni o flamă lungă. Harvey reglă lungimea flamei cu grijă.

— Dacă este prea lungă, nu încălzeşte destul, explică el pe un ton doct.

Indispus, Malko se uita la ceea ce făcea el. Atmosfera din Bahamas era mai degrabă nesănătoasă. Bernon poate murise înecat, dar bărbatul din biserică, în mod sigur nu murise de moarte naturală.

Trezindu-se, negrul îşi rostogolea ochii enormi şi terorizaţi. Foarte liniştit, călare pe pieptul lui, Harvey îndreptă lampa de benzină spre faţa lui şi spuse:

— Tu continui să-ţi baţi joc de mine şi eu te voi frige ca pe un pui. Vezi?

Deja sudoarea curgea pe faţa lui Dirty Dick. El încercă să vorbească dar nu reuşi şi scoase doar un geamăt vag.

Harvey apropie flacăra:

— Cine l-a ucis pe Angelo?

Dick dădu din cap fără să răspundă. Harvey nu mai avea deloc un aer angelic. El apropie încet flacăra de faţa lui Dick.

Un urlet făcu să se cutremure şasiul maşinii. Frumoasa mustaţă neagră devenise roşcată şi buza inferioară exploda în băşici albe. Disperat, prizonierul se răsucea sub strânsoarea lui Harvey, neputincios, cu braţele prinse la spate.

— Acum o să-ţi afum ochiul drept, îl avertiză acesta. Sau îmi spui ce ştii.

— Mă vor omorî, gemu Dick.

— Eu voi face acelaşi lucru, acum imediat.

Lampa se apropie. Dick spuse precipitat:

— Sunt oameni de la Lucayan. Eu nu-i cunosc, jur.

— De la Lucayan?

Malko ciulise urechile. Harvey insistă:

— De unde ştii tu asta?

Negrul răspunse cu o voce sacadată:

— Era printre ei unul pe care-l cunosc – Tony. Am lucrat ca muzicant la Lucayan. Este un om de-al lui „Big Daddy”, foarte rău. El a venit să-l caute pe Angelo. El mi-a spus că s-a purtat foarte urât cu domnul Minsky, că-i va aplica o corecţie şi că eu să-i spun că părintele Torrio accepta să-l ascundă.

Harvey îl privi pe Malko:

— Este treaba Mafiei. Au trimis un tip din Miami.

Malko puse o singură întrebare:

— Angelo v-a spus de ce a fugit?

Negrul dădu din cap, un pic mai liniştit de faptul că flacăra se îndepărtase.

— Nu domnule! El mi-a promis o sută de dolari dacă-l ascundeam. El ne-a spus că urma să câştige zece mii de dolari pentru un pont senzaţional. Asta e tot ce ştiu, domnule.

De data asta spunea adevărul. Malko îi făcu semn lui Harvey să-l elibereze. El nu-şi mai revenea. Ipoteza lui William Clark părea astfel să se confirme. Exista deci o legătură între dispariţia lui Bernon Mitchell şi uciderea lui Angelo. Italianul ştia ceva important.

Harvey stinse lampa, după câte îi păru lui Malko, cu puţin regret. În poziţie şezând, Dirty Dick se smiorcăia tamponându-şi buza învineţită.

— Cară-te, îi spuse Harvey cu brutalitate. Dacă ţii să-ţi salvezi pielea, să nu spui niciodată că ne-ai văzut.

Ei abia avură timpul necesar să vadă posteriorul muzicantului strecurându-se prin spatele camionetei. El plecă în fugă traversând parcarea. Jack Harvey îşi aranja sculele.

— Poliţia din insulă nu va interveni pentru un omor atât de brutal? întrebă Malko.

Harvey îl privi sincer mirat.

— Poliţia? Păi Big Daddy este cel care l-a făptuit. El şi oamenii lui sunt intangibili. Dacă în acest moment ei spun unui copoi că afară este ziuă, ei v-ar face în acest moment un P.V. de contravenţie pentru că aţi circulat în plină zi cu farurile aprinse.

Ei ieşiră încet din parcare. Portarul care părea să nu fi fost deranjat de ţipetele lui Dirty Dick, se apropie şi-i spuse ceva cu voce şoptită lui Harvey care izbucni în râs.

— Ăsta îmi oferă marijuana, la treizeci de dolari uncia. Acesta-i preţul pe aici.

Depărtându-se, Malko remarcă faptul că orchestra cânta pe un ritm şchiop. Dirty Dick nu-şi digerase emoţiile.

Capitolul V

Sam Randall intră în biroul lui Bert Minsky fără să bată la uşă, ceea ce în alte vremuri ar fi fost luat drept o gravă încălcare a protocolului şi s-ar fi terminat cu o salvă de gloanţe. Surâsul lui Sam era însă purtător de veşti bune.

— S-a rezolvat!

Bert Minsky ridică ochii protejaţi de lentile groase à la Onassis care-i dădeau aerul unei insecte.

— Când?

Vocea sa era joasă şi calmă, puţin aspră. El începu să-şi frece mâinile maşinal. Marele patron al lui El Casino reprezenta Mafia în Bahamas şi era atotputernic în Freeport.

Freeport era de mult timp un oraş scutit de impozite, paradisul turiştilor. După doi ani de manevre complicate, Mafia şi Sindicatul, mituind copios autorităţile din insulă, creaseră un complex de jocuri care începea să concureze Las Vegas-ul şi era pe punctul să înlocuiască şi Havana, trecută definitiv la regimul socialist.

Nimic nu lipsea din sistem: toate jocurile imaginabile în sălile imense ale Cazinoului, un hotel somptuos – Lucayan, piscine şi call-girls cu grămada, însă în primul rând soarele şi marea.

Un pod aerian cu Miami şi New York îi aducea gratuit pe marii jucători cărora li se oferea o fată în prima zi, plus un frigider ticsit de Moet et Chandon, J&B şi caviar.

Bert Minsky ştia să trăiască. Cu mână de fier, el conducea complexul din Freeport în numele Mafiei, vărsând enorme sume la Bay Street Boys care înlesniseră deschiderea cazinoului. Oficial, jocurile erau interzise pe tot teritoriul arhipelagului şi poliţia hăituia fără milă micile tripouri clandestine.

— Acum o oră, O'Brien a telefonat de la Nassau. Pleca spre Miami.

— A vorbit?

— Nu! El i-a povestit totul lui O'Brien. Nenorocitul voia zece miare ca să se care. Ei n-au avut îndrăzneala.

Bert Minsky se destinse imperceptibil. El tocmai reuşise să înlăture primul obstacol neprevăzut. Cu unul din gesturile sale obişnuite îşi mângâie una dintre urechile sale mari şi spuse:

— Ce l-a apucat pe acest imbecil de Angelo?

— Este vina mea. Îl mutasem de la marea masă de black jack. Am avut impresia că pusese la cale o escrocherie cu un tip care câştiga cam prea des. Lui Angelo nu i-a căzut prea bine.

Minsky dădu din cap cu solicitudinea unui bătrân şef de serviciu personal care conferă o medalie de aur unui lucrător onest.

— Păcat, era un crupier bun. Bine totuşi că Angelo nu mai este printre cei vii.

El îl concedie pe Sam.

— În regulă! Să-ncetezi cu pungăşiile tale.

Marea de smarald părea să înconjoare biroul. Bert visă la o casă mare şi albă, cu o peluză verde bine întreţinută pe West Bay Street în cartierul barosanilor din Nassau. Muncise în zadar ca să câştige mulţi bani fără să plătească niciun impozit, gândindu-se încă de la prima sa crimă, la lovitura cea mare care-i va permite să se retragă.

Acum, acest vis nu mai era departe. Pentru prima dată după mulţi ani, el urma să înfrunte un risc serios. Nasul său lung se zbârci. El trase sertarul central de la birou şi contemplă un parabellum negru puţin prăfuit. Era timpul să facă curat.

El închise la loc sertarul fără să ia arma, apoi faţa i se lumină. Această afacere începuse printr-o asemenea şansă încât nu se putea rezolva decât cu bine. Se simţea ca şi cum ar fi descoperit că piscina sa era un lac de petrol.

Pentru a goni gândurile sale morocănoase, se destinse în fotoliul lui directorial din piele neagră. El se juca cu una dintre cotiere care se deschidea dând la iveală un bar minuscul cu mini-flacoane de whisky şi pahare de argint.

Ultimul sertar din stânga biroului conţinea de asemenea un bar. Acesta era cel din care se servea Minsky cel mai adesea, fiindu-i mai la-ndemână. Cele patru sticle erau toate pline de acelaşi amestec de rom şi coca-cola, singura băutură pe care o suporta Big Daddy.

Pentru invitaţi exista de asemenea un bar ascuns într-un panou din perete care culisa pe orizontală. După multe ezitări el tapisase interiorul cu aceeaşi mochetă ca şi solul, pătrăţele de şah negre şi galbene înalte doar până la glezne. Un şoarece s-ar fi putut ascunde acolo, dar chiar şoarecii, care n-aveau nimic de făcut, n-ar fi venit să zacă în biroul lui Bert Minsky.

Era frecventat de lume foarte dubioasă.

Bert Minsky era unul din ultimii supravieţuitori a marii epoci a gangsterismului american de dinainte de război. El debutase făcându-şi ucenicia la Big Bill Thomson, celebru pentru Cadillacul său blindat de patru tone, după ce cauzase moartea de inimă rea a mamei sale. Ea visase pentru fiul ei să ajungă rabin.

Din această epocă agitată, el rămăsese cu o bucată de glonţ calibru 11,45 în coloana vertebrală şi cu certitudinea că nicio problemă nu rezistă unei doze judicioase de plumb. Astfel încât el îi înlăturase cu o teribilă cantitate de gloanţe blindate pe cea mai mare parte a celor care nu gândeau ca el, fapt care-i atrăsese o foarte proastă reputaţie. Arestat de vreo cincizeci de ori, el părăsise S.U.A. pentru a evita o pierdere a vocii tot repetând: „Refuz să răspund la această întrebare” în ciuda diverselor jurii care încercau să-l facă să recunoască diverse crime, extorcări de fonduri şi alte matrapazlâcuri.

Asociaţilor săi le era frică de el din cauza brutalităţii sale, dar cum nu exista altul ca el care să înmoaie în acid mâna dreaptă a jucătorilor rău platnici, Sindicatul din Bay Street Boys îl păstra la mare preţ şi trebuie spus că Bert Minsky nu se temea de nimic,

nici măcar de C.I.A. sau K.G.B.

Atunci când cei trei asociaţi ai acestui cazinou emiseseră nişte rezerve timide privind operaţiunile proiectate de el, ochii săi negri se injectaseră de sânge şi uriaşe:

— Un milion de dolari! Înţelegeţi! Nu vom da niciun cent băieţilor. Totul pentru noi!

Sam, cel mai bătrân dintre asociaţi ridicase prudent o problemă:

— Există un risc Bert. Dacă va fi un scandal, „Băieţii" ne vor trăda…

— Nu va fi niciun scandal.

Cu degetul întins ca un pistolet, el se duse spre cei trei bărbaţi, cu gura sa buzată strânsă într-un rictus de dispreţ.

— Şi dacă un tip îşi bagă nasul pe-aici, mă voi ocupa de el eu însumi.

Ei plecară din birou fără să mai insiste, dar neliniştiţi.

Numai Minsky continuase să mormăie de două său trei ori:

— Un milion de dolari!

El savura această idee, precum un copil o acadea. Cifra i se învârtea în cap ca o muzică delicioasă. Ea fusese stabilită cu totul arbitrar de Minsky, dar americanul avea destulă experienţă pentru ca să ştie că nu era un vis, dar şi ca să ştie că risca să se trezească într-un coşciug de aur masiv.

Capitolul VI

Arareori vezi o iguană pătrunzând într-un cazinou pe labele sale din faţă, aşa că Ben Hecht clipi de mai multe ori din ochi şi jură solemn să abandoneze marijuana. Când însă redeschise ochii iguana nu dispăruse ci era chiar în faţa lui şi-i vorbea.

— Domnul Bert Minsky?

Ben Hecht, mai mult lat decât înalt, bodyguard în diverse cazinouri din Caraibe de mai mult timp, văzuse multe lucruri dar niciodată o fată astfel îmbrăcată.

Ea purta o bluză verde bălţată, asortată cu o mini-tunică croită din aceeaşi ţesătură şi un fular care-i ţinea legat părul blond. Vederea picioarelor lungi îl împăcă pe Ben cu regnul

saurienilor. Nările sale fremătară şi ochii duşi în fundul capului i se aprinseră.

— Doriţi să-l vedeţi de domnul Minsky? repetă el.

— Da, răspunse vocea melodioasă. Mă numesc Malsen.

— Să văd dacă e posibil, spuse Ben, fără să-şi asume vreo obligaţie.

Sala automatelor pentru monede era aproape pustie. Clienţii începeau să vină mai târziu, spre orele patru sau cinci. Ben era acolo numai pentru a avea grijă ca nu cumva unul dintre acei mici derbedei să nu se care cu vreun automat în cârcă. Big Daddy cerea ca el să arboreze o ţinută kaki para militară cu caschetă şi centironul garnisit cu cartuşe, pentru a inspira mai multă încredere.

Irina rămase în picioare în timp ce el se îndepărta, plimbându-şi privirea curioasă în jurul ei.

Ajungând în faţa cazinoului, crezuse că se urcase în alt avion.

Era Marrakeshul în cea mai bună perioadă a sa.

Cazinoul semăna foarte mult cu o moschee construită de un profet în delir. Nu lipsea nimic, nici măcar minaretele violete flancând domul alb striat de benzi aurii în zigzag al marii săli de joc.

La fiecare colţ al peretelui se ridica un ornament piramidal în formă de bulb şi toate deschiderile erau în formă de ogivă ca la o vilă arabă. Totul era înconjurat de un zid crenelat alb ca de fort saharian şi înconjurat de palmieri.

Dacă un muezin ar fi început să psalmodieze, Irina ar fi îngenunchiat cu faţa spre Mecca, dar îşi făcu apariţia numai un Ben Hecht hazliu, cu pieptul şi abdomenul bombate.

— Patronul o să vă primească.

Traversară sala cu dale portocalii, presărată cu mese tapisate cu postav verde. Automatele pentru monezi se aliniau în fiecare colţ al peretelui în lungi şiruri strălucitoare, ca nişte soldaţi de plumb, încadrând mesele de cele pentru jocul cu zaruri, black jack şi ruletă. Această sală nu se deschidea decât seara.

Interiorul era la fel de straniu ca şi exteriorul. După sala portocalie, ei ajunseră într-un culoar tapisat cu mochetă roşie în care picioarele se înfundau până la gleznă şi pe care, fără îndoială, pentru a nu o tăia, decoratorul o făcuse să urce pe pereţi, cât un stat de om. O muzică domoală care răzbătea prin difuzoare invizibile se adăuga ambianţei sofisticate. Uşa din oţel

a biroului lui Minsky era şi ea acoperită cu mochetă. Ben bătu la uşă, aşteptă şi deschise, făcând loc Irinei Malsen să treacă.

Compleul şopârlă avu un efect considerabil asupra lui Minsky. Nasul său se alungi mai mult şi micii săi ochi cruzi încercară cu disperare să iasă din alveolele lor în spatele lentilelor mari. El îşi recăpătă însă repede stăpânirea de sine. În lumea asta, pe el îl interesa efectiv un singur lucru: banii. O fi fost Irina frumoasă şi excitantă, dar cu o mână de dolari, el putea avea una ca ea în fiecare seară în patul lui.

El îşi luă locul în spatele biroului. La ce dracu acceptase el s-o primească pe fătuca asta? O clipă crezuse că aceasta era persoana pe care o aştepta. Însă Irina nu corespundea imaginii care şi-o făcuse el, fapt care-i provocă numaidecât o furie neagră.

— Ce doriţi dumneavoastră? întrebă el brutal. Dacă-i vorba de serviciu, mergeţi la şeful personalului.

Irina îi aruncă o privire rece, ca de Giocondă care a înghiţit un şarpe cu clopoţei. Ea scotoci prin sacoşa ei, de asemenea de culoare verde şi scoase o jumătate de dolar bahamian pe care-l aruncă pe birou.

— Vin din partea lui Arturo din Havana.

Bert Minsky o privi pe Irina şi bancnota, apoi deschise primul sertar al biroului său. Cea de-a doua jumătate a bancnotei era acolo. El le puse una lângă alta. Cele două cifre corespundeau.

Irina aşteptă în linişte, cu picioarele foarte sus încrucişate, o dată ce se bucura de credite avantajoase deschise de K.G.B. Ea îi arătase garderoba sa lui Vassili Sarkov care îşi dăduse încuviinţarea, acum fiind dotată cu tot ce trebuia pentru această operaţiune. Puteau s-o percheziţioneze oricând. Arma cea mai periculoasă pe care o avea asupra ei, era un ac de păr.

Munca ei era teoretic foarte simplă: să-i ducă obiectul lui Vassili care se însărcina cu transportul final şi protecţia sa. El sosise din Cuba la bordul unei goelete care făcea contrabandă cu carne. Avea acte în regulă pe numele Tony Richardson, de naţionalitate engleză reprezentând pe cumpărătorii engros de trestie de zahăr.

Ei se întâlniseră la hotelul Dolphin în faţa portului Nassau, graţie mesajului pe care ea îl găsise la aeroport. Vassili Sarkov era un bărbat înalt de o anumită vârstă, cu un aer de distincţie puţin decadentă şi păr puţin. El vorbea o engleza fără nicio

urmă de accent. Atunci când el îi deschise uşa camerei şale, era dezbrăcat, cu fundul încins într-un prosop de baie. În cameră erau mai mult de 30 de grade, instalaţia de aer condiţionat fiind în pană. Ea remarcase pe lavabou o proteză dentară. Acest bărbat era acela care, cu nasul şi barbă de australian, îl răpise pe Petrov în 1957, fără să mai punem la socoteală toate succesele sale mai discrete.

Ei conveniseră asupra unui plan de acţiune.

Vassili era calm şi metodic, vorbea încet şi repeta de mai multe ori aceeaşi frază. Ea îi admira rezistenţa. Era omul care făcuse ruta Moscova – Havana în Tupolev, zborul comercial cel mai lung din lume. Pe urmă, la Havana trebuise să-şi organizeze reţeaua sa cu ajutorul D.S.S.-ului, organizaţia castristă de contraspionaj. D.S.S.-ul fusese cel care-i furnizase goeleta *Erna* cu care el sosise acolo în ajun. Pentru a nu atrage atenţia, la bord nu se afla decât un singur membru D.S.S., căpitanul, un anume Jésus-Maria.

El îi explicase toate acestea Irinei fără nicio urmă de umor. Ei nu trebuiau să se întâlnească, decât în caz de urgenţă. Acesta urma să trăiască pe goeletă aşteptând momentul în care va acţiona. Ei urmau să comunice prin intermediul proprietarului unei mici taverne, Zauana Boat, un haitian care lucra pentru D.S.S. El îi dădu Irinei numărul său de telefon de la Nassau. Bărbatul răspundea la numele poetic de Eloise.

Aceasta era o expediţie bine pusă la cale la mii de kilometri de Moscova. Este adevărat că miza merita osteneala.

Bert Minsky o privea pe Irina cu un gând îngrozitor. Dacă această fată nu era decât o capcană a celor de la C.I.A? Nu se trimite un asemenea ştift pentru a discuta o afacere de un milion de dolari, mai ales când era vorba despre ruşi.

El cunoştea acest gen de fete care lucrau pentru ei, la fel de bine ca pe o masă pentru jocul de zaruri. O singură manevră greşită în această afacere şi el s-ar fi putut pomeni în apa limpede a lui Paradis Bay, la congelat într-un butoi de ciment.

Deodată el devenise furios, cu impresia că interlocutorii lui nu-l luau în serios, însă, în acelaşi timp el o dorea pe Irina. De obicei aceasta era o tentaţie la care el nu rezista mai mult de un sfert de ceas, dar era încă prea cald. La acest început de iulie insula era un cuptor. Făcând dragoste, riscai să rămâi lipit de partener ca două timbre poştale.

Un ultim gând îl îngrijora pe Big Daddy. Dacă Irina era agent provocator american, s-ar lăsa posedată pentru a-l îmbuna.

El ridică ochii şi afişă o expresie imperturbabilă. Indiferent de cine era ea, de la C.I.A. sau K.G.B., trebuia să rişte.

Respectându-i liniştea, Irina examina camera. O fereastră mare dădea spre mare şi se vedea soarele pregătindu-se să apună. Ceea ce era însă neobişnuit pentru un birou, era piscina, săpată chiar în sol în formă de caisă, plină cu apă albastră. Puteai face în ea cinci sau şase mişcări de bras.

— Aveţi banii? întrebă deodată Minsky.

Irina surâse politicos.

— Sunteţi foarte grăbit, domnule Minsky. Dumneavoastră i-aţi contactat pe amicii noştri din Cuba spunându-le că sunteţi în posesia a... în fine, să-i zicem o mare valoare pentru noi, că aţi fi gata, eventual să faceţi un schimb pentru un milion de dolari, o sumă enormă. Dacă afacerea se încheie, veţi fi răsplătit. Înainte trebuie să vedem dacă vă puteţi respecta angajamentele.

Bert se stăpâni cu greutate să n-o pleznească pe Irina, o femeie care îndrăznea să-l înfrunte. Se gândi însă că el avea ultimul cuvânt. El ştia că ei doreau într-adevăr marfa lui, pentru că veneau de atât de departe.

Irina îşi încrucişă gambele, ceea ce declanşă un şir de gânduri murdare sub fruntea americanului. Ochii lui semănau cu două vârfuri negre ascuţite.

— Aveţi mălaiul, ori ba? mormăi el.

Irina îşi păstră acelaşi surâs:

— Nu te plimbi cu o asemenea sumă de bani la tine.

— Nu sunt bani, nu există tipul, spuse el.

— N-o să-l car eu în spate şi cred că aveţi destui oameni ca să-l păziţi.

— Nu este prizonier, preciză americanul El va veni cu dumneavoastră de bunăvoie. Să spunem că el se află sub protecţia noastră.

Ea întrebă:

— L-aţi drogat?

— Nu! Se află în libertate şi oficial este mort. Deci nu există niciun fel de probleme.

Ea dădu din cap.

— Aceasta este esenţial. Guvernul meu refuză cu orice preţ să fie amestecat într-o răpire.

Minciună oribilă.

— Dar preţul? întrebă Minsky. Sunteţi de acord cu preţul?

Irina închise pe jumătate ochii săi verzi.

— Da, cu condiţia, bineînţeles, ca persoana să fie în posesia tuturor facultăţilor ei intelectuale şi repet, să fie cooperantă..

Irina râdea pe sub mustaţă. Nici măcar pentru Nixon K.G.B.-ul n-ar plăti un milion de dolari. Ei erau prea avari.

Dacă Bert Minsky şi-ar da seama, ea era în primejdie de moarte. Era mai bine să schimbe subiectul.

— De ce am avea nevoie de dumneavoastră, spuse ea în zeflemea, dacă tipul e liber?

Ochii lui Big Daddy clipiră în spatele ochelarilor săi.

— Fără noi, dumneavoastră n-aţi pune niciodată mâna pe individ. El nu va face nicio mişcare fără să-mi ceară sfatul şi în afară de asta, îi este frică să nu cumva să-l găsească din nou.

— Poliţia?

— Nu. Poliţia nu-i periculoasă aici, însă C.I.A. nu va sta cu mâinile încrucişate, aşa că va trebui să vă grăbiţi.

— Nici eu nu ţin să rămân aici o veşnicie, spuse Irina. Când aş putea să mă întâlnesc cu el?

— Astăzi, dar mai întâi lăsaţi-mă să vă cazez.

El apăsă pe butonul soneriei şi Ben Hecht intră imediat.

— Ben, condu-o pe domnişoara la bungaloul cu numărul unu.

— Pe curând, spuse ea înclinându-se pentru a-şi pune sânii în valoare.

Ben Hecht îşi înghiţi cu greutate saliva. Un înger teribil de bine dispus îi trecu prin faţa ochilor, dar zbură cu aripile fâlfâind, înlăturând ispita.

La plecare, lui Irina i se păru că mocheta mai crescuse puţin de când intrase ea în birou.

Irina Malsen se gândea cu ochii la cer. Ea scotocea prin memoria ei în zadar. Niciodată de când se ştia, nu se simţise atât de bine. Se auzea marea. Era un zgomot liniştitor.

Goală, întinsă pe o saltea pe terasa bungaloului ei, făcea plajă. Acesta făcea parte din complexul El Casino. Într-un parc monumental, plin cu vegetaţie tropicală, terminându-se printr-o plajă cu nisip curat şi alb, vreo treizeci de construcţii asemănătoare erau ascunse în verdeaţă. Fusese primită cu o

jerbă de trandafiri. Era foarte agreabil.

Ea îşi privi corpul cu un ochi critic. Nimeni nu i-ar fi dat douăzeci şi cinci de ani, din fericire, căci dacă şefii săi n-ar fi siguri de farmecele sale, ar folosi-o cu un salariu de nimic pentru nişte obscure sarcini de mizerie şi cum nu avea niciun fel de economii, ar fi trebuit să se mărite cu un înalt funcţionar al partidului cu picioare urât mirositoare şi care ar fi sforăit.

Pe moment, soarele îi încălzea coapsele şi burta. Brusc fu cuprinsă de un fior. Era o senzaţie de care, aproape că nu-şi mai amintea.

Avea poftă să facă sex.

Primul lucru care-i veni în minte fu acela de a face un duş rece, dar nu avea curajul să întrerupă plăcerea. Închise ochii şi se gândi la un bărbat de care să-şi lege reveria.

Prin memorie îi trecu în trombă o cavalcadă de corpuri, mâini şi sexe. Două lacrimi i se strecurară pe obraz. Ea nu-şi putea aminti nici măcar de un singur bărbat pe care să-l dorească. De ani de zile făcea dragoste la comandă.

Ea rămase mai multe clipe nemişcată cu lacrimile curgând pe obraz. Era ca şi când o prăpastie s-ar fi deschis în faţa ei. Într-o secundă, ea plătea preţul semi-luxului, securităţii şi puţinilor bani pe care-i avea. Era un preţ exorbitant.

Auzi bătăi în uşă.

— Intraţi, spuse ea, acoperindu-şi abdomenul cu un prosop de baie.

Ea auzi uşa deschizându-se şi închizându-se. Convinsă că-i vorba de un servitor, ea nu se mişcă. Vocea acidă a lui Minsky o făcu să tresară.

— Sunteţi mişto.

El purta un costum cenuşiu din pânză de in impecabil, mocasini albi, o cămaşă de mătase galbenă şi butoni de manşetă din aur masiv, atât de grei încât abia putea ridica braţele. Irina îşi spuse că purtând acei ochelari ciudaţi, semăna cu o mare insectă.

Era furioasă pentru că îi întrerupse visarea. Ochii mici ai americanului nu se dezlipeau de pe corpul ei măsurând-o de la umeri la coapse. El îşi băgă mâinile în buzunare.

Deodată ea se simţi indispusă. Bert o privea întrebându-se dacă va accepta cu uşurinţă să se culce cu el. Deodată milionul de dolari era foarte departe. El o dorea pe această fată şi-o va

avea. Se simţea destul de tare pentru această mică deviaţie de la îndeplinirea contractului.

Irina visa încă şi nu remarcă privirea strălucitoare a lui Minsky. Ea nu avea niciun sentiment de pudoare naturală şi faptul de a fi goală în faţa unui bărbat nu o jena absolut deloc.

— O să comand şampanie, spuse Minsky.

Irina, revenită la realitate, tresări. Ea îi aruncă o privire rece americanului.

— O să mă îmbrac cât de cât.

Spre marea ei surprindere, el bătu în retragere şi ea profită pentru a se întinde din nou, căci nu avea nicio poftă să se mişte.

Deodată se auzi o pârâitură. Ea credea că Minsky plecase şi ridică ochii în direcţia din care venea zgomotul. Abia se abţinu să nu izbucnească în râs.

Americanul era în picioare aproape de ea, gol puşcă, cu excepţia ochelarilor.

Debarasat de hainele sale scumpe, el nu era decât un omuleţ dotat cu o burtică uşor debordantă, o piele lividă şi umerii căzuţi.

— Ce v-a apucat? întrebă Irina foarte rece. Vă rog să vă îmbrăcaţi imediat.

Minsky se apropie şi trase prosopul cu un gest hotărât. Irina se aşeză şi se răsuci cu faţa spre el neîncrezătoare.

— Doar n-o să mă violaţi, nu?

Ea era atât de surprinsă încât nici nu-i era frică. Categoric, bărbaţii sunt imprevizibili.

Minsky se mai apropie cu un pas şi îi puse mâna pe un sân.

— Sper că n-o să mă obligi, graseie el.

Irina îi dădu o palmă peste mână.

— Căraţi-vă de-aici! Eu am venit ca să închei o afacere nu ca să fac dragoste cu un bătrân satir, şi spunând acestea, nu se mai ocupă de el şi se întinse din nou.

O clipă mai târziu, ea simţi greutatea bărbatului peste ea. Gura vâscoasă a lui Minsky îi murmura obscenităţi la ureche şi mâna lui dreaptă se activa între corpurile lor.

Aceasta fu prea mult pentru Irina. El ajungea la momentul critic. După visul frumos, ea nu avea poftă de un coşmar. Cu o mişcare din şale, ea se debarasă de el.

— Căraţi-vă, şuieră ea, şi încă repede.

Mergând în patru labe, Bert Minsky îşi căuta ochelarii. Se

ridică turbat de furie. Niciodată nu fusese tratat astfel de o fată.

Mâna sa apucă încheietura Irinei şi o obligă cu brutalitate să se scoale, după care îi dădu două palme. Pe obrazul Irinei apărură două pete roşii. O secundă rămase nemişcată. Apoi, cuprinsă de o furie oarbă, ea îl îmbrânci pe Minsky şi fugi în cameră. Americanul o urmă, fiind convins că se ducea să caute o armă. Ea apucase deja vaza cu flori în mână. Smulgând trandafirii, ea aruncă greul recipient din cristal cu toată viteza.

Big Daddy nu avu timpul necesar să se aplece. Vaza sparse oglinda toaletei, inundând mocheta.

— Ah, doriţi să vă amuzaţi, şuieră Irina.

Ea adună trandafirii fără să se gândească la spinii care îi intrau în mână şi se aruncă asupra lui Minsky, paralizat în mijlocul camerei.

Cu toată viteza, ea îl lovi în plin peste obraz. Americanul scoase un urlet şi duse mâna la ochi. Vreo zece urme sângerânde mici apăruseră pe pielea sa, iar Irina continua să-l lovească fără milă cu mişcări ample de cosaş. La fiecare mişcare de du-te-vino, tijele pline cu spini biciuiau corpul lui Minsky smulgându-i un urlet. Ca un derviş cuprins de nebunie, el se rotea în jurul mobilelor, atât de zăpăcit că nu-i venea în gând să se apropie de uşă.

Una câte una, florile se rupeau presărând mocheta cu petale, dar tijele îşi păstrau spinii. Americanul era acoperit de sânge, iar Irina cu buzele strânse continua să-l lovească ochind punctele cele mai sensibile.

În fine, Minsky reuşi să găsească uşa. Cu toate puterile, el se năpusti afară urmărit de tânăra femeie.

Un grădinar scăpă din mână grebla. Erau obişnuiţi cu toate extravaganţele la El Casino, dar Big Daddy, gol puşcă, urmărit de o femeie la fel de goală, care îl lovea peste fese, le întrecea pe toate.

Grădinarul hotărî că aceasta nu putea fi decât o halucinaţie şi se apucă de lucru. El îşi vedea cuminte de treburi, atunci când Irina, în pielea goală, trecu din nou prin apropierea lui fluierând veselă. Ea reintră în bungalou, închise uşa cu cheia şi se duse să facă o baie.

Din cauza bucuriei de a se fi răzbunat, ea nu mai simţea zgârieturile din palma sa dreaptă. El voia să violeze o femeie.

În biroul lui, Minsky plângea de furie. Vreo zece dintre

colaboratorii lui îl văzuseră, fără să le vină să creadă, acoperit de zgârieturi sângerânde. El nu putea nici să se aşeze, nici să se culce de sensibilă ce-i era pielea.

Înfăşurat într-un halat de baie, el deschise un sertar şi luă de acolo un parabellum, cu încărcătorul plin, îl băgă în buzunar şi se-ndreptă spre uşă. La jumătatea drumului se întoarse. Această fată reprezenta un milion de dolari, aşa că, chiar şi pentru el, era intangibilă.

Acest gând îl deprimă atât de tare, încât se gândi să dea totul dracului şi să se răzbune, dar pofta câştigului fu mai puternică.

Dezgustat, puse pistoletul la loc în sertar şi sună ca să trimită pe cineva să cumpere o pomadă. Aşteptând, el se lungi în piscină. Apa rece îi mai domolea arsurile.

Îmbrăcat doar într-un şort bermude violet, Bernon Mitchell făcea o pasienţă, închis în bungaloul său. Bert Minsky îi recomandase să nu iasă de acolo, lucru de care el nu simţea nevoie dată fiind căldura de afară.

Rând pe rând, el întoarse trei aşi. Aceasta era celebra pasienţă a Mariei-Antoaneta şi ea se arăta de prost augur. Furios, el împrăştie cărţile de joc şi se întinse pe patul său.

Totul urma să se termine cu bine.

Acest lucru şi-l repeta din momentul în care aruncase ultima privire prin camera de hotel în care-şi lăsase lucrurile pentru ultima oară.

Această hotărâre o rumegase în mintea sa timp de o săptămână. El nu voia să se mai întoarcă niciodată în Statele Unite. Începutul urma să fie greu, dar reflectând bine, el nu vedea ce să regrete cu adevărat. Ce şansă avusese să dea peste acest Bert Minsky! Niciodată n-ar fi plecat singur, în timp ce aici, pentru zece mii de dolari, el scăpase de orice jenă financiară. În câteva zile urma să ajungă în Cuba, unde în sfârşit va trăi aşa cum dorea, cum trăia de pe acum la Freeport.

El nu-şi făcea probleme materiale. Specialitatea sa era atât de rară încât nu risca să între în şomaj. În ceea ce priveşte politica, îl lăsa total indiferent. Toate serviciile secrete întrebuinţau aceleaşi procedee reprobabile.

Tot revăzând în mintea sa evenimentele din ultimele zile, el se ridică şi începu să contemple minunata grădină tropicală..

Faţă de el însuşi încerca câteodată o jenă. El ştia că raţiunile pe care le folosea pentru a-şi justifica fuga nu erau într-adevăr importante. Singurul motiv adevărat îl păstra în inima sa, secret pe care-l împărtăşise lui Bert Minsky de altfel.

De la postul său de observaţie, el văzu deodată un bărbat avansând pe alee, cu nasul în vânt ca şi cum ar căuta ceva. Instinctiv, Bernon făcu un pas înapoi. Necunoscutul avea haină şi cravată, era înalt, blond cu ochelari negri, alură suplă, costum bine croit şi nu semăna cu un turist.

Bernon fugi la uşă şi întoarse cheia în broască. Tony, gorila însărcinată cu paza lui, locuia în bungaloul din faţă, dar el nu era complet liniştit. El ştia că era un pion important în angrenajul N.S.A. şi că americanii ar face orice ca să-l găsească.

Neliniştit de acest gând, el se aşează din nou pe patul său şi-şi aprinse nervos o ţigară. Din fericire, Bert era acolo şi lui îi explicase totul.

Bernon Mitchell ar fi fost desigur mai puţin neliniştit dacă ar fi ştiut că Bert Minsky a luat ca măsură de „acoperire” pentru el scufundarea în locul său a cadavrului unui beatnik imbecil, un tip fără acte şi fără bani, căruia nu i se cunoştea nici numele şi de care nu întreba nimeni, omorât întâmplător de Tony într-o încăierare, ceea ce era ideal pentru un cadavru anonim şi care, cu adevărat miraculos, avea aproape alura lui Bernon Mitchell.

Tânărul matematician nu ştia însă acest lucru. Jurnalele nu ajungeau la bungaloul său. Bert Minsky gândise că el ar putea suferi un şoc supărător la aflarea veştii că este deja mort.

Din fericire pentru liniştea sa, erau multe lucruri pe care el nu le ştia încă.

Capitolul VII

Tony Curry termina de încheiat o cămaşă de mătase galbenă imprimată cu flori de hibiscus pe bustul său puternic atunci când cineva bătu la uşa sa.

El zăbovi înainte să deschidă pentru a se uita în oglindă. El compensa urâţenia feţii printr-o cochetărie minuţioasă. Dacă este adevărat că omul coboară din maimuţă, atunci Tony nu avusese timpul necesar să ajungă la ultima treaptă a scării. Unghiul său facial ar fi făcut bucuria unui antropolog. Era, în orice caz, o fosilă vie. Din nefericire, profesia sa îl punea în legătură cu prea puţini oameni de ştiinţă.

În afara cămăşii sale, el nu purta decât un slip de culoarea leopardului. El deschise uşa bungaloului său cu brutalitate.

Se pomeni în faţa lui cu un individ blond cu ochelari negri, îmbrăcat în costum cu cravată în ciuda căldurii înăbuşitoare şi care surâdea.

— Care problemă?

Tony era incapabil să lege două vorbe fără o greşeală de sintaxă.

— Dumneavoastră sunteţi Tony Curry? întrebă necunoscutul.

— Da.

— Eu vin din partea unuia din prietenii dumneavoastră, Angelo.

Tony rămase cu gura căscată. Îngrozit, el căută o armă. Acest tip venise pentru a-l omorî. Necunoscutul însă nu se mişca. Minusculul creier al lui Tony încerca disperat să rezolve problema. Se uita când la picioarele sale goale, când la omul din faţa lui. Într-un târziu reuşi să articuleze:

— Nu vă cunosc. Ce cauţi?

Malko îşi scoase ochelarii şi-şi fixă privirea strălucitoare în ochii lui Tony.

— Nu vreau nimic, spuse el candid. Voiam doar să vă transmit un „hello” din partea lui Angelo.

De data asta, faţa lui deveni cadaverică. Patronul său îl asigurase că primul om care va deschide acest subiect, va fi aruncat de viu la rechini. El deschise gura, o închise la loc, strânse pumnul său enorm şi-l băgă sub nasul lui Malko:

— Cară-te!

El închise uşa cu toată viteza. Malko se îndepărtă fără grabă pe aleile cazinoului. El aplica o metodă veche de când lumea, vânătoarea cu capcană. Dacă era pe drumul cel bun, urma să se declanşeze ceva şi anume povestea cu tigrul şi căprioara. Totul era să nu fie mâncat înainte de a observa tigrul.

Arbuştii ornamentali şi muşcatele uriaşe parfumau aerul. Era

greu de crezut că se putea muri într-un astfel de decor paradiziac şi totuşi…

Malko făcuse o anchetă rapidă cu privire la moartea lui Bernon Mitchell fără să descopere nimic nou. Poliţiştii pe care-i văzuse păreau convinşi că-i vorba de o sinucidere. La baza S.P.A.D.A.T.S. el examinase lucrurile lăsate de Mitchell, fără să găsească ceva interesant, însă ziarele din Bahamas erau pline de crima din biserica din Adelaide. Părintele Torrio se zbătea încă între viaţă şi moarte cu o fractură craniană. El nu putuse fi interogat. Bineînţeles, nu exista niciun indiciu privitor la asasin şi dacă nu intervenea ceva, Malko nu vedea ce mai putea face. Nimeni nu-l mai văzuse pe Bernon Mitchell după dispariţia sa şi Angelo nu mai putea vorbi. Nu mai rămânea decât Tony şi cei din jurul acestuia, după părerea lui Jack Harvey, cei mai periculoşi oameni din arhipelag.

Reacţia lui Tony era încurajatoare. Existau multe coincidenţe. El Casino părea să nu fie atât de paradiziac, aşa cum avea aerul.

Malko îşi luase totuşi nişte măsuri de precauţie. Deşi Harvey sosise şi el la Lucayan, ei nu aveau niciun contact. Harvey nu avea altă misiune decât aceea de a nu-l scăpa din ochi pe Malko, în caz de…

În bungaloul 24, Tony Curry se gândea. Regreta sincer că nu-l sugrumase pe necunoscut. Trebuia să-i mărturisească greşeala sa lui Bert Minsky. Deschise telefonul, după care închise la loc.

Se îmbrăcă rapid cu un pantalon din pânză. Nu era protocolar să-i telefoneze lui Big Daddy în ţinută de casă.

Bert Minsky îşi contempla cicatricele rezultate din bătaia sa cu Irina atunci când sună telefonul. El ascultă în tăcere povestea lui Tony, mângâlind pe sugativa din faţa lui.

— Ai procedat foarte bine, conchise el. Îmbracă-te şi du-te să-l reperezi pe acest tip, dar mai ales, să nu faci nimic. El puse receptorul în furcă, furios la culme. Acest gunoi de Angelo îi cauza totuşi necazuri. Un tic nervos îi ridica buza superioară ca şi când ar fi vrut să muşte. Treaba se complica. Ideea că serviciile speciale americane erau pe urmele afacerii, făcu să-l treacă sudorile pe şira spinării. Până acum se debarasase cu uşurinţă de anchetatorii militari din S.P.A.D.A.T.S., însă unul din prietenii lui, acela care-i livra arme lui Castro, fusese strivit de explozia unei maşini de pereţii casei sale. De abia găsiseră câteva bucăţi de carne cu care să-i umple coşciugul. Aceasta

era o treabă semnată C.I.A.

Gândul lui se întoarse la individul care venise să-l viziteze pe Tony. Angelo nu avea prieteni atât de puternici ca să poată nutri intenţia de a-l răzbuna. Tipul nu era un copoi, deci era vorba de un agent secret, care însă se arătase foarte neîndemânatic, pentru a fi periculos. Era vorba probabil de un onorabil corespondent trimis de la Nassau sau de aiurea, căruia i s-ar putea întâmpla un accident în timp ce s-ar deplasa cu maşina pe drum şi atunci Bernon Mitchell ar putea fi departe. Bert nu putea suporta să lase un tip să se învârtă în jurul lui. Acest lucru era prea primejdios. Un imbecil ca Tony putea să vorbească. Dacă C.I.A. venise până la Lucayan, însemna că nu avea certitudinea că Mitchell era mort.

Treabă serioasă, foarte, foarte serioasă.

Big Daddy ţinea ca musafirii lui El Casino să fie fericiţi.

Atunci când fetele din trupa de spectacol nu aveau show, ele trebuiau să facă figuraţie pe malul piscinei şi atunci când un gentleman le propunea o sută de dolari pentru a face lectura afişelor colorate din bungaloul său, ele nu trebuiau să ceară două sute.

Chiar şi la piscină băuturile aveau un preţ foarte scăzut – douăzeci şi cinci de cenţi. Clientelei trebuia să i se creeze o anumită stare euforică astfel încât să nu regrete după dolarii înghiţiţi de mesele cu postav verde.

Pierdut în mulţimea de sâni şi fese, Malko ezita la intrarea piscinei. O fată în bikini bleu electric îi surâse, invitându-l să se aşeze pe un minuscul loc liber alături de ea. El mulţumi cu o înclinare a capului. Nota sa de cheltuieli urma să fie astfel mai piperată. Contabilii C.I.A. nu ar înţelege niciodată cum reuşea el să cheltuiască atâţia bani.

De altfel, un angajat de la piscină se agita deja în jurul lui:

— Doriţi o saltea, domnule?

Era un tip slab, cu nişte tatuaje pe braţul drept, părul creţ şi o figură de buldog.

— Dacă se poate…

— Urmaţi-mă!

Ei merseră şerpuind printre corpurile întinse. Cu coada ochiului, Malko îl reperă pe Jack Harvey aşezat la bar. Brăţara sa

enormă scânteia la soare.

El îi dădu un dolar bahamian băiatului care instală un prosop alb şi o pernă mică pe salteaua vacantă.

Pe salteaua vecină era o fată întinsă pe burtă. Nu j se vedea decât părul blond mătăsos. Costumul ei de baie, un deux pieces din lame argintiu, nu văzuse în mod sigur niciodată apa, dar oferea o imagine destul de exactă a Ispitirii Sfântului Anton. Ea aproape că nu era bronzată. Malko aprecie, ca un bun cunoscător, linia pură a feselor şi forma fusiformă a coapselor. Încă o creatură a Bunului Dumnezeu care n-avea nevoie de Armata Salvării Publice ca să mănânce.

El se întinse, îşi coborî slipul ca să se bronzeze şi închise ochii. Era un moment de acalmie. Un grup de bătrâni miliardari introduceau, total lipsiţi de griji, monede de un dolar în automatele care înconjurau trambulina. Soarele copleşea totul.

El aproape că aţipise, atunci când o voce melodioasă îl făcu să tresară.

— Aţi fi atât de amabil să mă ungeţi cu puţin ulei pe spate?

Vecina sa stătea în şezut ţinând sutienul într-o mână şi în cealaltă un flacon de coppertone. Malko fu şocat văzând trăsăturile ei atât de fine.

De cealaltă parte a necunoscutei era aşezat un american vulgar şi roşu la faţă, lucru care explica poate într-o anumită măsură alegerea sa.

— Cu plăcere, spuse Malko.

Ea se reaşeză pe burtă şi el începu s-o maseze conştiincios, ceea ce nu putea fi dezagreabil. Mâna sa întârzie puţin pe linia dintre fese şi ea se cambra imperceptibil, însă îl opri cu o voce destul de fermă.

— Mulţumesc, sunteţi foarte drăguţ.

Vocea ei avea un accent deosebit care-l şoca pe Malko.

— Dumneavoastră nu sunteţi americană? o întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Sunt nemţoaică, însă locuiesc în Suedia.

Nemţoaică! Malko îşi găsi accentul său vienez cel mai distins şi îşi scoase ochelarii. El cunoştea efectul pe care ochii săi ciudaţi strălucitori îl avea asupra femeilor şi această necunoscută se încadra de minune în decorul creat de soare şi mare.

Un sfert de oră mai târziu, el ştia totul despre ea şi anume că

se numea Irina Malsen, desena nişte modele publicitare şi se găsea la New-York pentru un stagiu, iar după o campanie reuşită, patronul său îi oferise o vacanţă de o săptămână în Bahamas. În plus, acum îi era sete.

Malko ceru eterna sa votcă şi pentru ea un daiquiri. I se aduse o băutură alcoolică botezată votcă, distilată probabil într-o cadă de baie.

Alcoolul îl încinse pe Malko. El o privi pe vecina sa cu ceva mai multă insistenţă. Chiar şi în această mulţime de fete, ea se detaşa prin prospeţime şi distincţia sa naturală. Pentru Irina, el lucra la Real Estate.

Ei continuară să flecărească cu feţele apropiate.

Pe nesimţite, Malko se destindea. Acesta era un fenomen pe care-l întâlnise des în cursul misiunilor sale. Lumea paralelă în care el plutea, în fond, era atât de ireală încât era de-ajuns o atmosferă de vacanţă şi de lux pentru a se face uitată.

La Lucayan nu existau decât oameni bogaţi şi trândavi veniţi să-l îngraşe pe Big Daddy. El îşi plimbă privirea în jurul piscinei, gândindu-se că prin mulţimea aceea, erau mulţi străini care, ca şi el, nu erau ceea ce păreau să fie. Aici dispăruse Bernon Mitchell, dar el nu era pierdut pentru toată lumea.

Irina îl smulse din meditaţia lui.

— Să mori de căldură nu alta. Murmură ea.

Mici şiroaie de sudoare curgeau de-a lungul sânilor şi coapselor ei. Deodată se ridică în şezut privindu-l pe Malko cu ochii ei mari verzi.

El simţi un şoc curios. Ei erau de o puritate de copilă care nu avea nimic de ascuns. Ţinând însă seama de vârsta ei, acest gol prin el însuşi era neliniştitor. Era ca şi când, ea cu voia ei, îşi golise creierul înainte să vorbească. Senzaţia de indispoziţie se risipi brusc atunci când ea surâse.

— Ştiţi ce facem în Suedia atunci când e prea cald?

— Nu.

— Ne ducem la saună. Ce păcat că nu există una pe aici! Ar fi minunat, acum. După aceea te simţi atât de curat. Este ca şi cum te-ai spăla în interior. N-aţi încercat niciodată? Te dezbraci şi stai în abur atât cât poţi rezista, după care urmează un duş rece.

Ea tăcu şi adăugă cu o voce puţin aspră:

— Este extraordinar.

Intonaţia ei era atât de plină de erotism, încât Malko o privi tulburat. Privirea ei inocentă nici nu clipi. Partea delicată cu scandinavele era că nu ştii niciodată dacă îţi propun să faci dragoste sau să mergi la cinema. Irina se întinse, făcând să i se bombeze pieptul, după care se culcă la loc cu un oftat.

— Vreţi să întreb dacă există vreo saună? propuse Malko

El se ridică şi se duse să se informeze la angajatul care-l plasase aproape de Irina.

— Nu există o saună, ci o baie turcească, îi explică el.

Este aproape acelaşi lucru, cu excepţia faptului că este mai mare. O să vi se pregătească imediat. Pentru o persoană, sau două?

— Pentru două, răspunse Malko, puţin jenat de atâta cinism. El nu se putea acomoda cu brutalitatea americană. În ţara sa, atunci când te pregăteşti să faci dragoste cu o femeie, nu faci public acest lucru.

El reveni să se întindă aproape de Irina.

— Va fi gata într-un sfert de oră, adică timpul necesar pentru a bea un alt daiquiri, însă n-au decât o baie turcească.

Privirea ochilor verzi se umbri în mod straniu.

Băiatul veni să-i caute. Irina şi Malko îl urmară. Coborâră pe o scară mică ce dădea într-un culoar la subsol şi ajunseră în sfârşit în faţa unei uşi cu geam în partea de sus. Băiatul cu părul creţ se dădu deoparte, făcându-le loc să treacă.

Baia turcească se compunea din două părţi – camera în care intraseră, camera uscată mobilată cu o masă lungă din lemn acoperită cu vechi jurnale umede şi două fotolii rabatabile. Acolo plutea un miros de cataplasmă ca într-o sală de gimnastică. A doua cameră era deja plină de abur alb şi cald. Pe unul dintre pereţi erau nişte paturi din lemn ca într-un local de fumat opium. O saltea mică acoperea două dintre ele.

Aburul venea printr-o deschidere pătrată cu grilaj practicată în zid, la înălţimea statului de om. În spate exista un robinet pentru apă rece. Cele două camere erau despărţite printr-o uşă care în partea de sus avea un geam gros.

— Poftiţi! Eu vă las, spuse băiatul. Să sunaţi atunci când doriţi prosoape.

Irina îşi puse sacoşa pe masă. Malko o privi un pic jenat. Ciudat hotel, departe de formalismul anglo-saxon! În costume de baie, ei intrară în cea de-a doua cameră. Irina se întinse pe

unul dintre paturi, imitată de Malko. El închise ochii. Aburul îi pătrundea în toţi porii pielii, dându-i senzaţia că i se umflă corpul.

După câteva minute, Irina se ridică dintr-o săritură:

— Veniţi sub duş, spuse ea.

Malko se smulse din somnolenţa sa. Deja ea reglase jetul îngheţat la maximum.

Era efectiv îngrozitor. El avea impresia că este înţepat de milioane de ace şi se abţinu să nu ţipe.

Deja Irina se scutura afară de sub jetul îngheţat. Ea se scutură de apă şi întrebă prevenitoare:

— Vă supără dacă mă dezbrac de costumul de baie? Nu mă simt în largul meu…

Întrebat fiind atât de politicos, îi era greu s-o refuze. De altfel, ea deja unise vorba cu fapta. Timp de-o secundă îşi masă sânii, după care-şi dezbrăcă şi slipul argintiu.

Întins pe patul lui, Malko gândi că trebuia să fii vicios, cu acest soare şi această mare de smarald la dispoziţie, iar tu să faci dragoste în abur în fundul unei pivniţe. Probabil că-n Suedia se plictisesc de moarte ca să inventeze astfel de trucuri.

— O să le pun în camera de alături, spuse Irina. Daţi-mi-l şi pe-al dumneavoastră.

Malko îi întinse slipul său şi se întoarse pudic. El nu ştia dacă într-adevăr Irina voia să facă sex sau era vorba doar de un exerciţiu cultural. Mereu ciudată mentalitatea scandinavă. Irina deschise şi trânti cu putere uşa ca să nu iasă aburul. Acum el ţâşnea puţin mai repede cu un şuierat mai vesel, din fericire, căci Malko avea pielea ca de găină după duşul său îngheţat.

El închise ochii în aşteptarea tinerei fete. Ce personaj straniu! Pe ea aburul o excita. Categoric, la orice vârstă poţi învăţa.

Acum aburul alb îl împiedica să vadă la o depărtare mai mare de cincizeci de centimetri. Deodată Malko se întrebă dacă Irina nu se întorsese fără ca el s-o simtă. El nu mai vedea nici măcar până la uşă. Se ridică şi pipăi patul celălalt. Acesta era gol.

Pe pipăite, el ajunse până la uşă. Mânerul se întoarse, dar uşa nu se deschise. Ea era încuiată cu cheia. Crezând că-i vorba de o glumă, el strigă:

— Irina!

Acest lucru nu avu alt efect decât să-l facă să tuşească.

Aburul fluiera ca o sirenă. Acum prin orificiul pătrat pătrundea

un jet fierbinte. Căldura devenea insuportabilă.

Malko pricepu deodată tristul adevăr: căzuse într-o cursă diabolică. Tot jocul Irinei nu viza altceva decât atragerea lui în baia turcească în care urma să se coacă ca un păstrăv la cuptor.

El bătu în geamul de la uşă cu pumnul. Acesta nici măcar nu vibră. Ducându-se spre fundul camerei, el căută un robinet pentru a opri aburul, dar nu găsi nimic.

Apoi se duse la duş şi-l deschisese la maximum. Căzură trei picături de apă rece care se volatilizară imediat. Apa rece fusese oprită.

Vru să se aşeze pe banca din lemn şi se ridică urlând. Ea frigea. Deja temperatura devenea insuportabilă sub picioarele lui. Plămânii chinuiţi de aerul fierbinte reacţionau. Fu cuprins de un acces de tuse formidabil.

El apropie mâna de orificiul cu grilaj şi o retrase cu un ţipăt. Aburul ieşea cu o temperatură de aproape o sută de grade.

El era roşu ca o sfeclă. Întorcându-se la uşă, încercă să lipească gura de orificiul broaştei ca să aspire puţin aer rece, dar arsura pe care o resimţi în spinare era insuportabilă. Chiar dacă nu prin asfixie, el urma să moară ars de viu ca şi comuniştii chinezi pe care Tehang Kai-Chek îi aruncase de vii în cazanele locomotivelor în 1939 la Shanghai. Desigur, o moarte curată.

El urlă din toate puterile, dar ţipătul se termină cu un acces de tuse.

Totuşi nu avea poftă să moară. Făcând un ultim efort, se duse spre fundul camerei. Aburul era acum mult mai dens. Pentru a ajunge la duş, acum inutilizabil, trebui să apeleze la toată voinţa sa.

Singura lui şansă era să reuşească să spargă geamul gros de la uşă şi să ajungă la cheia aflată în cealaltă parte, dar nu exista niciun obiect ajutător în baia turcească.

Cu toată puterea el trase de ţeava de la duş. Metalul îi arse mâinile dar el se ţinu bine, trăgând ca un nebun.

Se auzi un zgomot şi ţeava se smulse de sus. Malko trase, răsuci, înjură, căutând să smulgă robinetul cel mare. Dând drumul ţevii, el se agăţă de robinetul de aramă.

Acesta se rupse brusc şi Malko căzu pe spate cu un ţipăt de durere.

El se ridică şi se năpusti spre uşă ridicând ciocanul său

improvizat. Prima dată, robinetul rată ţinta şi lovi în lemn. Malko îl ridică din nou şi ochi centrul geamului.

Robinetul pulverizã geamul făcând o gaură groasă cât pumnul, prin care aburul începu să iasă. El mai încercă să lovească o dată, dar forţele sale scădeau cu fiecare secundă care trecea. El nu putu nici măcar să ridice braţul.

Lui îi mai rămânea un scurt răgaz, până când camera cealaltă va fi de asemenea, plină cu abur, după care urma sfârşitul.

Sprijinit de uşă, el calculă că-i mai rămâneau aproximativ cinci minute de viaţă, după care aerul pe care-l respira era atât de fierbinte încât urma să-i ardă plămânii.

Inima i se zbătea ca şi când ar fi vrut să-i spargă pieptul. El se gândi la tot ce iubise, la soarele de afară, la castelul său aflat atât de departe. Urma să crape ca un şoarece în nişte suferinţe atroce.

El se forţa să respire pe nas. Decis s-o sfârşească, el deschise gura mare şi aspiră.

Era ca şi cum i s-ar fi turnat un foc lichid în corp. Capul i se învârti şi el alunecă încet de-a lungul peretelui încins. Când spinarea îi atinse solul, scoase un urlet, după care nu mai simţi nimic.

Irina Malsen ezită mai multe secunde înainte să răsucească cheia în broasca uşii de la baia turcească. Ea era conştientă de faptul că-l condamna pe însoţitorul ei la o moarte groaznică.

Nu o supăra moartea unui necunoscut. Ea văzuse dispărând destui oameni în timpul copilăriei şi adolescenţei sale pentru ca asta s-o mai impresioneze. Ea ştia că viaţa este nedreaptă şi cu asta basta. Sigur că această crimă îi producea o senzaţie de indispoziţie.

Ea încercase zadarnic să reziste presiunilor lui Bert Minsky. Americanul fusese categoric: ori îl lichidau pe acest tip care nu putea fi decât un agent american, ori cădea baltă toată afacerea. La această ameninţare, nu putuse rezista nici chiar Irina. Faţă de şefii ei, ea nu-şi putea asuma acest risc. Şi nu se putea sfătui nici cu Vassili.

Ea ştia totuşi că serviciilor de informaţii le repugnă să ucidă inutil. Ea n-avea de unde să ştie că Bert Minsky nu se abătuse

niciodată timp de cincizeci de ani de la principiul că un martor mort este un martor sigur. A proceda altfel, n-ar fi fost „sănătos.

În afară de asta, ea voia să-l îmbuneze pe american după altercaţia dintre ei, desigur, tot pentru binele misiunii ei, cu atât mai mult cu cât ea nu ştia ce legături există între Minsky şi Bernon Mitchell.

Cheia făcu un zgomot imperceptibil. Irina se îmbrăcă în costumul de baie, îşi luă sacoşa şi ieşi pe culoar.

Ea simţi un fior pe jumătate din cauza frigului şi jumătate gândindu-se la omul care urma să moară în baia turcească. Băiatul pândea în fundul culoarului. El se apropie.

— E totul O.K.? întrebă el cu voce joasă. Irina dădu din cap fără să vorbească. Se simţea puţin ruşinată faţă de acest martor. Categoric, ea avea o meserie murdară.

Jack Harvey contempla cu amărăciune frumuseţile răspândite în jurul piscinei, ceea ce pentru un nenorocit ca el, condamnat la damele zbârcite şi la frumuseţile locale, era un adevărat supliciu al lui Tantal, la C.I.A.. micile trădări fiind foarte prost retribuite. Contrar tuturor bănuielilor, nu putea trăi pe picior mare.

El îl văzuse pe Malko dispărând cu Irina, fără să aibă niciun fel de emoţii. Nu era treaba lui dacă acest băiat avea poftă să-şi petreacă orele de serviciu în compania unei fete. El ar fi dorit doar să nu fie atât de cald. Era un timp care anunţa sosirea unui ciclon.

Deodată Irina reapăru, singură. Ea ocoli piscina şi dispăru în galeria care ducea spre hotel.

Jack Harvey se aştepta să-l vadă revenind pe Malko. El aşteptă cinci minute, după care, neliniştit, coborî de pe taburetul său, plăti şi se duse spre recepţie.

Cheia lui Malko era la tablou.

Pentru a se asigura, el telefonă la cameră, fără să primească niciun răspuns. El ezită să întrebe la recepţie, spunându-şi că dacă era vorba de o mică aventură, nu era indicat.

Se duse din nou la piscină.

Salteaua lui Malko era în continuare goală. De data asta, Harvey nu ezită. El coborî la rândul lui scara mică pe unde plecaseră Malko şi Irina.

Culoarul era pustiu. Jack Harvey îl străbătu rapid, încercând uşile care erau încuiate cu cheia. Deodată fu oprit de un strigăt:

— Hei dumneata, ce cauţi?

Era un negru solid, neras, îmbrăcat cu un şort şi un T-shirt jegos, cu părul bogat, lins. În mâna sa dreaptă bălăngănea o trusă de chei.

— N-aţi văzut un tip înalt, blond, cu o fată? întrebă Harvey.

Celălalt dădu din cap.

— N-am văzut pe nimeni. Nu trebuie să staţi aici. Este interzis clienţilor.

O mică luminiţă roşie se aprinse în creierul lui Jack Harvey.

— Ei au coborât totuşi pe aici, insistă el. I-am văzut eu.

— Aici nu-i nimeni, spuse celălalt pe un ton categoric, balansând cheile cu un aer ameninţător.

Ei se-nfruntară o clipă în tăcere. Harvey urma să plece când un zgomot de geam spart urmat de un ţipăt slab se auzi în spatele său. Ochii lui mari se încruntară:

— Şi asta, ce-i asta?

Negrul ridică trusa de chei.

— Ţi-am spus să te cari de aici.

Deja el traversa culoarul la zece centimetri de la sol, cu gâtul prins între mâinile lui Harvey ca în menghină. În zilele lui bune, acesta era capabil să înnoade o bară de fier.

El împinse uşa de unde venise zgomotul.

Negrul se zbătu, ţipând cu o voce ascuţită:

— O să chem poliţiştii. Lăsaţi-mă!

Harvey îl lovi cu muchia palmei în frunte, proiectându-i craniul în perete, ceea ce produse un zgomot foarte plăcut. Negrul gemu şi se zbătu, dar adversarul său era de patru ori mai puternic ca el.

— Repede! ordonă Harvey pe un ton ameninţător.

— Nu-i nimeni înăuntru, protestă negrul, cu voce nesigură.

Harvey îi înfundă un deget în ochiul stâng.

— Nu am cheia, oftă negrul.

Jack Harvey se retrase puţin şi-i aplică cu toată puterea o manşetă în beregată, pentru că nu-i plăcea să fie minţit aşa, pe faţă.

Negrul alunecă de-a lungul zidului şi Harvey recuperă din zbor legătura de chei. Cea de-a cincea pe care o încercă, intră în broască. Uşa se deschise fără dificultate şi masa de abur alb

invadă coridorul.

Harvey intră în fugă. Rapid, el cercetă camera goală şi ajunse la uşa din fund, mergând pe cioburi de sticlă. Nu-i mai rămase decât să sucească cheia rămasă în broască.

Deschise cu greu uşa şi la-nceput bătu în retragere din cauza temperaturii foarte ridicate. Cu mare greutate, el reuşi să distingă corpul lui Malko, inert, întins în faţa uşii. Transpirând şi oftând, Harvey îl apucă de încheieturile mâinilor şi-l ridică pe umărul lui. El era clocotit, roşu ca racul, cu băşici pe alocuri.

Aburul continua să iasă prin orificiul pătrat.

Jack Harvey ieşi. În trecere expedie cu toată forţa o lovitură de picior în obrazul negrului, apoi plecă în fugă pe culoar, transportându-l pe Malko.

Când recepţionera îl văzu pe acel om în pielea goală şi roşu, ea scoase un ţipăt şi căzu leşinată pe spate.

Capitolul VIII

— Este un accident, un nenorocit de accident.

— Ei da, spuse Jack Harvey cumsecade. Este un accident. Şi dacă dumneavoastră aţi cădea pe această fereastră, tot un accident regretabil ar fi.

Managerul hotelului Lucayan aruncă o privire neliniştită spre uşă. Acesta era un bărbat mic, firav şi chel, cu un nas mare acvilin, de o rea credinţă prodigioasă. Aveai impresia că Harvey putea să-l strivească de perete cu o palmă ca pe o muscă.

El îl ţinea de reverul hainei şi expresia ochilor lui albaştri dezminţea ceea ce vorbele lui transmiteau cu haz.

— Domnule, spuse managerul, nu voi permite...

Harvey îl scutură puţin:

— Cu picioarele sau cu capul înainte?

Pentru prima dată, managerul se întrebă dacă omul n-o să-i facă într-adevăr vânt. Ei se aflau la etajul şase şi trebuia să parcurgă şaizeci de picioare până să aterizeze pe marmură. Harvey însă, îl eliberă şi-l împinse cu brutalitate spre telefon.

— Cheamă-ţi repede jegosul cu cheia.

Ascultător, managerul ridică receptorul şi-i ceru centralistei:

— Să vină Ted repede la camera 649.

Cinci minute mai târziu, Ted bătea la uşă. El avea încă faţa congestionată. Văzându-l pe Harvey, vru să iasă. Dar afectuos, agentul – instalator îi făcu semn:

— Intră! Suntem ca între prieteni. Cine ţi-a spus să încui uşa de la baia turcească cu cheia?

Ted îl privi pe manager, îngrozit. Ostentativ, acesta din urmă întoarse capul. Nu era nici treaba, nici vina lui că hotelul îi aparţinea lui Bert Minsky.

— Să vedeţi… începu el.

Managerul îi veni totuşi în ajutor angajatului lui.

— Atunci când un cuplu vrea să folosească baia turcească, noi încuiem ca să nu fie deranjaţi.

— Sau ca să se coacă mai bine?

Harvey se apropie de Ted.

— Nenorocitule! Dar când ai auzit geamul spărgându-se?

— Nu v-am crezut, dom’le.

Ochii lui speriaţi se uitau peste tot, numai la Harvey nu. Acesta îl luă de braţ:

— Şi dacă-ţi spun c-o să te arunc pe geam, mă crezi sau nu?

Ted înverzi şi deschise gura. O dată mai mult, managerul interveni:

— Domnul glumeşte, Ted.

Se auzi un ţipăt venind din camera vecină. Harvey îl lăsă pe Ted şi băgă capul pe uşa întredeschisă. Malko, inert şi în pielea goală, era întins pe un pat. O infirmieră îl ungea cu o emulsie incoloră pe tot corpul. Pielea era de culoare roşu aprins. Harvey închise uşa la loc.

— Ştiţi că asta se cheamă tentativă de omor? îi spuse el managerului.

Acesta ridică din umeri resemnat.

— V-am spus că este un accident. O să-l despăgubim pe domnul Linge.

— Şi aburul blocat, este de asemenea un accident?

— Nu, aceasta este o fatalitate, spuse managerul imperturbabil. Eu am interogat personalul. O vană s-a blocat.

— Şi apa rece?

— Încă o greşeală. S-a oprit apa rece pentru o mică reparaţie la conductă.

— Chiar în momentul acela?

— Chiar în momentul acela, repetă managerul ca un ecou, ridicând ochii spre cer pentru a-l lua drept martor la nenorocirea sa.

— Acesta este un şir de regretabile coincidenţe, conchise Jack Harvey.

— Un fel de serie neagră, da.

— La urma urmei, chiar dacă vi s-ar întâmpla ceva la rândul dumneavoastră, nici măcar nu s-ar băga de seamă...

Managerul avu un oribil tremur al buzei superioare. Iar o lua de la capăt:

— Ascultaţi, spuse el conciliant. Eu n-am nimic de-a face cu toate astea. Rămâneţi aici cât doriţi! Sunteţi invitaţii lui Lucayan.

— Dar fata?

El ridică braţele neputincios.

— Ea nu locuieşte la hotel. A dispărut şi n-o cunoaştem.

El se retrase spre uşa pe care o deschise şi Ted se strecură primul. Harvey îi lăsă să plece. Nu câştiga nimic printr-o escaladare a conflictului. După ce fu singur, el se duse în camera lui Malko.

Doctorul, un tânăr englez cu faţa pistruiată, îşi termina consultaţia. El îl linişti pe Harvey imediat:

— Totul va fi bine. El nu are decât arsuri de gradul unu şi o inflamaţie generală. Dacă ar mai fi stat cinci minute în aburi, murea fie asfixiat, fie ars de viu. Ce accident curios! Dacă vreţi să faceţi plângere contra hotelului, vă dau un raport scris despre tot ce am constatat. În continuare să stea culcat două sau trei zile şi să evite soarele o săptămână.

Doctorul îi arătă un vas de culoare albastră pe noptieră:

— Să-l ungeţi cu asta de două trei ori pe zi, până ce pielea nu va mai fi dureroasă.

Malko deschise ochii şi surâse palid. Se simţea foarte slăbit şi spinarea îl făcea să sufere cumplit. Umerii se detaşau pe cearceaf roşii ca racul. Tot corpul lui avea aceeaşi culoare şi el nu putea respira normal. În ciuda aerului condiţionat, el avea impresia că respiră foc.

Jack Harvey îi rezumă conversaţia cu managerul. Malko dădu din cap.

— Acum am certitudinea că Bernon Mitchell este viu şi că a fost răpit. Desigur, încă nu este prea târziu pentru a acţiona.

Dacă ar fi fost dus departe, ei m-ar fi lăsat în pace.

Harvey dădu din cap, şi se aşează aproape de pat, jucându-se cu brăţara şi recapitulând în minte cadavrele: necunoscutul înmormântat în locul lui Mitchell, unu; Malko, foarte aproape şi părintele Torrio, s-ar putea spune trei. Însemna că-i un mare interes în joc…

La rândul său, Malko se gândea şi el în ciuda durerilor foarte mari.

Ceva îi scăpa. Mitchell nu putea fi util decât unui serviciu de informaţii. Dacă fusese răpit, de ce era încă în Bahamas mărind riscul? Dacă l-ar dus departe, ei nu şi-ar fi dat osteneala să-l omoare. Cine era această fată cu un sânge rece remarcabil? Unde era Bernon Mitchell şi care era rolul lui Big Daddy?

El începea totuşi să întrezărească adevărul. Acesta îi părea însă atât de tragic, încât nu-i venea să creadă. Mai lipsea o bucată din jocul de puzzle. El reconstitui evenimentele.

Din fericire, pereţii biroului lui Bert Minsky erau insonorizaţi şi uşa sa era blindată. Vocea Irinei făcea să tremure geamurile.

— Sunteţi un imbecil, spuse ea. Aţi comis o greşeală grosolană atacându-l pe acest agent C.I.A. Acum el trăieşte, ştie că Bernon Mitchell nu e mort şi ne va urmări pas cu pas.

Minsky încercă s-o întrerupă; lentilele ochelarilor săi erau transpirate şi el se juca nervos cu cotiera – bar a fotoliului său.

— A scăpat ca prin minune…

— Minune sau nu, replică Irina cu voce şuierătoare, el trăieşte. Doar n-o să-l asasinaţi în camera sa de hotel.

— Pe legea mea, spuse Minsky…

Această idee nu-i displăcea la prima vedere.

Ea îl privi speriată.

— Pe cuvântul meu, sunteţi nebun! Dumneavoastră vă credeţi la Chicago în anul 1920. Ceea ce trebuie făcut, este să dispăreţi cât mai repede împreună cu Bernon Mitchell. Vom continuă după aceea negocierile.

Americanul profită de ocazie:

— Aţi auzit vorbindu-se de Litton Kay, la New Providence Island?

— Nu.

— Este un domeniu privat, reşedinţă pentru miliardari, care

aparţine unui grup din care fac şi eu parte. Acolo, nimeni nu va veni să vă caute. Vom pleca în două ore cu avionul meu. De la Windsor Field este un sfert de ceas de drum. Acolo îl veţi putea vedea pe Mitchell şi vă veţi decide rapid.

Irina aprobă din cap.

— De acord, dar fără imprudenţe. Altfel, mă urc în avion şi veţi face ce veţi dori. Din cauza dumneavoastră am pe cap o acuzaţie de crimă.

Minsky apăsă pe buton.

— Preparaţi Cessna pentru patru persoane. Decolăm la ora şase. Anunţaţi-mă când totul va fi gata.

Irina şi Bert Minsky se priviră în linişte. Fiecare ar fi plătit scump ca să ştie ce gândeşte celălalt. Tânăra femeie avea un negru presentiment. Nu era prima dată când era amestecată într-o treabă murdară, dar nu înţelegea cum putea Bert Minsky să-l ţină pe matematician şi ea era grăbită să-l vadă... Abia din momentul acela îşi începea ea treaba cu adevărat.

Ea privi pe fereastră. Jos oamenii se zbenguiau pe plajă. Soarele ardea. Ei uitau că mereu, undeva, există confruntări pe faţă sau ascunse.

Din fericire, ea avusese timpul necesar să se ducă să-l vadă pe Vassili pe vas, înainte să se ducă la Minsky. Neştiind încă de plecarea sa spre Litton Kay, ei conveniseră că dacă ea este obligată să plece intempestiv, să-l contacteze la Nassau pe haitianul Eloise la Banana Boat.

Calmul lui Vassili o liniştise. În antrepozitul puţind a balegă de vacă, el o sărutase ca pe o soră spunându-i:

— Nu te nelinişti porumbiţa mea! Totul se va termina cu bine. Acest Minsky este un imbecil. Altfel nu l-ar fi atacat pe agentul acela, iar imbecilii pierd totdeauna.

Acest Vassili era un adevărat profesionist. Ea, ca toţi ceilalţi, nu-i ştia numele adevărat. El apărea la momentul potrivit într-un loc, cu aerul lui calm, nu făcea zgomot şi vâj!... dispărea cu cineva în plisc. El nu petrecea mai mult de două luni în Rusia şi totuşi avea o familie pe care o adora.

Irina plecase din nou la Lucayan puţin mai îmbărbătată. În fond ea era aproape fericită că nu reuşise atentatul, chiar dacă era primejdios pentru ea.

Jack Harvey, surescitat ca un nebun, îl scutură pe Malko. În timp ce acesta dormea, el hoinărise prin Freeport unde cunoştea destulă lume, ceea ce uneori îi era de folos.

— Hei! Am un pont.

Malko deschise un ochi chiorâş. Visa că se afla în infern.

— Fata, spuse Harvey, cea care a vrut să vă prăjească, tocmai s-a cărat cu Bert Minsky cu avionul, de pe Windsor Field la New Providence Island.

Dintr-odată, Malko se trezi. Ochii lui strălucitori erau striaţi de vinişoare roşii. El încercă să se ridice dar căzu pe spate gemând.

— Bravo, murmură el. Continuaţi. Încercaţi să aflaţi dacă Mitchell era cu ei şi unde anume au tras în New Providence Island.

Harvey plecă din nou, lăsându-l pe Malko pradă gândurilor sale. De data asta cercul era închis. Deci gangsterul fusese cel care voise să se debaraseze de el.

Iată că ipoteza lui William Clark se verifica. Dar cum de îndrăznea el să se plimbe de-a curmezişul insulelor Bahamas cu un tip răpit?

El adormi cu acest semn de întrebare în minte.

De fiecare dată când se mişca, Malko avea impresia că-i înţepat pe ascuns. Culoarea pielii sale cărămizii ar fi putu fi invidiată de un ofiţer al armatei din Indii. El mai avea o pată mare roşie pe spate dar starea sa era mult mai bună după ce stătuse două zile întins în pat, deşi era încă foarte slăbit.

El părăsise hotelul Lucayan însoţit de plecăciunile managerului care ţinuse să-i facă cadou o trusă pentru joc, din piele.

Jack Harvey conducea Ford-ul lor închiriat. Ei se duseră direct la baza S.P.A.D.A.T.S. în mijlocul insulei, acolo unde lucra oficial Bernon Mitchell. În ciuda eforturilor sale, Malko nu putuse descoperi legătura dintre Bernon Mitchell şi Bert Minsky şi nici modul în care acesta din urmă îl ţinea pe matematician. El venise la S.P.A.D.A.T.S. pentru a se folosi de telefonul codificator-decodificator ca să vorbească la Washington. Fusese instalat într-un mic birou mobilat doar cu un mare fişier, o masă şi un telefon. El termina de făcut raportul situaţiei.

Politicos, îl lăsă pe William Clark să depene un şir de înjurături

care l-ar fi indispus total pe predecesorul său, puritanul Allan Dulles.

— Ce trebuie să fac în această situaţie? încheie Malko. Nu sunt nici măcar sigur că el mai este pe aceste meleaguri. Ar fi prea frumos să fie aşa.

Clark mai înjură puţin şi spuse sacadat:

— Pot în orice caz să vă spun ce nu trebuie făcut: să-l lăsaţi pe Bernon Mitchell să plece din Caraibe.

— Mai întâi ar trebui să ştiu unde se află.

— De asta vă plătesc, răcni William Clark, nu ca să vă prăjiţi la soare. Băgaţi-vă treaba asta bine în cap! Mitchell nu trebuie să plece în est. Ori se întoarce în Statele Unite, ori…

— Ori ce? întrebă Malko puţin îngrijorat.

— Ori îl lichidaţi. Nu-l putem lăsa de capul lui.

Malko nu răspunse. Era genul de ordin pe care avea oroare să-l primească. El ştia destule despre angrenajul unui serviciu secret. Puţin lipsise să nu fie el însuşi victimă. Dar William Clark, din punctul lui de vedere, avea dreptate.

El închise telefonul. Vacanţa în Caraibe lua o întorsătură urâtă. Bahamas-ul nu era cunoscut decât ca un arhipelag cu mii de insule şi insuliţe. Era ca şi când ai căuta acul în carul cu fân.

El mulţumi pentru telefon şi se duse la Jack Harvey care-l aştepta în maşină. Ei parcurseră distanţa de treizeci şi patru de mile care-i despărţea de Freeport în tăcere.

În două ore urmau să fie la Windsor Field, unde Bert Minsky aterizase cu trei zile în urmă.

Trei zile! Însemnau o eternitate în cazul unei operaţiuni ca aceasta.

Capitolul IX

O tablă indicatoare – litere roşii pe fond alb – făcea cunoscut: „Litton Kay – Proprietate privată. Interzis accesul. Supravieţuitorii vor fi urmăriţi.”

Lungul Cadillac crem se opri fără zgomot în faţa barierei albe. De partea cealaltă se zărea o mare suprafaţă cu gazon şi o minusculă capelă din lemn, un lux inutil, căci cei care frecventau

Litton Kay abandonaseră de mult timp religia în favoarea altor bucurii mult mai pământeşti.

Un paznic negru cu o bluză albastră, caschetă şi un mare revolver la şold, se apropie de maşină.

— Sunteţi aşteptată? întrebă el cu o voce răguşită.

Irina, aflată în fundul maşinii, se uită curioasă la el. O altă idee îşi făcuse ea despre un loc de odihnă pentru miliardari. De la aeroport, Bert Minsky plecase la Nassau lăsând-o în grija şoferului.

— Domnişoara este aşteptată de domnul Minsky, anunţă şoferul.

Gardianul o privi pe Irina cu dispreţ, dădu ocol maşinii, se scărpină în cap şi îi anunţă:

— O să telefonez. Nu mişcaţi.

Litton Kay era păzit aproape ca Fort-Knox. Acolo nu erau decât canalii, ca să justifice o asemenea prudenţă.

După o lungă convorbire telefonică, gardianul reveni dându-şi toţi dinţii la iveală într-un surâs.

— Puteţi să intraţi. Opriţi-vă la Club House. Domnul Pierre vă aşteaptă acolo.

Bariera se ridică. Deja cei patru controlori aflaţi la intrarea principală ştiau numărul maşinii şi numărul de pasageri. Litton Kay era un stat în stat. Nici chiar guvernatorul Bahamas-ului nu putea intra acolo fără să arate o invitaţie.

În timp ce maşina mergea încet pe aleile asfaltate, Irina admiră portul privat, o încrengătură de canale impecabil întreţinute, umplute cu tot felul de ambarcaţiuni, una mai luxoasă ca cealaltă. Pentru a fi membru al clubului trebuia să plăteşti o cotizaţie anuală de cinci mii de dolari şi să ai doi naşi. Pe urmă aveai dreptul să plăteşti camere şi apartamente începând de la o sută de dolari pentru o cameră mică. Piscina era totuşi gratis.

În plus, Litton Kay avea nişte loturi vândute unor oameni pe sprânceană. Terenul costa acolo mai mult decât concesionarea unei mine de aur. Mulţi dintre ei aveau portul lor privat. Mulţi nu puseseră niciodată piciorul în Nassau şi n-ar face asta niciodată. Domnul Pierre, managerul francez, avea grijă ca musafirilor să nu le lipsească nimic: fete, joc şi alcool.

Proprietatea era înconjurată de o reţea de sârmă ghimpată păzită zi şi noapte de oameni înarmaţi. Aceştia aveau un

consemn foarte simplu: să tragă în plin asupra a tot ce nu aparţinea domeniului. Este cunoscut faptul că miliardarilor le place liniştea.

Irina coborî din maşină în faţa lui Club House. Un bărbat înalt şi prost îmbrăcat, în smoking alb cu o mustaţă subţire de dansator monden se înclină în faţa ei:

— Mademoiselle Malsen? Eu vă voi conduce în apartamentul dumneavoastră. Domnul Minsky nu va întârzia să sosească.

Irina privi în jurul ei. Plantele ornamentale, peluza, ambianţa acestui club o făcea nervoasă. Paznicii, acest om prea politicos, sârma ghimpată, toată această atmosferă o făcea să creadă că se află într-un lagăr de concentrare de lux.

Ea urmări un negru care-i ducea valiza, de-a lungul unei cărări cimentate, apoi în jurul piscinei. Mai multe bungalouri erau răspândite prin vegetaţia luxuriantă.

Din cauza căldurii insuportabile se vedeau puţini oameni. Irina trecu prin apropierea unui bărbat de vreo cincizeci de ani în şort alb, cu ochi albaştri bulbucaţi, ca un saurian, foarte bronzat. Stătuse atâta la soare încât pielea sa era la fel cu a hamalului care ducea valiza. El urmări din ochi silueta Irinei, balansul şoldurilor sale, picioarele lungi şi se redresă pe şezlongul său.

Atunci când hamalul se întoarse, el îl chemă cu un pocnet din degete şi îi strecură o bancnotă mototolită în palmă.

— Cine-i această fată?

Negrul îl privi cu nişte ochi îngroziţi:

— Este o prietenă a domnului Minsky, domnule Ed.

— Aşa, spuse Ed Aron.

Pentru el asta nu schimba nimic. Lui nu-i era frică de Big Daddy, spre deosebire de mulţi oameni. El înfruntase oameni cel puţin la fel de primejdioşi şi-i învinsese.

Acum el controla câteva mine de cupru în Columbia şi valora douăzeci de milioane de dolari.

El se gândi la Irina. Ce fată! Aceasta nu era nicio call-girl nici vreo tânără descreierată, ci o femeie, una frumoasă de-ţi tăia răsuflarea. El respiră adânc bombându-şi bustul puternic şi se hotărî să meargă să înoate. Se îndrăgostise deodată, ca un puşti de şaisprezece ani, dar cu oarecare luciditate.

El se plictisea la Litton Kay. Se hotărî s-o cucerească pe această necunoscută. Nu era prea frumos, nici prea tânăr dar ştia ce voia.

La dracu cu Big Daddy!

Irina, uimită, îşi privea locuinţa compusă din două camere cu privirea spre piscină, cu pereţii acoperiţi cu scumpe gravuri japoneze, aer condiţionat, mobilă lăcuită în negru. Duşumeaua era acoperită cu un fel de nylon alb în care Irina îşi cufunda picioarele cu voluptate.

Fiecare bungalou era dotat în plus cu o instalaţie hi – fi. Preţul era de două sute cincizeci de dolari pe zi, plus serviciul.

Când rămase singură, ea deschise frigiderul. Acesta era ticsit cu băuturi alcoolice. Pe masă era o fructieră cu fructe tropicale apetisante. Irina le mângâie cu vârful degetelor. Bert Minsky ţinea să se revanşeze.

Ea oftă. În niciuna din misiunile ei nu fusese înconjurată de atâta lux. Ofiţerii pe care-i seducea îşi forfecau soldele modeste pentru a-i face cadouri tot atât de modeste şi contractau datorii ca să-i ofere o cină.

Aici era o altă lume. La Litton Kay se făcea risipă de bani. Irina branşă instalaţia muzicală. Un jazz domol invadă camera. Ea se dezbrăcă de rochie pentru a face o baie. Luxul care o înconjura era ca trăsura Cenuşăresei, palpabil dar ireal.

Bert Minsky bătu încet la uşa Irinei. El sosise de la Nassau acum o jumătate de oră, împreună cu Bernon Mitchell. Ca măsură de precauţie, tânărul american se deplasase pe mare la bordul unei vedete rapide aparţinându-i lui Big Daddy. El era grăbit să încheie afacerea. Zgârieturile de pe corpul lui nu se vindecaseră, dar el încercă să dea un aspect plăcut feţei sale.

Uşa se deschise şi apăru Irina.

Americanul rămase surprins. Tânăra femeie se îmbrăcase cu o rochie de lame argintiu care se mula pe corpul ei ca o mănuşă. Pieptul ei bombat ieşea la iveală ca o cupă de argint. Ea îşi pieptănase părul cu coc şi cu ochii uşor machiaţi, nu-i dădeai mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Sunteţi încântătoare.

Bert se înclină, mai mai să-i atingă pieptul.

Irina avu un recul imperceptibil.

— Sper că n-o luaţi de la cap.

Americanul ridică din umeri.

— Să uităm ce-a fost şi să vorbim de afaceri.

El se aşează pe pat şi Irina rămase în picioare sprijinită de masă.

— Vă ascult, spuse ea.

Minsky îşi plimbă limba pe buze.

— Sunteţi într-adevăr împuternicită să trataţi afacerea care v-a adus aici? întrebă el.

Irina se uită în ochii lui.

— Dacă vă îndoiţi, eu pot pleca mâine dimineaţă cu avionul.

El făcu din mână un gest liniştitor.

— Nu! Nu asta voiam să spun. Atâta doar că vreau să rezolvăm chestiunea repede. Americanii ştiu acum că Mitchell trăieşte şi vor face tot posibilul ca să-l recupereze. Dumneavoastră, spuse el subliniind cuvântul „dumneavoastră”, aveţi deci interesul să-l transportaţi din Bahamas cât mai repede posibil.

Irina făcu un gest care însemna că din partea ei nu exista nicio problemă. Deja Bert Minsky adăugă:

— Bernon Mitchell este aici. O să-l vedeţi imediat. Aveţi libertatea să vorbiţi cu el. Pe urmă îmi veţi spune dacă încheiaţi sau nu afacerea.

— Şi dacă răspunsul este nu? întrebă Irina.

— Bernon Mitchell este deja mort pentru multă lume, spuse cu voce şoptită Minsky. Asta nu va schimba mare lucru.

Irina aprinse o ţigară. În ciuda calmului său aparent, Minsky începea să devină nervos. El se găsea într-un impas şi asta era puţin periculos. Ea ştia însă că în caz extrem, Minsky nu va ezita să-l lichideze pe matematician, deoarece viu, acesta era prea periculos.

— Atunci când vă veţi întâlni cu Mitchell, continuă Minsky, evitaţi să-i spuneţi că aparţineţi unui serviciu secret. Eu i-am explicat că pentru a ajunge în Cuba trebuie să ceară azil politic şi dumneavoastră aţi fi persona grata pe lângă Fidel Castro. El crede că este la fel de simplu pentru dumneavoastră ca şi pentru mine, ca el să plece de bunăvoie.

Irina afirmă:

— Dacă totul este aşa cum spuneţi, nu va fi nicio problemă. Banii vi se vor da în schimbul lui Mitchell în momentul în care acesta va ajunge în Cuba.

Minsky râânji:

— Nu! Eu îi ştiu pe cubanezi. Am tot atâta încredere în ei, cât

într-un şarpe cu clopoţei. Vreau banii aici, înainte ca el să plece.

Irina se făcu că reflectează.

— Voi încerca. Pentru asta trebuie să iau legătura cu oamenii din Cuba şi asta ne va lua câteva zile. Trebuie să merg în oraş căci nu vreau să folosesc telefonul.

Bert Minsky îşi pierdu răbdarea. O luă pe Irina de braţ şi îi spuse dintr-o răsuflare:

— Faceţi o afacere bună. Mitchell mi-a povestit într-o seară când era pilit. Cunoaşte toate codurile americanilor. El le-a conceput. Bărbatul valorează milioane de dolari.

Irina îşi răsuci ţigara între degete. Cum putuse să cadă un om de un asemenea calibru în labele unui gangster ca Bert Minsky?

— Să mergem, spuse americanul. Bernon ne aşteaptă. Mergând de-a lungul piscinei, Irina făcea în minte rezumatul situaţiei. Nici măcar Vassili Sarkov nu l-ar putea scoate pe Bernon din Litton Kay. Aceasta ar cere prea multe mijloace şi la prima alertă, Bert Minsky n-ar sta pe gânduri să-l omoare.

Trebuia făcut cumva să-l atragă în exterior şi, înainte, să-l avertizeze pe Vassili, însă Minsky n-ar fi de acord până ce nu i s-ar da banii.

În sfârşit!

Se mai răcorise puţin dar nu era nicio adiere. Irina remarcă cu voce tare:

— Mereu este la fel de cald în Bahamas?

Minsky ridică ochii spre stele.

— Nu, dar s-ar putea să avem un ciclon în aceste zile.

Irina nu văzuse niciun ciclon decât în filme. Ea îşi spuse că asta trebuie să fie ceva amuzant.

Club House nu mai era iluminat mai mult decât o capelă. Câteva cupluri luau cina acompaniaţi de muzica unei orchestre vag tipice care cânta în surdină. Ed Aron, aflat singur la o masă, se lupta cu o enormă langustă. Atunci când intră Irina, el încetă să mai mestece şi o urmări cu privirea până când se aşeză cu spatele la el. O găsea din ce în ce mai frumoasă.

Bert Minsky o conduse la o masă spre mare. Un bărbat tânăr în smoking alb era aşezat singur în faţa unui martini.

— Iată-l pe Bernon Mitchell, o anunţă Minsky, cu o voce caldă ca de agent electoral.

Tânărul american se ridică. Irina fu frapată de aerul lui tineresc şi confuz şi în acelaşi timp de un rictus în jurul gurii.

— Domnişoara Malsen vrea să vă faciliteze trecerea în Cuba, îi explică Bert Minsky aşezându-se.

Ochii matematicianului străluciră.

— Când plecăm? întrebă el avid. M-am săturat să mă tot ascund…

Irina deschise gura pentru a-i pune o întrebare, când Minsky i-o luă înainte:

— Încă câteva zile. Domnişoara Malsen aşteaptă răspunsul oficial al guvernului cubanez, dar aceasta este doar o formalitate. De altfel, ea vă va ţine tovărăşie la Litton Kay până atunci.

Bernon Mitchell avu un surâs vag. El n-o privise încă pe tânăra femeie în faţă. Un chelner le aduse lista şi ei aleseră meniul.

Mai târziu li se aduseră nişte fructe de avocado a căror coajă se curăţa ca pielea peştilor. Irina mânca cu poftă, dar Bernon Mitchell aproape că nu atinse farfuria.

Pe sub masă, ea îşi sprijinea pulpa de cea a tânărului bărbat, poate puţin cam prea mult. Trebuia să-l excite, dar în acelaşi timp să nu aibă impresia că ea i se oferea. Exista riscul să-şi piardă încrederea.

Doar la cafea, Irina îşi dădu seama că Bernon purta lentile de contact, ceea ce făcea ca privirea sa să pară ambiguă şi depărtată. Aceasta însă era departe de a explica totul. Ce căuta la masa asta acest american cuminte care ar fi trebuit să se găsească la mii de kilometri depărtare?

Orchestra schimbă ritmul şi ea profită de ocazie:

— Vreţi să dansaţi? întrebă ea. Mor de poftă.

Bernon se ridică puţin stângaci şi o urmă pe pistă. Ei erau un cuplu foarte potrivit. Melodia era o „merenghe” ritmată, însă Irina dansa lipită de cavalerul ei cu abdomenul atingându-l sacadat, un truc căruia niciun bărbat nu-i rezista. Ea ştia asta din experienţă. În orice caz, ea miza pe curiozitatea masculină.

El mirosea a cremă de ras şi săpun ca un elev de liceu.

De la masa lui, Ed Aron n-o slăbea din ochi.

Atunci când privirile li se întâlniră, el îi făcu un semn discret din cap şi-i surâse, dar ea nu-i răspunse.

— Ce vârstă aveţi? îl întrebă ea pe cavalerul ei.

El roşi şi se depărtă de ea. Făcuse o gafă.

— Treizeci şi doi de ani.

— De ce aţi fugit din Statele Unite?

El răspunse prost dispus:

— N-am fugit. Sunt liber să fac ce vreau.

Ceva în vocea lui o intriga pe Irina. Era ca un fel de încordare ca şi cum timbrul vocii nu era bine ales. Bernon fixa cu obstinaţie un punct în gol.

Irina se hotărî să rişte şi întrebă:

— Aveţi motive politice ca să plecaţi din S.U.A.?

— Niciunul şi în orice caz, asta nu vă priveşte.

Irina nu înţelegea această agresivitate inutilă. Ea voia totuşi să profite din plin de acest tête-à-tête:

— Ştiţi pentru ce vă ajută Bert Minsky?

El o privi cu înţelegere:

— Desigur! I-am dat zece mii de dolari.

Ea simţi că nu va scoate nimic de la el. Asta era evident. Dacă Minsky îi lăsase să danseze împreună, însemna că el nu se temea de nimic. Exista o înţelegere secretă între el şi Mitchell, pe care americanul o respecta. Ea schimbă subiectul conversaţiei.

— Sper c-o să devenim prieteni în aceste câteva zile. În Cuba v-aş putea ajuta. Viaţa este foarte diferită de ceea ce cunoaşteţi dumneavoastră. Îmi sunteţi simpatic…

Mitchell se destinse puţin şi schiţă un surâs.

— Dumneavoastră, sunteţi bine făcută pentru… Cuba.

Ea zise:

— Îmi plac ţările calde şi marea.

— Mie la fel.

— În regulă! Să mergem mâine să înotăm, vreţi? Ne întâlnim la piscină în jurul orei unsprezece.

El aprobă fără prea mare entuziasm şi reveniră la masă. Foarte repede, Bernon Mitchell se scuză, pretextând o indispoziţie cauzată de insolaţie.

Bert Minsky îl urmări cu o privire de-a dreptul părintească şi spuse:

— E-n regulă? Trăieşte, nu-i drogat, nu-i idiot. Aşa-i că valorează un milion de dolari?

Irina surâse visătoare. Într-adevăr acest Bernon Mitchell! era un imbecil. El nu ştia ce paradis părăseşte. Efectiv, de ce pleca el? Nu semăna cu niciunul din transfugii pe care-i întâlnise. Aparent, el nu avea nici motiv politic, nici material ca să trădeze. El părea perfect echilibrat. Misterul rămânea la fel de

nepătruns.

— Valorează cu prisosinţă un milion de dolari. Plătibil în plumb.

Capitolul X

Sprijinit de un vechi autobuz verde acoperit cu sloganuri electorale şi fotografiile sale, Lester Young se uita la Malko şi la Harvey în timp ce coborau din maşină. Acesta era un negru gras şi vulgar, cu ochii foarte adânciţi în orbite şi purtând o pălărie din fetru decolorată pe cap.

— Salut Jack, spuse el. Apoi îl arătă pe Malko cu degetul.

— Ăsta cine-i?

— Un prieten, răspunse Jack Harvey. Este un băiat O.K.

— Dacă-i O.K. pentru tine, atunci e O.K. şi pentru mine, spuse negrul, şi-i întinse lui Malko mâna sa musculoasă.

În acel moment, Lester era una din cele mai importante personalităţi de pe insulă. Candidat din partea lui Naţional Democrat Party, el urma să încerce pentru prima dată să smulgă insula din mâna celor din „Bay Street Boys”.

Harvey întrebă în şoaptă:

— Ce noutăţi ai?

Negrul îi mai aruncă lui Malko o privire neliniştită şi trăgându-l de braţ pe Harvey, îi spuse:

— Este aşa precum v-am spus. Big Daddy se află la Litton Kay cu o fată care ar putea fi cea pe care o cauţi tu. Dar nimeni nu-i cunoaşte identitatea. Big Daddy a instalat-o într-un bungalou de-al lui.

El scuipă cu putere pe jos.

— Să dea Domnul să crape!

— Dar tipul celălalt?

Lester Young îşi pocni bretelele de culoare mov de cămaşă:

— Este acolo unul cu care ar face afacerea, un american, cum mi-ai spus tu. Tot un tip de-ai lui Minsky, unul Steve. Dar ceva nu se potriveşte. El nu-i prizonier.

— Aşa deci!

Jack Harvey nu mai înţelegea nimic. Afacerea asta îl depăşea.

De altfel Lester Young nu mai avea ce le spune. El catadicsi să se întoarcă spre Malko şi spuse cu voce tare:

— Zilele acestea s-ar putea să avem un ciclon.

— Va fi un ciclon? întrebă Malko.

Negrul îl privi cu condescendenţă.

— Asta se simte şi la oase, dom'le. Ăsta-i sezonul. Vine din sud şi-o să fie rău. La ultimul, acoperişul casei mele a traversat jumate de insulă, aşa cum vă spun.

Lester Young îşi mai pocni o dată bretelele şi urcă într-un Ford acoperit cu afişe electorale, făcându-le cu ochiul.

— Salut Jacky! Dacă-l vezi pe Big Daddy, să-i tragi un şut în c... din partea mea.

Maşina demară într-un nor de praf. Malko şi Harvey se urcară în camioneta de instalator. Ei se găseau la o milă depărtare de Nassau, nu departe de Emerald Beach.

— De ce ne ajută? întrebă Malko.

Harvey se concentră asupra direcţiei nesigure a vechiului Chevrolet pentru a lua curba de la Cable Beach înainte să răspundă:

— El îl urăşte pe Minsky şi pe „Boys". Dacă va câştiga la alegeri, el va face tot posibilul ca să le smulgă insula. El ştie că noi luptăm contra lui Minsky.

Ei reveniseră la Freeport chiar în dimineaţa aceea. Malko îşi reocupase camera de la Emerald Beach şi Harvey începuse să-i caute pe Minsky şi pe Irina. El fusese cel care obţinuse cooperarea liderului negru. Partidul lui Lester Young avea membri în toate asociaţiile profesionale. Nu-i scăpa nimic, iar New Providence Island era o insulă mică şi într-o jumătate de zi, el dăduse de urma gangsterului şi a tinerei fete la Litton Kay.

Harvey intră în parkingul lui Emerald Beach. Portarul se precipită, apoi încetini considerabil recunoscând camioneta. El deschise totuşi portiera cu un aer dezgustat.

Peste cinci minute, Harvey şi Malko degustau un daiquiri la barul hotelului, cu faţa spre plajă şi mare.

— Ce este acest Litton Kay? întrebă Malko.

— Raiul pe pământ dacă aveţi mulţi-mulţi dolari de cheltuit pe zi. Minsky şi banda lui au cumpărat nişte terenuri la capătul insulei, au întins sârmă ghimpată de jur-împrejur şi i-au anunţat pe miliardarii de la Miami şi de aiurea că acolo vor fi liniştiţi. Există un corp de pază de douăzeci şi opt de oameni, toţi

înarmaţi. Se pare că dispun chiar şi de o mitralieră în caz de hold-up. Au construit şi un port privat plin cu iahturi. Nu merită osteneala să încercaţi să intraţi, căci nu veţi trece de baraj. Când au nevoie de un doctor, un guard îl conduce până la patul bolnavului. Dacă tipul pe care-l căutaţi este acolo, vă spun că este mai uşor să încercaţi să luaţi cu asalt Fort-knox. În orice caz, chiar dacă reuşiţi să intraţi, nu vă vor lăsa niciodată să ieşiţi.

— Foarte încurajatoare toate acestea!

— Apropo, continuă Harvey, coborând ochii săi albaştrii, i-am dat o sută de dolari lui Lester pentru campania sa electorală.

— De acord, de acord, spuse Malko. Totuşi va trebui să intrăm în acel paradis. Bernon Mitchell se găseşte desigur acolo. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoaştem, cei care-l manipulează nu par grăbiţi să-l facă să părăsească insula. Este ciudat, dar situaţia asta nu va dura o veşnicie.

— Eu nu ţin să mă sinucid, spuse Harvey.

— Am o idee, spuse Malko. Dacă nu merge, eu sunt cel care-şi asumă toate riscurile. Prietenul dumneavoastră Lester, are, după câte îmi spuneţi, prieteni în toate organizaţiile profesionale? Şi Litton Kay dă spre mare?

— Da, răspunse Harvey fără să înţeleagă.

— Dumneavoastră puteţi să-mi procuraţi un plan?

— Da.

— Bine! Am o idee.

Pentru a o pune în aplicare, Malko avea nevoie de anumite ajutoare pe plan local pe care, numai Harvey i le putea furniza. El începu să-i explice.

Pe măsură ce-şi expunea ideile, faţa instalatorului-spion se lumina.

— S-ar putea să meargă, spuse el. Cu mulţi dolari s-ar putea aranja. Va costa foarte scump. O să ne amuzăm.

Aceasta era şi părerea lui Malko, căruia nu-i plăcea să vândă blana ursului. El nu ştia unde putea fi Bernon Mitchell şi dacă se găsea acolo în ce stare era, nici de câţi oameni era păzit. Singura sa şansă era elementul surpriză.

Malko plăti nota şi se duseră în holul roz. În despărţitura din raft rezervată pentru camera lui Malko exista un mesaj compus dintr-o singură propoziţie: „Contactaţi-l de urgenţă pe Limey!”.

Limey era numele codificat ai lui Gary Nollau, primul secretar

al minusculului consulat din Nassau care îndeplinea şi funcţia de şef al sucursalei C.I.A.

— Aici vă părăsesc, îi spuse Malko. Întâlnirea rămâne stabilită la ora opt la El Toro. Vom lua cina acolo. Vor exista probabil noutăţi.

El se urcă în ruina sa de maşină Triumph şi după cinci minute parca în spate la Rawson Square. Consulatul era la intersecţia dintre piaţă şi Bay Street şi era deja închis. Malko sună de două ori şi auzi imediat nişte paşi. Era chiar Gary Nollau. El surâse văzându-l pe Malko.

— Vă aşteptam, spuse el. Trebuie să chemaţi imediat centrala. E al naibii de important.

Malko se închise într-un birou, lăsându-l pe celălalt foarte intrigat. Acesta nu era un agent „de rând” şi avea instrucţiuni să stea departe de orice operaţiune violentă. Totuşi el era dornic să se facă util şi era pentru prima dată când se petrecea ceva important la Nassau.

— Aici trei, unu, unu, o sută, îl anunţă centralista pe Malko.

— Interior 4595, vă rog.

Vocea lui William Clark era încordată:

— Aţi dat de urma lui Mitchell?

Malko îi explică rapid în ce constau greutăţile sale:

— Sunt sigur că trăieşte, dar nu ştiu care sunt motivele pentru care el se află încă aici, conchise el. S-ar spune că face tot posibilul ca să ne aştepte.

— Ştiu, răspunse Clark. Poate că Bernon Mitchell a înnebunit sau este drogat. În orice caz este sigur că se află în mâinile bandei lui Minsky.

— De ce n-am cere intervenţia guvernului local? sugeră Malko. V-am explicat că Mitchell se află într-un loc aproape inaccesibil.

Îl auzi oftând nerăbdător pe Clark la celălalt capăt al firului:

— Este imposibil din mai multe motive. Mai întâi această istorie trebuie să rămână secretă atâta timp cât există o şansă de a fi rezolvată. Apoi cei care sunt la putere la Nassau sunt prea legaţi de Minsky. Descurcaţi-vă singur, sau nu. O să vă trimit ca întăriri cei doi prieteni vechi ai dumneavoastră, Chris Jones şi Milton Brabeck, dar nu profitaţi de ei pentru a trece insula prin foc şi sabie.

— Eh! făcu Malko.

— Apropo! Mai e ceva.

Tonul lui Clark deveni în mod fals mai lejer şi Malko deveni atent:

— Soţia lui Bernon Mitchell a venit să mă vadă ieri. Ea nu crede că soţul ei a murit. Ea spune că aveau un cont în bancă şi că un cec de zece mii de dolari a fost încasat după moartea lui. Afară de asta, el era un înotător excelent şi că această poveste nu e credibilă. Ea este convinsă că Romeo al ei a şters-o cu vreo…

— Treaba e clară, oftă Malko. Dumneavoastră nu-i puteţi spune adevărul?

William Clark spuse cu amărăciune:

— Se vede că n-o cunoaşteţi. Ea va produce atâta vâlvă în ţară încât va trebui să declarăm război Rusiei şi Chinei.

— Asta-i treaba dumneavoastră.

— Nu, spuse Clark repede dulce ca mierea.

— Ce?

— Ea soseşte mâine şi i-am dat adresa dumneavoastră. Voia să se ducă la Freeport. E inutil să se provoace un scandal acolo. Fiţi diplomat şi povestiţi-i tot ce doriţi, dar în niciun caz adevărul. Ea ar convoca presa în următoarele cinci minute.

— Ei bine, bravo!

William Clark închisese deja. Malko părăsi consulatul prost dispus. Începea să fie sătul de Bahamas până peste cap. Onorabila doamnă bătrână indulgentă care se ocupa de Sindicatul de Iniţiativă îi surâse graţios atunci când se urcă în maşina sa, dar nu era de ajuns ca să-i redea buna dispoziţie.

Capitolul XI

Cât mai multă simplitate şi minimum de ţesătură. Rochia i se oprea la douăzeci de centimetri deasupra genunchilor şi se ţinea de umeri prin două bretele subţiri, mulând restul corpului ca o mănuşă uşor obscenă.

Recepţionerului din holul lui Emerald Beach i se tăie respiraţia. Cele câteva mătuşi începură să bată ritmat darabana pentru a-şi chema soţii la ordine, iar cele câteva „Fiice ale

Revoluţiei” prezente făcură o şedinţă adhoc pentru a stabili dacă era mai bine s-o ardă de vie, sau s-o ucidă cu pietre. Aceasta le aruncă o privire indiferentă şi se rezemă de tejghea.

— Domnul Malko Linge?

Malko tocmai ieşea din farmacia de lângă recepţie cu braţele pline de vase cu creme. Pielea sa era încă mai delicată decât cea a unui nou născut. El se duse spre tânăra femeie.

— Eu sunt Malko Linge.

Necunoscuta îl fixă cu un amestec de surprindere şi teamă, după care, expresia sa trufaşă se mai estompă puţin, îşi scuturâ coada de cal şi spuse cu un accent bostonian incredibil:

— Sunt doamna Bernon Mitchell.

Ochii albaştri-verzi îl analizau cu o insistenţă care aproape că-l făcu să roşească. Lăsând pachetele jos, el îi sărută mana fără să se forţeze. Pieptul bombat şi picioarele lungi, contrabalansau aerul un pic cam prea snob. În ciuda aplombului aparent, ea nu putea avea mai mult de douăzeci de ani.

Autoritară, ea se aşează la o masă din hol, puse jos sacoşa, scoase din ea un pachet de Kool şi-şi aprinse o ţigară, fără să-i lase timp lui Malko să-şi scoată bricheta, apoi spuse foarte calmă cu voce tare:

— Foarte curios, dumneavoastră nu aveţi aerul unui spion…

Ca la un semn, cele patru „Fiice ale Revoluţiei” prezente în hol, îşi întoarseră privirile spre Malko, teribil de jenat, ezitând între a-i da acesteia una la fund şi a pleca demn. Îşi aduse însă aminte la timp că este de asemenea însărcinat să-i asigure protecţia frumoasei doamne Mitchell, presupusă tânără văduvă…

El îşi scoase, ochelarii negri şi dădu ochilor săi strălucitori expresia cea mai severă posibil:

— Dumneavoastră credeaţi că am un cuţit între dinţi şi un lup negru după mine?

Nervoasă, ea îşi încrucişă picioarele lungi şi trase din Kool. În faţa ochilor strălucitori ai lui Malko, siguranţa ei se topea ca zăpada la soare

— Cum de m-aţi găsit aici? întrebă el bănuitor. Începuse să se teamă de prea frumoasele necunoscute.

Ea-l privi sincer mirată:

— Cum? N-aţi fost anunţat? William Clark mi-a spus unde sunteţi..

Fu rândul lui Malko să cadă din nori. Această femeie copil, vorbea de C.I.A. şi toate secretele ei cu o candoare dezarmantă.

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi pe William Clark?

— Desigur! Am fost să-l vizitez la Washington. Eram nebună de furie. Sunt sătulă să mi se tot povestească basme. L-am prevenit că voi călători la Bahamas pentru a mă întâlni cu Bernon.

Din ce în ce mai bine.

— Dar, începu prudent Malko, soţul dumneavoastră e, cum să spun eu, mort, înecat...

Ea strivi ţigara abia fumată în scrumieră.

— Atunci, ce faceţi dumneavoastră aici, domnule spion? C.I.A. v-a trimis să vă prăjiţi la soare?

Evident... Malko încercă să recâştige avantajul asupra acestei tigroaice.

— Dumneavoastră ce credeţi?

Vocea ei deveni spartă:

— Astea sunt poveşti. El este cu o fufă. Asta-i clar.

Malko se uită o secundă la încântătoarea siluetă în şantung bleu şi îşi spuse că Bernon era un biet idiot.

— Dumneavoastră n-aţi fost să-i recunoaşteţi corpul?

Devenită palidă dintr-odată, ea negă din cap.

— N... nu. Este prea oribil şi sunt sigură că nu este corpul lui. Altfel dumneavoastră n-aţi fi aici.

— Noi nu suntem siguri de nimic, spuse cu prudenţă Malko.

— Eu însă sunt sigură.

— Atunci ce intenţionaţi să faceţi?

— Să mă răzbun şi să-l găsesc. Eu sunt sigură de altfel că dumneavoastră ştiţi unde este. Eu îl voi face să revină.

Dacă ea ar spune adevărul...

Femeia respiră adânc. Făcând pieptul să-i iasă în evidenţă. Marylin Monroe se rostogolea în mormânt.

— Tare mult mi-ar plăcea să ştiu unde e, spuse Malko.

Ea spuse pe un ton ferm:

— Îl vom găsi.

Malko nu era decât pe jumătate sigur. Înainte să meargă mai departe, el voia să fie foarte sigur de un detaliu important. Se ridică şi spuse:

— Trebuie să mă duc într-un loc. Vreţi să ne întâlnim imediat după aceea?

Ea îl privi bănuitoare:

— Nu mergeţi să-l anunţaţi pe Bernon?

— Jur că nu!

— Bine, atunci eu mă duc pe plajă. Am costumul de baie cu mine. Vă aştept acolo.

Zece minute mai târziu, el era la consulat. Obţinu imediat legătura cu C I.A. şi o descrise pe Muriel Mitchell.

Şeful C.I.A. îl linişti.

— E chiar ea, spuse el. Este o tigroaică. M-a tratat ca pe al şaselea dintre servitorii ei negri, acuzându-mă că protejez viaţa dezmăţată a soţului ei.

— De ce n-aţi trimis-o la dracu? întrebă Malko mirat mai ales de blândeţea neobişnuită pe care o arăta şeful lui.

— Din două motive, replică Clark pe un ton liniştit. Mai întâi, pentru că în starea de surescitare în care era, ar fi fost capabilă de orice şi pe urmă ea este fiica unui mare magnat al oţelului. Ea are o „baracă” la fel cu a Pentagonului cu o grădină de dimensiunile Central Parcului, o fată a lui tăticu care s-a căsătorit cu Bernon acum un an şi jumătate, îndrăgostită de el la nebunie, dar geloasă ca o panteră. Dacă i-aş fi povestit, aşa ca în glumă, că soţul ei este la o bază secretă sau ceva de genul ăsta, ar fi sărit până-n tavan. Ea era capabilă să convoace presa şi să spună că zăpăciţii de la C.I.A. i-au răpit soţul. Am uitat să-ţi spun că papa este de asemenea unul din marii acţionari de la Chicago Herald…

— Dacă înţeleg bine. Conchise Malko, v-aţi debarasaz de ea trimiţându-mi-o mie pe cap… Mulţumesc.

— Ea e încântătoare, mon cher, sublinie Clark. Ar trebui să-ţi facă plăcere.

— N-a întrebat de ce nu este însărcinată poliţia să elucideze misterul acestei false morţi?

— I-am explicat că am prefera să rezolvăm noi asta, din discreţie şi atunci ea mi-a spus că va lua primul avion spre Nassau.

— Ce-o să mă fac cu ea? oftă Malko. Târgul de sclave s-a închis de o sută cincizeci de ani…

— Ce vreţi, dar pentru numele lui Dumnezeu, evitaţi scandalul şi regăsiţi-l pe soţul ei.

El închisese deja telefonul…

Malko reveni la Emerald Beach, mai mult gânditor. Era delicat să-i mărturisească lui Muriel că soţul ei era probabil în mâinile unor gangsteri şi poate sechestrat…

Traversă holul şi se duse la plajă. Ea era în centrul unei turme de masculi celibatari care se târau pe nisip spre salteaua ei. Malko simţi un mic şoc. Ea purta un costum de baie violet şi minuscul care scotea în evidenţă un piept magnific şi nişte coapse rotunde. Ea-l privi pe Malko curioasă.

— Nu vă îmbrăcaţi în costum de baie?

Malko dădu din cap. Dacă ea mai continua aşa, în curând el nu va mai avea nicio poftă să-l caute pe Bernon Mitchell.

— Nu. Întâi de toate, eu lucrez şi apoi am pielea foarte sensibilă în acest moment.

— Astăzi eu mă odihnesc, execut prima parte a planului meu., spuse ea şi mâine încep să-l caut pe soţul meu.

— În ce constau aceste două părţi ale planului dumneavoastră? întrebă Malko puţin neliniştit.

Ea surâse şmechereşte:

— Şşt! O să vedeţi.

Tânăra se ridică brusc şi sări în apă. Malko o urmări din priviri. Înota ca o zeiţă un crawl lent şi graţios. Ea reveni acoperită de picături de apă, îl stropi şi-i ceru s-o şteargă pe spate, după care se întinse oftând.

Soarele ardea mereu nemilos. Marea de smarald se reflecta pe cer. Nisipul era aproape alb. Atmosfera era paradisiacă. Deodată, Muriel remarcă pielea foarte roşie de pe braţele lui Malko, ieşite de sub mâneca scurtă a bluzei.

— V-a ars foarte tare soarele, remarcă ea. Este adevărat că blonzii au pielea mai sensibilă.

— Nu prea fac plajă şi au fost nişte zile foarte călduroase…

El îşi oferea două ore de destindere. În orice caz, Clark îi recomandase să nu o piardă din ochi pe această fată, iar planul lui de a-l recupera pe Bernon Mitchell nu era încă pus la punct.

Ei stătură tăcuţi câteva clipe, apoi Malko întrebă:

— Ce vă face să credeţi că soţul dumneavoastră este aici cu o altă femeie? Sunteţi căsătoriţi recent, dumneavoastră sunteţi fermecătoare…

Muriel ridică capul şi spuse cu o mare simplitate.

— De trei luni de zile, el nu s-a atins de mine. Adică n-am

făcut sex, dacă preferaţi aşa. Nu credeţi că este un motiv suficient? El n-a încercat nimic în căminul nostru conjugal, pentru ca să vină aici să simtă amorul perfect la soare...

Era îngrozitor. Malko abia se abţinea să-i spună adevărul, dar nu avea dreptul s-o facă. Era timp suficient ca să-l scuze pe Bernon.

Ei pălăvrăgiră de toate apoi aţipiră pe plajă.

Atunci când se treziră, soarele era mai jos şi pielea de pe braţele lui Malko un pic mai roşie.

— Unde mergem în seara asta? întrebă Muriel. Eu nu cunosc nimic pe aici.

Cu siguranţă, ea îl lua drept doică.

Malko nu îndrăzni s-o refuze. Întâi de toate era datoria şi oricum compania ei era mai agreabilă decât a lui Jack Harvey.

Orchestra lui Lemon Tree Club îşi dădea mare osteneală ca să pară tipică. Era compusă din haitieni emigranţi care nu cunoşteau nimic despre muzica din Bahamas, aşa că improvizau. Muriel părea încântată.

— Încă un daiquiri, ceru ea.

Malko o privi un pic neliniştit. Daiquiri este o băutură foarte înşelătoare şi Muriel era la al cincilea pahar iar pentru o fată de familie bună...

— Dumneavoastră aţi băut cam mult...

Ea-l fulgeră cu privirea.

— Nu sunteţi guvernanta mea. Pot să-mi ofer şi singură plăcerea asta.

Ea se ridică brusc şi se îndreptă spre bar. Se auzi un murmur admirativ în sală. Ea era îmbrăcată cu o rochie de dantelă neagră, foarte scurtă, un fel de furou foarte ajustat, scoţându-i în evidenţă pieptul. Barmanul bahamez făcu nişte ochi cât cepele atunci când ea se aplecă asupra tejghelei pentru a-şi cere băutura.

— Cheerio, spuse ea, batjocoritor, revenind la masă.

Orchestra atacă un calypso şi ea se ridică dintr-o săritură:

— Ador muzica asta..

Ea dansa într-un mod care ar fi declanşat o furtună la Boston. Malko începea să se simtă într-un hal fără de hal. Era totuşi femeia bărbatului care în acel moment era în primejdie. Coapsele ei dansau un vals îndrăcit lovindu-se de ale lui şi el simţea cele două globuri impozante ale pieptului ei, frecându-se

de alpacaua subţire. Totuşi, de fiecare dată când feţele lor se întâlneau, ea întorcea buzele. Era o coardă de familie bună, dar tot coardă era, gândi Malko.

Ea părea să fi uitat de tot de soţul ei. Cu ochii deveniţi strălucitori din cauza alcoolului, cu un uşor surâs pe buze, ea urma ritmul, lipindu-şi corpul său splendid de cel al lui Malko, de parcă ar fi fost de teck sau de acaju.

Ei plecară la al şaptelea daiquiri băut de Muriel.

Din fericire, Triumph-ul demară uşor şi porni într-un zgomot de fiare vechi. Cu ochii pe cerul înstelat, Muriel fredona uşor. Lui Malko îi veni poftă s-o trezească şi să-i spună tot.

Triumph-ul urcă cu greu strada în pantă care ducea spre hotelul Royal – Victoria, un palat din secolul nouăsprezece în mijlocul unei grădini tropicale în care stătea Muriel. Malko era ezitant atunci când Muriel îi spuse pe un ton imperativ:

— Veniţi! Am poftă să flecărim.

Holul sobru era pustiu. În ascensor, ea îşi sprijini capul de umărul lui Malko. În ciuda machiajului şi a rochiei din dantelă ea avea aerul unei puştoaice. I se făcu milă de ea. În faţa uşii ei, el îi luă mâna şi i-o sărută:

— Pe mâine!

Fără să răspundă, ea îi cuprinse ceafa cu braţele şi îl sărută lent, cu îndemânare, dar fără pasiune. Era ca o datorie de vacanţă. Totuşi corpul ei se sprijinea puternic de el, fără niciun echivoc.

Ea se desprinse prima, răsuci cheia în broască, deschise şi-l trase pe Malko de mână. Fără ca măcar să aprindă lumina, ea se lungi în pat, antrenându-l şi pe Malko. Pantofii îi căzură pe jos. Între două îmbrăţişări, Malko se debarasă de haină şi vru să-i desfacă fermoarul de la rochie.

— Nu, spuse Muriel cu voce joasă, dar fermă.

Nu se mai auzeau decât respiraţiile lor şi zgomotul ţesăturilor care se frecau. Malko prefera să nu se gândească prea mult. Ceea ce făcea el, era urât, chiar dacă era provocat.

Ei făcură dragoste în tăcere. Deodată Muriel gemu, îl atrase pe Malko spre ea şi întoarse capul imediat. O secundă mai târziu, ea murmură:

— Acum plecaţi!

El se simţi puţin deranjat. Încă puţin şi l-ar fi acuzat că a violat-o. Categoric că erau greu de înţeles femeile din Boston.

Lungit pe spate, el nu se mişcă. Muriel îşi aranjă rochia pe genunchi şi-şi expedie slipul sub pat cu o lovitură de picior, după care îl fixă cu privirea pe Malko şi spuse sec.

— Ce mai staţi? Doar n-aveţi intenţia să dormiţi aici.

Din ce în ce mai bine.

— De-a ce vă jucaţi dumneavoastră? o întrebă Malko furios. N-am poftă să dorm aici dar tare v-aş da o bătaie bună la fund. Dumneavoastră aţi fost cea care a vrut să facă dragoste...

Ea râse.

— Bineînţeles! V-am prevenit în acest sens. Aceasta era prima parte a planului meu.

— A planului dumneavoastră?

Liniştită, ea luă o ţigară, o aprinse şi reveni să se aşeze pe pat.

— Desigur! Acum pot să încep să-l caut pe Bernon. I-am plătit pentru infidelitatea lui. Venind aici, mi-am jurat să-l înşel cu oricine, ca să fim chit. Când v-am văzut, m-am gândit c-o să pot să vă prezint mai târziu lui Bernon ca pe amantul meu, fără să-mi fie ruşine. Sunteţi un tip bine.

— Mulţumesc, spuse Malko, punându-şi cravata. Sper că nu v-am făcut să petreceţi un moment dezagreabil.

Muriel îl mângâie cu blândeţe pe faţă.

— Nu fiţi ridicol. A fost foarte agreabil, dar îmi iubesc soţul. Cum nu vreau să-l părăsesc, trebuia să mă răzbun. Acum duceţi-vă să dormiţi.

Malko se pomeni pe culoar, cu cravata în mână, agitat de diverse gânduri. Îi era puţin ruşine pentru că abuzase de încrederea lui Muriel. Ea nu s-ar fi culcat niciodată cu el dac-ar fi ştiut adevărul, acest adevăr pe care n-avea voie cu niciun preţ să i-l spună.

Capitolul XII

Bernon Mitchell ţipă de durere.

Fugind ca să se arunce în piscina de ceramică bleu, îi alunecase piciorul. El încercă să-şi recapete echilibrul dar căzu lovindu-se tare de mal, înainte să cadă în apă. Câteva clipe mai

târziu el ieşea din apă cu faţa crispată de o grimasă de durere şi se arunca şchiopătând uşor pe un şezlong, ţinându-şi cu amândouă mâinile coapsa dreaptă.

Irina, care urmărise toată scena, se crispă imperceptibil. Era poate ocazia pe care o aştepta de mai multe zile.

Va trebui să se pună pe treabă, deşi nu avea nicio poftă. Cu ochii închişi, ea îşi oferi cinci minute de linişte.

De când se afla în Bahamas, era prima dată când sufla o briză uşoară de la nord, îndulcind atmosfera. Era suficient să facă o baie în piscina presărată cu orhidee pentru a se crede în paradis. Nu lipsea nimic, nici chiar Făt Frumos: Ed Aron îi făcea curte lui Irina cu nonşalanţa omului obişnuit să nu-i reziste nimic.

Chiar a doua zi de la sosirea sa, ea găsise un buchet de flori în bungaloul ei, flori mult mai rare decât orhideele la Nassau.

A doua zi găsise un ceas din aur bătut cu briliante. După o oră, Ed bătu la uşa bungaloului ei, în mod ceremonios îmbrăcat într-un spenţer alb. El o invitase pe Irina să consume împreună o cutie de caviar şi o sticlă de Moet et Chandon.

Irina acceptase, din amuzament. Ed nu era lipsit de farmec.

În ziua aceea, la desert, el ridicase cupa sa cu şampanie:

— Pentru logodna noastră!

Ea râse. Treaba era foarte serioasă. Ed îi explicase că se îndrăgostise de ea de la prima vedere şi că decise s-o ia în căsătorie.

— Dar dumneavoastră nu ştiţi nimic despre mine, se scandalizase Irina, sincer surprinsă.

Ed dăduse din cap:

— Puţin îmi pasă de trecutul dumneavoastră. Toată viaţa mi-am asumat riscuri. Acesta este unul ceva mai agreabil decât multe altele, aşa că nu spune-ţi imediat „nu”.

Apoi, când Irina era singură, el apărea ca din senin şi ea sfârşise prin a se obişnui cu curtea pe care i-o făcea el, în acelaşi timp tandră, brutală, glumeaţă şi insistentă. El se învârtea în jurul Irinei cu încăpăţânarea unui motan care-şi doreşte o pisică. Succesiv, îi propusese o croazieră pe iahtul său până la Antigua, o expediţie la Tiffany şi, bineînţeles, căsătoria, în Mexic pentru a putea divorţa mai uşor dacă era cazul.

Irina oscila între tandreţe şi agasare. Pe moment avea poftă să-i spună: „Ed darling, mă căsătoresc cu dumneavoastră, dar

vă previn că sunt o spioană în serviciul Sovietelor, care nu mă vor lăsa niciodată în pace, mai ales dacă mă mărit cu un miliardar american…”

Ea nu era sigură că spunând aceasta, i-ar fi temperat elanul lui Ed. Acesta era perfect lucid şi sigur pe el. Ed nu-i pusese nicio întrebare privitor la motivul prezenţei ei la Litton Kay, ca şi când asta ar fi fost ceva obişnuit.

În momentul când se-ntâlneau, el îi lua mâna şi nu-i mai dădea drumul, întocmai ca în acel moment.

— Darling, nu luăm cina împreună? o întrebă el în momentul când simţi că vrea să se ridice.

— Nu ştiu încă. O să vă chem.

Înaintea lui Ed exista Bernon şi treburile în direcţia asta nu mergeau câtuşi de puţin.

Tânărul american era tot atât de puţin interesat de prezenţa ei, pe cât era Ed de insistent. Lui părea să nu-i pese de ea şi de societatea ei. Ea nu ştia cu precizie nici în ce bungalou stă. În fiecare dimineaţă el apărea la piscină către ora unsprezece, în acelaşi halat de baie alb, venind de nicăieri. Deseori seara ei luau cina împreună, cu sau fără Minsky. Ei dansau la Club House. O dată, ea simţi că el se excitase, dar bărbatul nu se depărtase de la conduita sa puţin cam riguroasă.

Totuşi ea schimba ţinutele de plajă care l-ar fi împins la viol pe oricare alt mascul. În această dimineaţă, ea purta o rochie din pânză pluşată foarte ajustată, la nivelul slipului şi un bikini argintiu, fără sutien. Ea folosea o pomadă pentru ca sfârcurile să fie tot timpul tari împungând ţesătura. Ed Aron suplimentase cu aceasta nota sa la Tiffany cu o mie de dolari, în timp ce Bernon abia dacă se uitase în ochii ei. El nu părea să manifeste nicio curiozitate cu privire la ea.

Acum el avea întipărită pe faţă durerea şi-şi freca coapsa.

În acel moment, Irina se scutură de mâna lui Ed şi se ridică. Ea investi toată sexualitatea de care era capabilă, în cei câţiva paşi pe care trebuia să-i facă pentru a ajunge la şezlongul tânărului american. Lui Vassili, aflat în fundul goeletei sale ruginite, timpul trebuia să i se pară foarte lung. Din prudenţă, Irina nu avea niciun contact cu el.

— Vă doare rău, Bernon?

El răspunse:

— Am alunecat. Am impresia că am o întindere musculară…

Ea se ghemui în apropierea lui. Rochia ei era impregnată cu un parfum preparat în laboratoarele K.G.B.-ului, puternic afrodiziac.

— Îmi daţi voie să mă uit? Am lucrat o perioadă ca infirmieră.

— Este adevărat? El o privi surprins.

Deja ea îi pipăia coapsa cu unghiile sale lungi plimbându-se pe piele. Dădu din cap:

— Totul va trece în două ore dacă aveţi încredere în mine.

— Încredere în dumneavoastră?

Ea îl învălui cu cel mai fermecător surâs:

— Aţi auzit deja vorbindu-se de acupunctură? Am destulă practică în domeniu. Pot să vă ajut imediat. Altfel, o să suferiţi zile întregi şi asta ar putea fi jenant în cazul unei eventuale plecări…

Bernon tresări. Era ideea sa fixă.

— Asta-i adevărat. Ce trebuie să fac atunci?

Ea privi în jurul său:

— Ar trebui să mergem într-un loc unde să poţi sta întins. Eu trebuie să frec mai întâi coapsa şi pe urmă să te tratez cu acele.

El roşi:

— Nu aici. Mai degrabă veniţi la mine.

El se ridică sprijinindu-se de ea.

— Să mergem acolo.

— Trebuie să trecem pe la bungaloul meu ca să iau ce am nevoie. Este aproape.

Pe potecă se întâlniră cu unul din oamenii lui Bert Minsky. În ciuda căldurii, el purta haină şi pălărie. El avea nişte ochi albaştri spălăciţi şi un aer absent. Erau vreo zece ca el. Dacă surprindeau un vagabond rătăcit, ei îl băteau măr şi-l depuneau în stare de agonie pe cealaltă parte a barajului. Nu se făcea niciodată anchetă. Irina simţea prezenţa acestora în jurul ei şi a lui Bernon. Minsky nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Irina îl lăsă pe Bernon sprijinit de peretele bungaloului ei, înainte să între:

— Lipsesc doar un minut.

Ea îşi luă repede trusa de machiaj. Înainte să plece mai aruncă o privire spre piscină. Dacă totul mergea bine, se despărţea pentru totdeauna de acest colţ de paradis. Altfel… Ea prefera să nu se gândească la alternativa asta.

Bernon o preceda. Ei traversară aleea cea mare şi continuară

să meargă de-a lungul mării, într-o porţiune din Litton Kay încă puţin construită. Acolo nu exista decât o semiduzină de bungalouri foarte sumare cu faţa spre mare. Bernon deschise uşa unuia dintre ele.

El era de asemenea compus din două camere. Prima era mobilată simplu, cu un pat foarte jos din lemn, o masă mică şi o policioară pe care era pus un pick-up. Bernon se eclipsă şi reveni îmbrăcat într-un kimono negru de judoka. El nu avea lentilele de contact, fapt care-i dădea o expresie de blândeţe şi vulnerabilitate.

— Ce trebuie să fac? întrebă el.

— Întindeţi-vă în pat pe spate şi relaxaţi-vă.

El respiră profund şi închise ochii.

Ea deschise cutia pusă pe jos, agăţând în trecere cu bună ştiinţă cordonul rochiei sale care se desfăcu în faţă, dând la iveală locul în care începea pieptul, dar Bernon stătea în continuare cu ochii închişi.

— Mai întâi o să vă masez cu o pomadă care să vă relaxeze muşchii, îl anunţă ea.

Ea scoase un vas din trusă şi luă de-acolo în palmă şi pe faţa interioară a degetelor o pomadă galbenă. Era un amestec de clorhidrat de yohimbină şi sulfat de stricnină. Aceste două produse au proprietatea de a provoca o erecţie aproape imediată prin vaso-dilataţie la nivelul arterelor genitale.

În chip de calmant, Irina începu să-l maseze pe tânărul bărbat, încet, astfel ca produsul să pătrundă bine în piele. Mâinile sale lungi, cu unghiile impecabil făcute cu ojă roşie, zburau uşor în jurul coapselor sale şi pe zona de sub abdomen.

Era nevoie de vreo zece minute pentru ca produsul să acţioneze.

— Îmi permiteţi să pun muzică? întrebă ea. Va fi mai vesel pentru suferinţa dumneavoastră.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, ea alese repede din grămadă un disc cu o muzică din Trinidad, în acelaşi timp ritmată şi lascivă şi reveni să se ghemuiască lângă Bernon. Din cutia sa, ea luă un ac de aur lung de aproape un centimetru. Ea îi luă mâna dreaptă a lui Bernon şi îi întinse degetul mijlociu. La aproape doi milimetri deasupra şi în exteriorul primei articulaţii, ea înfipse acul doi milimetri.

Bernon Mitchell care deschisese ochii, îi urmărea toate

gesturile cu surprindere:

— Nu simt nimic, spuse el.

Irina surâse.

— Evident. Acesta este cel de-al nouălea punct Tchong-trong, cum îl numesc chinezii.

Ea omitea să spună că al nouălea punct aflat pe meridianul „învelişul inimii – sexualitate”, era tratamentul chinezesc vechi de două mii de ani contra impotenţei…

Tânăra fată se ridică:

— Gata! Este suficient să mai aşteptaţi puţin.

Ea ocoli patul şi fără să spună nimic, se lungi alături de Bernon Mitchell.

— E bine aici, murmură ea.

El nu răspunse şi Irina continuă:

— De ce trăiţi dumneavoastră închis aici? N-aţi ieşit niciodată din Litton Kay.

— Bert Minsky mi-a spus să nu ies niciodată de aici, răspunse el. Oamenii C.I.A. sunt capabili de orice ca să mă prindă.

Irina nu mai insistă. Cu multă blândeţe, ea îl mângâie pe Bernon pe piept, prin kimonoul întredeschis.

— Vă simţiţi mai bine? îl întrebă ea.

— Da, oftă el.

El se simţea foarte ciudat. Parfumul Irinei îl îmbăta puţin. Mâna tinerei femei se strecură uşor spre coapsele lui, atingându-i foarte uşor sexul în trecere.

— Dar dumneavoastră mă doriţi, suflă ea, foarte plăcut surprinsă.

Brusc, ea îl sărută, cu toată măiestria de care se simţea capabilă, aşa ca şi cum nu s-ar mai fi putut stăpâni. Ea îl sărută atât de îndelung, atât cât îi trebui ca să ducă mâna, în continuare unsă cu pomadă, sub kimono. Sexul lui se întări într-o fracţiune de secundă, după care-i înapoie sărutul, chiar cu mai multă înfocare…

El avea o senzaţie pe care nu o mai cunoscuse de mult timp.

De data asta, ea îl mângâie sincer amorezată. Noroc că europenii au în America reputaţia unor oameni fără complexe.

Irinei îi era teamă de un singur lucru şi anume nu cumva Bernon să audă tic-tacul creierului ei lucrând pentru a-l seduce.

— Of, Bernon! murmură ea.

Americanul se uită la ea cu o privire stranie, apoi el îi acoperi

gura cu furie şi nu se mai auzi decât zgomotul respiraţiilor lor. Muzica se terminase. Acum Bernon fremăta cu ochii închişi, cu corpul întins în formă de arc de cerc. Tratamentul avea un efect neaşteptat. Cu delicateţe, Irina scoase acul înfipt în mâna lui dreaptă şi-l aruncă în cutie.

Acum trebuia să acţioneze. Tot mângâindu-l uşor cu degetele, ea îşi lipi gura de urechea lui.

— De ce nu mergem să dansăm în oraş? Aici mă înăbuş. Aş vrea să văd lumea şi să fiu numai cu tine.

— Trebuie să-l anunţ pe Minsky, obiectă el.

— La ce bun?

Deodată, ea îşi dădu seama că el n-o aude. Doza era prea mare. Cu ochii închişi, buzele întredeschise peste dinţii albi, el horcăia uşor de plăcere, atrăgând-o pe Irina spre el.

Ea înjură în sinea sa.

Deodată se auzi un zgomot uşor în cameră. Uşa se deschise.

Peste corpul lui Bernon, Irina văzu silueta unui tânăr bahamez, cu bustul gol, cu trăsăturile regulate şi cu ochii migdalaţi, foarte frumos. Şortul lui scurt lăsa să se vadă nişte coapse musculoase şi nişte picioare desculţe. Un rictus de dispreţ îi deformă gura, atunci când o văzu pe Irina.

— Bernon, ţipă el cu o voce rea. Îmi promiseseşi că…

Tânărul american deschise ochii, o respinse pe Irina cu brutalitate şi-şi încheie kimonoul.

— Steve!

Negrul se apropie de pat şi continuă cu o voce ascuţită:

— M-ai înşelat! Ticălosule! Ticălosule!

Bernon sări din pat şi-l apucă pe tânărul negru de umeri, ţipând ca un isteric:

— Nu! Nu! Ţi-o jur.

— Priveşte, spuse celălalt cu dispreţ.

Bernon îşi coborî ochii pe corpul său şi se uită la Irina cu o privire care n-avea nimic omenesc în ea.

— Ticăloaso!

El suspina. Îngenunche pe pat şi încercă s-o lovească pe tânăra femeie. Ea se smuci cuprinsă de furie. Deodată, ea înţelese combinaţia lui Minsky. El îl făcuse pe Mitchell să vorbească şi de aceea, acesta din urmă nu voia să se mai întoarcă în Statele Unite.

Agăţat de bahamez, Bernon gemea şi implora:

— Steve, iartă-mă! Te asigur că n-am făcut nimic. Nu ştiu ce m-a apucat. În viaţa mea nu exişti decât tu, ştii bine. Nu ne vom despărţi niciodată.

Irina reflectă cu toată viteza. Rolul ei se terminase. Ca şi cum nimic nu se întâmplase, ea se ridică, evită o lovitură a lui Bernon şi căută în trusa ei din piele bleu.

Ce istorie! De data asta, K.G.B-ul se informase greşit. Nimeni nu-şi închipuise că Bernon era pederast.

Ea se întoarse cu o armă cu ţeava lungă calibrul 22 în mână, cu ochii reci ca gheaţa. Arma îi fusese dată de Vassili la Freeport pentru cazul în care…

— Îmbrăcaţi-vă repede, Bernon! Plecăm.

El se smiorcăi surprins:

— Unde?

— În Cuba, acolo unde voiai atât de mult să mergi, dar fără micuţul tău prieten.

Bernon Mitchell scheună într-un mod groaznic şi se agăţă de gâtul lui Steve.

Negrul ţipă cu o voce ascuţită:

— Trebuie să-i spunem domnului Minsky. Ea vrea să te răpească.

— Să ne grăbim, repetă Irina. Plecăm.

Ea era turbată de furie. Fără antrenamentul său profesional, ea i-ar fi omorât pe ambii bărbaţi, dar Bernon valora foarte mult, din nenorocire.

Ei o priviră nehotărâţi, apoi brusc, Steve îl aruncă pe Bernon asupra ei. Timp de o secundă, ţeava pistoletului ei se sprijini pe coloana lui vertebrală, dar Irina nu trase. Ea nu putea acţiona fără instrucţiuni. Era o situaţie idioată.

Cu o lovitură de genunchi în spate, ea se debarasă de Bernon şi se năpusti spre uşă.

Steve se aruncă asupra ei şi o apucă de braţ. Irina îşi luă elan şi îl lovi cu piciorul în partea de jos a abdomenului.

El căzu vomitând şi ţinându-se cu amândouă mâinile de burtă.

Bernon strigă:

— Opriţi-vă! Vă omor.

El ridicase pistoletul şi-l ţinea îndreptat asupra ei, cu o privire de nebun. Ea văzu că el este decis să apese pe trăgaci Arătătorul lui era deja alb.

Încet, ea se dădu la o parte din faţa uşii.

Alb, îndoit de durere, Steve o privea cu ochii plini de ură. Pentru prima dată, ea simţi o furie viscerală.

Negrul mai vomită puţin, avu un rictus de suferinţă şi spuse cu o voce ştearsă:

— Dă-i peste gură, ce aştepţi?

Bernon mai ezita încă. Steve spuse:

— Ea m-a... Oh, la dracu. N-o să mai pot niciodată... Mi-e foarte rău.

Americanul scoase un ţipăt de animai. Ca un nebun, se aruncă asupra Irinei cu crosa armei ridicată. Prima lovitură îi atinse arcada stângă. Ea scoase un ţipăt şi repezi pumnul înainte. Acest afurisit de curlandist urma s-o masacreze.

Ea reuşi să-i prindă încheieturile mâinilor. Femeia era aproape la fel de puternică. Nu-i mai rămânea decât să-i aplice acelaşi tratament ca lui Steve.

În momentul în care genunchiul se ridica pentru a lovi, Steve o apucă de gleznă şi o muşcă de pulpă cu toată puterea.

Ea căzu. Părul creţ îi atinse faţa şi el îi cuprinse gâtul cu mâinile. Zbătându-se, ea auzea o mulţime de obscenităţi.

— Minsky o să vă omoare, îl ameninţă ea.

— N-o asculta, urla Bernon dornic să obţină iertarea.

Ea încercă să mai ţipe încă, dar apoi totul deveni întuneric şi îşi pierdu cunoştinţa.

Atunci când Irina se trezi din leşin, se întunecase. Ea vru să strige, dar o bucată mare de leucoplast era lipită de gura sa. Îi trebuiră mai multe minute ca să-şi dea seama de situaţia ei. Incredibil!

Era legată cu încheieturile mâinii, talia şi gleznele de o cruce făcută din doi bambuşi enormi, aşezată chiar pe pământ.

O aşchie îi era înfiptă în pielea abdomenului. Ea încercă să se mişte şi gemu.

Cineva care nu era în câmpul său vizual, spuse:

— Îşi revine.

Acela era Steve. El se apropie şi-i trase o lovitură de picior.

— Ticăloasă mică! O să crăpi.

Îi aruncă în figură un pahar de rom alb care-i arse rana de la arcada stângă. Îşi făcu apariţia şi Bernon. El purta acum o cămaşă şi un pantalon şi-şi pusese lentilele de contact.

— V-aţi bătut joc de mine, spuse el cu o voce ascuţită. Steve mi-a dat să miros mâna dumneavoastră. Aceea era o pomadă, da? Doreaţi să înveninaţi relaţiile mele cu el, dar nu v-a mers…

El îngenunche şi-i murmură la urechi obscenităţi, arătându-i o sticlă de Moet et Chandon goală.

Steve puse un disc la pick-up şi ritmurile delirante ale unui grup ye-ye îi perforă timpanele. El îi smulse leucoplastul. Mergea încă puţin încovoiat şi efectul loviturii ei de picior urma să se mai simtă încă mult timp. El îi fixă sub ochi un briceag cu lama strălucitoare, cu un surâs plin de răutate.

— Dacă ţipi, îţi tai sânii. De altfel, aici nimeni n-o să te audă.

— Biet maimuţoi, şuieră Irina. Dezleagă-mă imediat! Când Minsky o să afle cum m-aţi tratat, o să vă taie în bucăţele. Fără mine, nenorocitul tău amant, nu va trece în Cuba.

În acel moment, Bernon o întrerupse:

— Puţin îmi pasă dacă rămân cu Steve.

El băuse de asemenea rom alb. Ochii lui străluceau. El puse tandru mâinile pe umerii metisului, cerşind un surâs, dar Steve se desprinse şi spuse sec:

— Nu-s convins că tu nu erai de acord puţin mai devreme.

— Dar Steve…

Bernon era aproape patetic. Ce ticălos! gândi Irina. În compania acestora, Irina simţea că va trece printr-un moment dificil.

Steve se aplecă la urechea lui Bernon:

— Dovedeşte-mi că puţin îţi pasă de boarfa asta…

Bernon nu spuse nimic. El luă sticla, se aşeză călare peste spatele Irinei şi se puse pe treabă.

La început, ea urlă. Mereu ştiuse că ar putea fi torturată. Asta făcea parte din riscurile meseriei. Fusese instruită să nu-şi piardă capul pentru a câştiga timp, dar ăştia doi nu o torturau ca să mărturisească ceea ce ştia. Ei se amuzau.

Ca o nebună, ea se răsucea, plângea, zbiera cât o ţinea gura. Bernon continua. Ea vomită se sufocă, simţi o durere încă mai puternică. Sângele curgea peste ea.

Stând în picioare, Steve contempla spectacolul. El se aplecă şi o trase de păr.

— Spune că regreţi ticăloaso…

— Regret, bâigui Irina, regret…

— Continuă încă puţin, aşa ca să nu uite, Bernon.

De data asta, ea leşină într-o sudoare îngheţată. Ea îşi reveni pradă unei dureri generalizate. Mirosul acru al conţinutului vomei îi făcu rău. Ea reuşi să întoarcă capul. Steve şi Bernon erau culcaţi pe pat. Steve o privi cu ură şi se aşează pe pat.

— N-am putut, şuieră el. Din cauza ta. O să te fac să crăpi.

— Steve!

Bernon, în pielea goală, se aşezase pe coate. Metisul se întoarse spre el cu o privire rea.

— Aşa mă iubeşti tu…

Americanul se culcă din nou murmurând ceva de neînţeles. Steve deja ţinea în mână capătul unei frânghii. El se apropie de Irina şi-i şfichiui şezutul cu toată viteza.

Ea scoase un urlet. Deja frânghia lovea din nou. La fiecare lovitură, o dungă lungă roşie brăzda pielea tinerei femei. Excitat de ţipete şi vederea sângelui, Steve lovea ca un nebun.

Spinarea, coapsele, fesele îi sângerau. Disperată, ea încercă să se desfacă de legăturile ei.

Timp de o secundă, Steve se întrerupse şi se ghemui în faţa ei. Sudoarea îi curgea pe frunte. În ochii lui se citea nebunia, beat de rom şi de ură.

— O să te omor, bâigui el. N-ai să mai faci sex niciodată…

El se ridică şi începu să lovească corpul întins longitudinal. De data asta, durerea provocată de coarda care lovea între picioare fu atât de inumană încât Irina nici nu mai ţipă. Gura rămase întredeschisă pentru a respira puţin aer şi ochii i se dădură peste cap. Deja Steve lovea din nou. Brusc, lumina se stinse şi pick-up-ul se opri. Surprins, Steve continua să lovească. În secunda următoare, ţipătul Irinei se pierdu în noaptea caldă şi liniştită din Litton Kay.

Capitolul XIII

Camioneta lui Harvey, rulând încet, ajunse la bariera domeniului Litton Kay şi frână. Bariera era lăsată. Jack Harvey era la volan îmbrăcat în salopetă. Malko era în spate, întins peste scule.

Paznicul se apropie şi se aplecă spre geam.

— Ce se-ntâmplă?

Harvey ridică din umeri şi-şi fixă ochii albaştri candizi în cei ai negrului.

— Mi s-a dat telefon. După câte se pare există o scurgere la Club House. Vrei să ne deschizi?

Celălalt ezita. El dădu din cap.

— N-am primit instrucţiuni. Trebuie să telefonez. El se duse în cabină. Harvey îl urmări. Împingând poarta. Malko se apropiase deja de cealaltă portieră. El sări din camionetă pe peluză şi ghemuit, dispăru în întuneric. Ei studiaseră locul din ajun şi Malko remarcase că zona de întuneric începea aproape de la barieră.

Paznicul continua să vorbească. Nimeni nu solicitase prezenţa unui instalator. În sfârşit, el închise telefonul şi-l privi bănuitor pe Harvey.

— Cineva ţi-a dat plasă, bătrâne, zise el. Hai cară-te. Nu-i nevoie de un nenorocit ca tine aici.

— Cine o să-mi plătească deplasarea? protestă Harvey. Asta valorează douăzeci şi cinci de miare…

Paznicul dusese deja mâna la crosa armei.

— Cară-te îţi spun. Altfel vei avea în plus şi cheltuieli de spital.

Bodogănind, Harvey se urcă din nou în camionetă şi făcu stânga-mprejur. Paznicul urmări din ochi luminile roşii şi reveni la ghereta sa.

Malko înaintă de-a lungul gardului mergând pe peluză. Combinezonul din nylon negru şi încălţările din cauciuc, îl făceau invizibil de la trei metri. El pusese la centura largă din cauciuc pistoletul său extraplat şi în mâna stângă ducea un sac mic din pânză cu lucruri foarte utile.

El opri în spatele bisericii albe şi se uită. O vagă rumoare venea dinspre Club House care era luminat şi de la piscină. El învăţase pe dinafară planul domeniului. Bernon trebuia să se afle conform informaţiilor lui Lester Young, fie într-o clădire mare în stânga Club House-ului, fie în cabanele care înconjurau piscina, fie în bungalourile din lungul mării.

Această expediţie solitară îl agasa puţin. Lui nu-i plăcea partea de cercetaş din spionaj, doar că Litton Kay era o proprietate privată în care era greu să intervii cu un regiment de puşcaşi marini.

El avea la dispoziţie două ore pentru investigaţiile sale. Urma

a doua parte a planului şi după aceea, pleca la drum.

Salt după salt, el ajunse în spatele piscinei. De acolo traversă drumul trecând prin faţa lui Club House şi se îndreptă spre plajă. El mai merse puţin şi lăsă sacul lângă un bungalou neluminat, apoi trase fermoarul combinezonului şi apăru într-un smoking de alpaca neagră. Aceasta fiind ţinuta obişnuită a locului, urma să treacă neobservat.

El puse pistoletul la cingătoare, îşi aprinse o ţigară şi după ce puse la loc sigur săculeţul înaintă liniştit pe poteca ce ducea la piscină.

O femeie tânără îmbrăcată în rochie de tul verde cu faţa congestionată, ţinând cu ambele mâini un pahar cu martini, îl strigă:

— Joe!

El surâse şi răspunse politicos:

— Nu mă numesc Joe…

Ea îl urmări cu o privire languroasă şi-şi goli paharul.

El se aşeză într-un fotoliu şi contemplă apa luminată cu nişte proiectoare în interior, încercând o satisfacţie secretă de a se găsi în acest loc. Trebuia însă să-l caute pe Bernon Mitchell, să-l găsească şi să-l scoată de acolo fără să facă multe drumuri.

Adâncit în gândurile sale, el nu auzise când sosise lângă el un chelner care se aplecă spre el:

— Domnul doreşte să bea ceva?

Malko cedă slăbiciunii sale minore. De altfel un necunoscut cu umerii puţin cam prea laţi pentru costumul său de şantung, îl fixa din priviri, aşa că era mai prudent să facă la fel ca toată lumea.

— O votcă rusească, vă rog.

El aştepta puţin crispat totuşi. Chelnerul reveni ducând în mână cu mănuşi albe un balon pe o tavă de argint, lucru rar, la tropice. Gorila încetă să-l mai studieze, dar chelnerul rămase acolo în picioare:

— Ce număr domnule?

Malko invocă pe toţi sfinţii cei mai eficace după cunoştinţele sale:

— 29.

Chelnerul se înclină şi dispăru în întuneric. Malko dispăru şi el discret după trei minute. El se hotărâse să-şi înceapă inspecţia de la rândul de bungalouri cel mai depărtat de Club House.

El ajunse repede acolo.

Uşa de la primul bungalou cedă uşor. Era nelocuit. Dinspre capătul şirului, se auzea muzică şi Malko se decise să înceapă de acolo.

Nu era decât la zece metri de uşa prin care se vedea lumina aprinsă, când electricitatea se stinse şi muzica încetă brusc. Întreg Litton Kayul era cufundat în întuneric. Malko înjură cu voce scăzută. Lester Young făcea exces de zel. Liderul negru le promisese o grevă la electricitate începând de la ora două dimineaţa doar pentru a acoperi fuga lui Malko şi pentru a face inoperabile bateriile de proiectoare care luminau toată proprietatea. Greviştii făceau exces de zel, ceea ce nu-l favoriza deloc pe Malko.

Dinspre Club House şi piscină se auzeau strigăte.

Malko însă nu avu timp să se cufunde în gânduri. Un ţipăt oribil se auzise dinspre bungaloul pe care se pregătea să-l viziteze, un ţipăt de femeie. Aproape imediat fu repetat şi se pierdu într-un plânset nearticulat.

În mod normal, Malko n-ar fi trebuit să reacţioneze. El căuta un bărbat, nu o femeie şi nu era treaba lui dacă cineva se amuza torturând o femeie în acest loc minunat, dar atavismul fu mai puternic. El era gentleman înainte să fie spion şi un gentleman nu lasă niciodată o femeie în dificultate.

El fugi spre plajă unde-şi lăsase sacul şi scoase de acolo o lanternă puternică. Cu pistoletul în mâna cealaltă, el fugi spre bungalou. În momentul în care deschise uşa, un alt ţipăt se auzi prin uşă.

Cu arma în mână el se năpusti în cameră.

El n-o recunoscu imediat pe Irina din cauza lacrimilor şi feţei murdare de sânge, însă priveliştea femeii goale legate în cruce, cu urmele sângerânde şi negrul care o lovea, îl umplură de groază.

Era o adevărată privelişte de ev mediu.

Steve, rămase cu frânghia suspendată în aer. Malko nu părea prea drăguţ. Bernon însă, avea şi el o lanternă în mână. El o îndreptă spre Malko şi-l recunoscu imediat pe bărbatul blond pe care-l văzuse pe cărare la Lucayan.

— Steve, salvează-te! Asta-i un american.

Bahamezul privi îngrozit în jur. Bernon Mitchell sări din pat în slip şi se năpusti spre Malko. Acesta îl primi cu o manşetă la

beregată, însă nu-l lovi prea tare. Americanul se răsuci printre picioarele sale, căutând să ajungă la uşă.

Brusc, Steve îşi recăpătă sângele rece. Frânghia şuieră în aer şi pistoletul zbură prin cameră. Restul fu chestiune de-o fracţiune de secundă. Steve se aruncă asupra lui Malko care căzu peste Bernon. Avu loc o încolăceală confuză de braţe şi picioare, dar cele două corpuri goale ale lui Bernon şi Steve se strecurară ca nişte şerpi muiaţi în sudoare, se rostogoliră şi scăpară în întuneric. Malko îşi luă pistoletul şi fugi pe urmele lor. Ei aveau un avans de douăzeci de metri. Bernon ţipa cât îl ţinea gura:

— Americanul! Americanul!

Malko fugi după ei ca şi când ar fi fost urmărit de o duzină de lei. El trebuia să-i prindă înainte ca ei să ajungă la Club – House, însă ei fugeau la fel de repede ca el. În apropierea lui Club – House clipi o lumină. Ei aproape ajunseseră acolo. Nişte siluete se agitau acolo şi se dădeau ordine.

Era de rău! Lui Malko îi reveniră în minte instrucţiunile lui Clark – dacă Mitchell nu putea fi capturat, atunci să fie lichidat.

El ridică arma cu ţeava lungă şi cu gloanţe blindate. Bernon era ca şi mort. Era necesar doar un mic gest... Acum el se detaşa pe fondul Club House-ului, luminat din nou, probabil de un grup electrogen.

Malko nu putu să tragă. Zadarnic lucrase în această muncă urâtă atâţia ani, căci era incapabil să ucidă un om pe la spate. Era incorigibil.

Bernon şi companionul lui ajunsese lângă ceilalţi. Lui Malko nu-i mai rămânea timp. Fugind, el reveni la bungalou. Cu un cuţit aflat pe masă tăie legăturile care o imobilizau pe Irina. Abia când se-ntoarse o recunoscu. Era leşinată şi de nerecunoscut.

Ezită timp de-o secundă, dar nu putea lăsa o femeie în mâinile călăilor ei, chiar dacă aceasta încercase să-l omoare. El va regreta întreaga sa viaţă acest gen de slăbiciune.

Deja o ridicase pe umărul lui ca pe un sac de cartofi, ţinând pistoletul în mâna stângă. Acum îi găsi scuze. Era prima dată în viaţa lui când trata o femeie cu atât de puţină consideraţie. Cu o lovitură de picior deschise uşa şi se năpusti afară. Era şi timpul. Întreaga proprietate era străbătută de apeluri. El văzu o siluetă care traversa poteca în fugă. Singurul lui noroc era acela că se apucaseră să blocheze mai întâi ieşirile, fără să se gândească la

mare. Proiectoarele fixe erau stinse, dar el văzu fasciculul puternicelor lămpi mobile printre arbori.

Măcar dacă ar veni Harvey la timp. Cu Irina în spinarea sa, el reuşi să ajungă fără probleme în locul unde-şi lăsase lucrurile. În grabă mare, el îşi începu pregătirile.

Mai întâi harnaşamentul! Pentru el fu uşor, dar trebui să piardă două minute ca s-o îmbrace pe Irina care era în continuare leşinată, cu cel prevăzut pentru Bernon.

În fine, el se ridică leoarcă de transpiraţie. Acum bătea vântul, o briză binefăcătoare venită din Nord şi asta era în favoarea lui. Din fericire, se împlinise ceea ce Harvey prevăzuse. El nu se prea vedea plecând înot printre rechini şi curenţi.

Treaba cea mai delicată acum începea. El încercă să străpungă întunericul din faţa lui, dar nu vedea decât scânteierea apei devenită fosforescentă din cauza a miliarde de animale microscopice.

Se auzi ţipătul unui pescăruş. Malko scoase pistoletul lansator de rachete, ochi spre cer şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un pluff, un şuierat slab şi o floare roşie apăru pe cer la douăzeci de metri deasupra capului său.

În următoarele cinci minute toţi ucigaşii lui Minsky urmau să ajungă în spatele lui.

El privea cu nelinişte în direcţia mării. Din cauza coralilor, Harvey era obligat să rămână destul de departe. Zgomotul veni mai întâi de pe pământ. Nişte oameni fugeau pe plajă, venind din port. Deodată un fascicul luminos mătură nisipul. Era un proiector mobil. Malko îngenunche şi ochi.

Primul foc rată ţinta, dar la al doilea, proiectorul se stinse, în aceeaşi clipă o rafală de gloanţe lovi frunzele cocotierului sub care se adăpostea Malko. Trebuia să plece cât mai urgent.

Irina gemu uşor şi se mişcă puţin. Deodată, de pe mare se auzi un muget de sirenă. Era Harvey. Zgomotul celor două motoare de două sute cincizeci de cai putere acoperea pe cel produs de vânzoleala de pe plajă. Asasinii de la plajă îl credeau probabil nebun. Niciun vas nu se putea apropia de mal la o distanţă mai mică de două sute de metri cu riscul de a-şi vedea elicele ciuruite.

Inima lui Malko bătea foarte tare. Dacă în clipa aceea operaţiunea nu se termina bine, el era mort.

Se mai auzi încă un sunet de sirenă şi o lumină portocalie se

ridică cu graţie din mare, luminând o clipă silueta puternicei şalupe.

Traiectoria rachetei se sfârşi la picioarele lui Malko. Bun ţintaş! El fugi încovoiat şi stinse flacăra sub tălpile sale. Mâinile îi tremurau. Pipăi nisipul şi găsi imediat coarda de nylon ataşată la rachetă. Ea se termina cu o carabină pe care o agăţă de catarama de la harnaşamentul său. Acum rămânea partea cea mai grea de făcut.

În patru labe, reveni la corpul Irinei. O aşeză în picioare, faţă în faţă cu el. I se bălăbănea capul dar nu mai era inconştientă.

— Încercaţi să vă ţineţi pe picioare. Încolăciţi mâinile după ceafa mea.

Ea ascultă fără vlagă.

Cu un efort supraomenesc, el trase de catarama de la harnaşamentul tinerei femei în faţa lui, desfăcu resortul carabinei şi o prinse lângă catarama lui.

Pe plajă, un om venea în fugă spre ei. Malko trase două focuri de armă şi urmăritorul se prăbuşi în nisip, dar alţii veneau din urmă. Mai avea la dispoziţie câteva secunde.

El trase de inelul care elibera paraşuta roşie aflată în spatele lui. Un mic resort aruncă mătasea spre spate cu un fâşâit vesel. Trecu o secundă care păru o veşnicie, apoi paraşuta ascensională începu să se umfle la nivelul solului în spatele lui Malko. Acesta ridică pistoletul lansator de rachete şi trase un foc, după care aşteptă încordat ca un arc.

În momentul în care racheta roşie explodă, se auzi un puternic sunet de motor care accelera. Şalupa făcu stânga-mprejur spre larg. Acesta era momentul cel mai delicat. Dacă sincronizarea nu se făcea corect, Malko şi Irina urmau să se strivească de coralii ascuţiţi ca nişte lame de ras.

El o ridică pe Irina de la sol şi începu să fugă spre mare înfundându-se în nisipul ud. El nu parcurse decât cinci metri şi paraşuta ascensională se umflă complet.

Cercul enorm roşu urca smulgând dubla sa încărcătură din nisip. În aceeaşi clipă, coarda se întinse trăgând înainte toată încărcătura. În şalupă, Jack Harvey simţi tensiunea corzii, ceea ce însemna că totul mergea bine. El acceleră la maximum cele două motoare şi ambarcaţiunea sări spre înainte. Picioarele Irinei şi ale lui Malko erau încă la suprafaţa apei, apoi, brusc, paraşuta urcă aproape vertical. Malko auzi ţipete şi apeluri. În

jurul lui şuierară mai multe gloanţe.

Douăzeci de secunde mai târziu ei erau în afara razei lor de acţiune.

Aerul tare avu darul s-o învioreze pe Irina. Ea gemu căci curelele harnaşamentului apăsau peste răni. Malko îi trecu braţele pe la subsuorile lui şi-i împreună mâinile în spatele său..

— Ţineţi-vă bine! Vom zbura aşa zece minute.

El studiase împreună cu Jack Harvey coasta metru cu metru, în ajun. Singurul loc unde puteau să între în apă fără să fie deşiraţi de corali, era plaja mare, chiar în faţa lui Emerald Beach. Întunericul nopţii era încă foarte dens. Minutele păreau interminabile. Trebuia să spere că vaporul închiriat de Lester Young nu este în pană. Altfel, printre rechini şi corali...

În sfârşit Malko auzi trei sunete de sirenă, semnalul la care ei urmau să amerizeze. Vaporul o luă mai întâi spre larg, după care efectuând un viraj strâns reveni chiar spre luminile de la Emerald Beach.

Coarda se destinse. Încet, încet, Malko şi Irina coborâră spre mare.

Cu toţi muşchii încordaţi, Malko aştepta şocul. El fu mult mai slab decât îşi imaginase. Tras de greutatea Irinei, el se scufundă cu totul.

Imediat ce reveniră la suprafaţă, Malko pipăi cu febrilitate ca să desfacă carabina, căci risca să fie acoperit de pânza paraşutei.

Se auzi un clic şi pânza roşie dispăru în întuneric. Fură acoperiţi de un val mic şi înghiţi un gât de apă de mare. Puah!

Irina abia înota, slăbită din cauza rănilor sale.

Din fericire, ei simţiră nisipul sub picioare. Malko o luă pe tânără în braţe şi se aşeză pe plajă pentru a-şi recăpăta suflul. Era furios pe el însuşi. El îşi riscase viaţa şi ratase poate cea mai bună ocazie de a-l recupera pe Bernon Mitchell şi se alesese doar cu această femeie care încercase să-l omoare într-un mod oribil.

Nu avea de ce se felicita.

Irina se mişcă şi se trezi. El era pe malul plajei hotelului. Se ridică în picioare şi o luă pe Irina în braţe. Acum ea era scuturată de frisoane nervoase şi lungi şi tremura convulsiv.

Vaporul se depărta spre port.

Malko traversă fără dificultate plaja, ocoli piscina pustie şi se

strecură spre mica uşă prin care treceau cei care se scăldau, ca să nu treacă prin hol.

Cu Irina în pielea goală în braţe, el apăsă pe butonul de la ascensor.

Acesta sosi imediat. Porţile se deschiseră şi ieşi o americancă uscată şi lungă cât o zi de post. Malko crezu că aceasta o să leşine pe loc. O secundă, ea rămase nemişcată cu gura căscată analizând corpul dezbrăcat al Irinei, brăzdat de dungile de la flagelaţie. Malko bâlbâi o explicaţie privind o salvare...

Indignarea femeii era prea puternică pentru ca să poată ţipa, dar degetul ei arăta spre Malko în timp ce intra în cabină şi bâlbâi:

— Dumneata porc... porc dezgustător.

Asta era deja culmea.

Uşa care culisa îl cruţă pe Malko de restul dialogului, dar el avea interesul să se mute la alt hotel. Americanca se pregătea să emoţioneze cu relatarea pe Fiicele Revoluţiei.

Har Domnului, el nu întâlni pe nimeni pe culoarul roz bombon şi ajunse fără probleme la uşa camerei sale. El nu trebui să deschidă, căci Muriel se ivi în faţa lui. Ei fură la fel de surprinşi.

— Ce căutaţi aici? o întrebă Malko.

— Mă... Mă gândeam că sunteţi cu Bernon. Voiam să vă fac o surpriză, aşa că am păcălit-o pe femeia de serviciu spunându-i că mi-am pierdut cheia.

Cu ochii măriţi, ea-l privi punând pe pat corpul Irinei. Prin ochii ei trecură toate expresiile, de la furie la decepţie. Ea întrebă pe şoptite:

— Unde-i Bernon? Cine-i femeia asta?

Malko ridică capul:

— O să vă explic tot... însă mâine.

Bărbia tinerei femei începu să tremure:

— L-aţi văzut? I-aţi spus... că sunt şi eu aici?

El nu avu curajul să-i spună adevărul.

— Nu, n-am avut timp.

Faţa lui Muriel se lumină:

— Eram sigură de asta.

Ea se întunecă din nou imediat.

— El nu-i rănit...

Malko dădu din cap.

— Nu, nu, este foarte sănătos...

Chiar prea sănătos! Săraca Muriel!

Deodată ea remarcă dungile de pe corpul Irinei şi ridică ochii îngrozită.

— Malko! E oribil. Ce i-au făcut acestei femei? S-ar spune că... au bătut-o...

Era greu să spună că încântătorul ei soţ făcuse isprava asta şi pentru ce.

Malko se ridică cu greu şi-i puse lui Muriel mâinile pe umeri.

— Acum mergeţi să dormiţi. Mâine va fi o nouă zi. Eu vă voi explica totul. Vă promit.

Ea ezită puţin, apoi coborî ochii. Plângea.

— Nu înţeleg, murmură ea.

Malko gândi în sinea sa că aşa era mai bine. La douăzeci de ani sunt unele lucruri greu de înţeles.

Capitolul XIV

Bert Minsky apucă o scrumieră grea din cristal şi o aruncă pe fereastra deschisă. Obiectul se rostogoli şi se înfundă în nisipul alb al plajei. Încuiat în camera care-i servea drept birou la primul etaj de la Club House din Litton Kay, Big Daddy nu reuşea să se calmeze de azi de dimineaţă. El aşteptase un telefon de la Irina.

Orbit de furie, el îl ferecase pe Bernon Mitchell cu Steve lângă el în bungaloul lui, cu unul din oamenii săi în faţa uşii ca să nu-i permită să iasă.

Visul lui de îmbogăţire era pe punctul de a se destrăma. Va avea nevoie de mult timp ca să-i contacteze din nou pe ruşi. În plus, el ştia acum că ei încercaseră să-l păcălească. Americanii ştiau acum că Mitchell se află la Litton Kay şi puteau declanşa o acţiune oficială.

El se alesese cu acest imbecil de Mitchell care-i cerea cei zece mii de dolari ai săi pentru cazul că nu ar fi reuşit să-l treacă în Cuba, aşa cum îi promisese. De asemenea, el mirosise ceva şi-i pusese o mulţime de întrebări privitoare la Irina.

Bert îşi cuprinse capul în mâini. Se afla într-o mare încurcătură. Ori îl lichida pe Bernon Mitchell, chiar cu riscul de-a pierde un milion de dolari, ori îl păstra şi încerca să-i contacteze

din nou pe ruşi. Dacă aceştia din urmă nu reacţionau rapid, el avea tot timpul să-l arunce pe Mitchell pradă rechinilor. În ambele cazuri se impunea o singură concluzie: un singur bărbat îl văzuse cu ochii lui pe Mitchell şi putea depune mărturie: acel nenorocit de agent al C.I.A.

Un surâs macabru îi făcu ochii lui Minsky să strălucească în spatele ochelarilor fumurii: vechile metode erau mereu cele mai sigure. Dacă ar fi fost puţin mai tânăr, ar fi rezolvat el însuşi treaba.

Trebuia să-l lichideze pe acest tip cât mai repede posibil. După aceea, rămânea de văzut.

Se auziră bătăi uşoare în uşă.

— Intră, mârâi Minsky.

Faţa lui se lumină recunoscând silueta masivă a lui Jim O'Brien. Îi dăduse din ajun telefon la Miami. Ce bine că se grăbise să vină!

— Sa… salut, spuse irlandezul, prăbuşindu-se într-un fotoliu.

Fără să piardă timp, el îi relată istoria lui O'Brien. Asasinul îl lăsă să vorbească până la capăt şi întrebă:

— Ti… tipul tău este angajat al C.I.A.?

Bâlbâială însemna la el o intensă activitate mentală.

— …lucrează pentru ei, mormăi Minsky. Un stringer[5] probabil.

O'Brien dădu din cap.

— Ăsta nu-i un stringer. Este unul din tipii cei mai tari din serviciul „acţiune". M-am interesat la Miami.

— Şi atunci cum rămâne?

— Atunci nu!

Era prima dată în douăzeci de ani când irlandezul refuza un contract.

— Ce te-a apucat, mârâi Bert. Ştii doar că te plătesc în avans. Doar mă cunoşti, nu?

— N… nu sunt ne… nebun. Tu ai avut pe urmele tale deja F.B.I-ul. C.I.A. este încă şi mai periculoasă, pentru că ei nu-şi vor da nici măcar osteneala să mă aresteze. O să-i pună pe cubanezi să mă ciuruiască la Miami. Sunt destui plătiţi de ei cu luna.

El se ridică.

— Sa.. Salut. Pentru că mi-eşti prieten, nu-ţi cer bani de deplasare.

---

5 *Agent ocazional (n.a.)*

El ieşise deja din birou, lăsându-l pe Minsky cu gura căscată. Atunci când se declanşă furia sa, secretara din camera învecinată crezuse că a început deja ciclonul. Minsky urla un şir de obscenităţi, lovind cu putere biroul.

Acum era în găleată şi trebuia să se descurce singur.

El ieşi ca o furtună din birou şi se năpusti spre bar.

Ringo, barmanul, spăla nişte pahare fără să se grăbească. Era unul din oamenii de casă cei mai buni ai lui Big Daddy, o brută de o sută zece kile, cu sensibilitatea unui rechin.

— Ringo, spuse el. Am o treabă pentru tine. Dacă o duci bine până la capăt vei avea cinci sute de dolari.

Nu avea rost să-i mai spună că dacă rata, urma să fie plătit cu un buchet de crizanteme, căci i-ar fi scăzut moralul. Ringo nu avea siguranţa lui Jim O'Brien, dar era mai bun decât nimic, iar la război, ca la război.

Muriel îşi pierduse complet aerul de mare doamnă. Stătea aşezată în faţa lui Malko pe terasa hotelului Royal-Victoria şi fuma nervoasă ţigară de la ţigară. Acestuia din urmă, ea îi părea acum mai frumoasă ca niciodată. O bluză fără mâneci din mătase strâns mulată pe corpul ei şi o mică fustă din şantung.

— Spuneţi-mi adevărul!

Vocea ei avea un tremur uşor. Malko o privi cu milă. Era o treabă foarte grea.

— Mi-e teamă că nu-l veţi mai revedea, îi spuse el.

Ea tresări:

— A murit?

Malko dădu din cap.

— Nu! El e sănătos... aproape foarte bine.

Muriel spuse cu voce şoptită:

— Dumneavoastră l-aţi văzut?

Ea ardea de nerăbdare să-i pună mii de întrebări, dar se stăpânea. Malko îşi îndulci privirea cât putu mai mult. Peste masă el îi luă mâna:

El nu vrea să mai revină la dumneavoastră, Muriel, şi poate că dintr-un punct de vedere e mai bine.

El văzu cum începe să-i tremure bărbia. Ea strângea buzele şi se căznea să nu plângă, dar în ochii ei apărură lacrimi mari care începură să curgă pe obraz. Cu vocea şoptită, ea spuse:

— Cum arată ea?

Malko ezită:

— El nu a plecat pentru o femeie, vă jur. De altfel el este singur. Asta nu-i chiar adevărul curat, dar în sfârşit…

Ochii ei albaştri-verzui străluciră de bucurie:

— Atunci…

— Nu, Muriel! La mijloc este ceva mult mai grav decât o femeie.

— A comis vreo idioţenie, spuse ea cu foc. Nu-i nimic! O să-l ajut. Tata este un om puternic. Spuneţi-mi!

Era îngrozitor. Pentru a mai prinde un pic de curaj, el înghiţi tot daiquiriul. Ea nu-şi lua ochii de la buzele lui şi-l privea cu o expresie rugătoare, de parcă de el ar fi depins soarta ei.

— Ar trebui să-l văd, zise ea.

— El nu doreşte să vă vadă, spuse şoptit Malko.

Muriel îşi frământa mâinile

— Dar de ce? De ce? Îi e ruşine? Eu îi iert orice. Îl iubesc.

Malko se juca cu degetele ei lungi. Cu prudenţă, el o întrebă:

— Dumneavoastră n-aţi remarcat niciodată ceva anormal în comportamentul lui… să zicem, intim?

Ea îl privi cu ochii mari şi se roşi:

— Ce vreţi să spuneţi?

Bietul Malko stătea ca pe cărbuni aprinşi. Categoric, spionajul te conduce la de toate, chiar şi la psihanaliză.

— Efectiv, el vă dorea din punct de vedere fizic? Sau dumneavoastră eraţi cea care-l dorea mai mult?

Ea îi aruncă o privire complet nedumerită.

— De unde ştiţi asta dumneavoastră? Este adevărat că el este puţin mai rece câteodată, dar asta se întâmpla din cauza muncii. El se gândea tot timpul la modelele lui matematice, la coduri, etc.

— Ei bine, zise Malko, aici este cheia problemei.

Timp de o secundă, ei se priviră fără să vorbească.

Muriel încerca zadarnic să înţeleagă. Într-un târziu, ea zise:

— Malko, spuneţi-mi adevărul, chiar dacă este crud.

Cu ochii pe enormul kapokier tricentenar, mândria grădinii hotelului, el spuse:

— Bernon este pederast, Muriel. El trăieşte cu un bărbat şi pentru ca să trăiască, în fine, aşa cum doreşte din toată inima, a fugit. El vrea să plece în Cuba. El crede că acolo, va face ce vrea. Din nenorocire, el s-a pus în mâinile unor oameni periculoşi care-i încurajează viciul. Aceştia lucrează pentru un

serviciu de informaţii străin. Eu sunt însărcinat să-l împiedic pe Bernon să părăsească New Providence Island cu orice preţ.

— Cu orice preţ, repetă Muriel ca un ecou. Aceasta înseamnă că îl veţi ucide, nu-i aşa?

Malko dădu din cap.

— Eu ştiu că dumneavoastră aveţi o părere proastă despre mine, Muriel. Să ştiţi însă că nu sunt un asasin. Există şi alte metode, din fericire.

Brusc, ea lovi masa cu palma.

— La urma urmei, puţin îmi pasă! Ticălosul! Faceţi ce vreţi! Când mă gândesc că... că...

Ea nu mai putu continua. Malko îşi apropie mâna ei de buze pentru a o săruta.

— Muriel, nu trebuie să te mai gândeşti. Cred că el este foarte nefericit. Este de plâns.

Fără să răspundă, ea-şi aprinse o ţigară din care trase îndelung. Puţin câte puţin, tremurul buzelor ei se opri. Cu o voce schimbată, ea spuse:

— Eu vă mulţumesc Malko, pentru că m-aţi prevenit. Altfel aş mai fi avut încă aerul unei idioate, fără dumneavoastră. Când stau să mă gândesc că am venit aici ca o nebună... O să mi-o plătească el.

Furia sa era însă superficială. Malko vedea tristeţea din ochii ei şi degetele crispate pe ţigară. Brusc, ea îi ceru:

— Duceţi-mă cu maşina dumneavoastră. Vreau să mă plimb.

Micul Triumph era parcat pe Parliament Street. Malko scăpă rapid de blocajele de circulaţie şi vină pe Western Road, rulând foarte încet. Lângă el, Muriel plângea în tăcere, cu capul răsturnat pe spate, privind spre cer. Din când în când câte un suspin mai puternic o scutura şi tot corpul ei tremura.

Malko rulă aşa aproape o oră. Ei trecuseră de Windsor Road şi rulau spre extremitatea vestică a insulei. Nu se mai vedea nicio locuinţă, nimic, decât plajele pustii şi o vegetaţie luxuriantă.

Muriel schiţă un palid surâs în direcţia lui Malko.

— Să ne întoarcem. Mă simt mai bine. Să mergem să luăm cina. Apoi, vreau să mergem în cuibul unde am fost data trecută.

Ochii ei gri-verzi erau umflaţi şi roşii, dar ea nu mai pronunţă numele lui Bernon.

Malko nu spuse nimic. Oficial, rolul lui pe lângă Muriel se

terminase. Ea nu mai urma să facă scandal. El însă nu avea inima s-o abandoneze în starea asta. Ea era atât de tânără şi vulnerabilă. El îşi dărui o seară de odihnă. Totuşi problemele nu lipseau, însă pe alt plan.

Irina – el continua să-i spună aşa neştiind mai mult despre ea – se odihnea în camera sa de la Emerald Beach, plină de morfină până în albul ochilor. Jack Harvey găsise un doctor care nu pusese întrebări, dar ai cărui ochi erau plini de oroare şi de dispreţ atunci când o examinară pe tânăra femeie. El îi îngrijise rănile cauzate de flagelare şi recomandase ca să fie consultată de un specialist în şocuri nervoase. Atunci când Irina îşi va recăpăta cunoştinţa, va vedea ce era de făcut. În orice caz, avea nevoie de un repaus de câteva zile.

Jack Harvey stătea în cameră cu bătrânul lui Colt „Army” pe genunchi şi cerea să i se aducă mâncarea de la restaurantul hotelului în cameră, alegând sistematic, ceea ce era mai scump.

Auzind la telefon despre capturarea Irinei, William Clark sărise până-n tavan.

— Asta-i formidabil. Fata asta trebuie să ştie o grămadă de treburi. Nu trebuie scăpată din mână şi mai ales nu trebuie lăsată să moară. Oferiţi-i bani, mulţi bani şi promiteţi-i că nu va păţi nimic. Noi vom veghea asupra ei zi şi noapte.

— Pe moment, singurul mod de a ne scăpa este să moară, precizase Malko.

El avu în continuare o lungă convorbire cu şeful lui, cu privire la Bernon. Şefii de la N.S.A. îşi smulgeau părul din cap. Un pederast printre angajaţii lor şi încă cu rangul lui Bernon! Acum nu mai era nicio îndoială că tânărul matematician se pregătea să fugă în est.

— Oficial, noi nu putem face nimic, subliniase o dată în plus William Clark. Nu se pune problema de a interveni pe lângă guvernul bahamez pentru a trece peste lobby-ul creat de organizaţia Bay Street Boys care-l protejează pe Minsky. În plus, el nu a fost răpit ci colaborează. C.I.A. va fi acuzată de fapte abominabile…

— Atunci, ce-i de făcut?

— Trebuie găsit un şiretlic pentru a-l recupera, poate cu ajutorul acestei fete, sau cel puţin să ne asigurăm că a murit. Ca ultimă soluţie noi avem două vapoare care patrulează între New Providence Island şi Cuba, dar asta serveşte mai mult pentru

liniştea conştiinţei noastre. Noi pe dumneavoastră contăm. Vă trimit întăriri, pe cei doi prieteni ai dumneavoastră, Brabeck şi Jones.

Malko ieşi transpirat din micul consulat. La sfârşitul zilei, Chris Jones şi Milton Brabeck debarcaseră la Windsor Field. Malko îi expediase direct la Royal-Victoria, Emerald Beach fiind complet ocupat. El îi găsise în hol, discreţi ca o maşină de pompieri cu costumele lor identice, de culoare deschisă, pălăriile şi ochii lor duri.

Dar la treabă, ei erau redutabili, cu condiţia să fie conduşi, cât despre creierele lor…

— Hei, îi întrebă Malko, bucuroşi de vacanţă?

Vexat, Chris Jones răspunse:

— Nu suntem în vacanţă. Ce treabă avem de făcut?

— Nimic! Vă curăţaţi armele şi faceţi plajă. Aveţi două camere sub camera mea.

Chris Jones se frământă cu un aer încurcat:

— Spuneţi-ne, se poate bea apă aici? Asta mi se pare un loc părăginit.

Malko îi asigură că bahamezii nu mai taie capete de mai mulţi ani şi ei urcară în camera lor pentru a-şi aranja arsenalul.

El era mulţumit să ştie în apropierea sa gorilele care-l ajutaseră cu atâta eficienţă la Istanbul şi San Francisco. Clasicii marinari erau buni în caz de luptă dar nu ei erau cei care să găsească şiretlicul pentru a-l recupera pe Mitchell. Specialitatea lor consta mai ales în a nimici.

Spre orele unsprezece, atunci când intră cu Muriel la Royal-Victoria, el se gândea la toate aceste probleme. Pe timpul serii, el nu vorbise despre nimic important, acordându-şi o pauză. Tânăra femeie băuse mult şi dansase cu multă exuberanţă, dar privirile lor nu se încrucişară niciodată.

Atunci când ei intrară, Chris Jones era aşezat pe un fotoliu din hol. El îi făcu un semn imperceptibil lui Malko. Acesta remarcase lumină în camera lor, ceea ce însemna că Milton trebuia să fie la adăpostul obloanelor cu arsenalul său. Chris urmări din ochi cuplul, cu o privire dezaprobatoare. El nu era de acord cu abaterile lui Malko de la disciplina misiunii sale.

De data asta Malko o urmă pe Muriel fără să ezite. Ea-şi

aruncă poşeta pe pat. Liniştea nopţii tropicale era întreruptă de zumzetul a milioane de insecte. Era încă o căldură de infern.

Tăcută, ea se refugie în braţele lui Malko, scuturată de suspine. Ei rămaseră astfel un moment îndelungat, aşezaţi pe pat.

Brusc izbucni în grădină o zarvă mare provocată de o orchestră tipică, cu multe instrumente de percuţie.

Intrigată, Muriel se ridică şi merse să se sprijine cu coatele de pervazul ferestrei.

— Veniţi să vedeţi Malko!

O orchestră de negri cânta din instrumente ciudate instalate în kapokierul uriaş. Pe fiecare dintre ramurile groase, fusese săpată o nişă ca un fel de platformă cu un taburet. Arborele era imens încât instrumentiştii păreau minusculi. Crăcile cele mai înalte urcau cu mult peste acoperişul lui Royal – Victoria.

Muriel aplaudă încântată.

— O, Malko, eu credeam că sunt maimuţe. Cum au urcat acolo?

Ei cântau o melodie lentă şi ţineau ritmul bătând în bidoane goale de ulei şi reluând refrenul în cor. Malko privi grădina mare tropicală care se întindea la picioarele sale. Ce şi-ar mai fi dorit să fie în vacanţă! În depărtare se zăreau luminile de la Paradise Island. O dată cu căderea nopţii, mai scăzuse căldura. Muriel se strânse la pieptul lui. Efectiv, Malko simţea că muzica o pătrunde şi o destinde. Scena aceasta avea în ea ceva feeric. Negrii suiţi în copac se dezlănţuiau ca nişte nebuni, cântau şi dansau pe loc. Era o adevărată orchestră bahameză care venea din *Over the Hill,* nu prea sofisticată, pentru turişti. Ei cântau mai mult pentru a se amuza decât ca să câştige.

— E ceva formidabil, murmură Muriel.

Deodată, Malko fu cuprins de-o ciudată angoasă, o tensiune la nivelul pielii. Se uită în jurul lui, dar nu percepu nicio schimbare. Uşa camerei era încuiată cu cheia, în grădină domnea calmul, orchestra cânta.

Orchestra!

Exista o imperceptibilă neconcordanţă în ritm. Era nevoie de cel de-al şaselea simţ al lui Malko, obişnuit să perceapă pericolul. Un declic se declanşă în mintea lui. Toată analiza nu durase în creierul lui decât o fracţiune de secundă. El se aruncă într-o parte împingând-o pe Muriel afară din cadrul geamului.

Surprinsă, ea rezistă.

În acelaşi timp, se auzi o împuşcătură care acoperi zgomotul muzicii. Mii de insecte îşi luară zborul spre ramurile kapokierului. Ei erau o ţintă perfectă pe fundalul luminii din cameră.

Ţipătul lui Muriel mai vibra încă în timpanul lui Malko, atunci când urletele izbucniră în kapokier. Un negru uriaş, ţinând în mâna dreaptă o puşcă cu ţeava retezată, îi îmbrâncea pe muzicieni şi-i ameninţa că să-i acopere fuga repezindu-se pe scara care ducea la sol. Aproape imediat izbucni o salvă de împuşcături. Frunzele de pe ramurile mai joase ale pomului zburară smulse. Milton şi Chris trăgeau la nimereală în silueta care se aruncase în întuneric. Revolverul Magnum 457 al lui Chris trase patru focuri dar omul cu arma dispăruse.

Mergând în patru labe pe podea, Malko se lovi de corpul lui Muriel. Ea gemea, întinsă pe spate. El o trase pe tânăra femeie afară din câmpul vizual al ferestrei şi se aplecă asupra ei. Proiectilul o lovise în partea de sus a pieptului, în dreapta. Un firicel de salivă roşiatică îi curgea în colţul gurii şi faţa îi era lividă.

Malko o duse cu precauţie şi o întinse pe pat, după care se repezi la telefon.

Ca nişte nebuni, Chris Jones şi Milton Brabeck străbătură scara învechită a hotelului. La vederea pistoalelor, portarul negru începu să tremure şi încercă să le bareze calea, ceea ce se dovedi o idee proastă deoarece se pomeni înţepenit între perete şi uşă…

Ghemuit pe peron, Chris îl acoperea deja pe Milton care fugea spre kapokier. Instrumentiştii ţipau şi se salvau fiecare pe unde puteau. Ceva se mişca în fundul grădinii, aproape de grilajul care da spre Parliament Street.

— Acolo!

Chris deja trăgea la nimereală în direcţia aceea.

La lumina unui fulger, văzură o siluetă neagră care trecea peste grilaj. Ei traseră amândoi, fără rezultat. Deja ei străbăteau peronul.

Negrul, care nu purta decât un short, cobora mica stradă în pantă, cu puşca în mână.

— Stai! strigă Chris.

Celălalt se-ntoarse şi trase. Gorilele continuară să fugă. Chris se adăposti lângă o maşină staţionată, ochi cu grijă şi trase.

Negrul păru să sară pe loc. Făcu câţiva paşi în zigzag privind neîncrezător la sângele care-i curgea valuri-valuri dintr-o rană oribilă de la umărul stâng. În ciuda forţei sale uriaşe, el se simţea slab ca un copil. Totuşi el reuşi să facă colţul pe Shirley Street, care era paralelă cu Bay Street. El nu lăsase arma din mână. Din toate puterile, el dorea să ajungă la şalupa care trebuia să-l ducă la Litton Kay.

Gaol Alley era cufundată în întuneric, dar traversând peluza Palatului Justiţiei, el simţi un leşin. Rawson Square nu era la o depărtare mai mare de cincizeci de metri.

Cele două siluete tăcute ale lui Chris şi Milton apărură la colţul lui Shirley Street, mergând la mare distanţă unul de altul. Ei nu-l mai vedeau pe omul pe care-l urmăreau. Ringo avu o grimasă de ură şi ridică arma. Milton se vedea clar în vitrina bibliotecii, luminată de un felinar.

Glonţul lui Ringo îl lovi în coapsa dreaptă, după care sparse vitrina. Gorila căzu. Instinctiv el îşi băgă arma în toc şi-şi comprimă coapsa. De nu i-ar fi atins artera femurală.

— Continuă urmărirea tu, strigă el la Chris. Eu mă simt bine.

Ringo îşi reîncepu fuga. Acum el nu-şi mai simţea braţul stâng iar sângele continua să curgă. Reuşi dintr-un salt să ajungă la colţul dintre Bank Lane şi Bay Street. Puşca devenea din ce în ce mai grea în mâna lui. Pe partea cealaltă a străzii era Rawson Square şi portul. Ambarcaţiunea lui se afla de-a lungul lui Prince George Wharf într-un fel de canal care servea pentru traulerele mici şi vapoarelor glass-bottom.

Chris Jones ajunse mergând încet în dreptul lui Bank Lane. Întorcându-se, Ringo îl văzu. Printr-un efort disperat el fugi prin Rawson Square.

Americanul lăsă să treacă un taxi care transporta clandestin nişte pasageri şi la rândul său iuţi paşii. Ringo ocolea deja sediul Sindicatului de Iniţiativă. El se-ntoarse. Urmăritorul era în spatele lui. Vederea lui îl înnebunea. El abia se ţinea pe picioare. Cu un efort supraomenesc el ridică puşca şi apăsă pe trăgaci.

El nu ştiu niciodată ce s-a întâmplat. Un şoc violent îl lovi în piept. Vomită şi scăpă din mână arma care căzu jos.

Clătinându-se, el căzu pe spate în apa din port, între chei şi şalupă. Glonţul plecat de pe ţeava Magnum-ului îl lovise în inimă din plin.

Chris Jones se aplecă. Corpul plutea în apă. Nu era momentul

să întârzie. El traversă în sens invers Rawson Square în fugă pierzându-se în întunericul de lângă Bank Lane, chiar în momentul în care un jeep plin cu poliţişti negri străbăteau Bay Street. Şalupa deja demara. Arareori se auzeau schimburi de focuri în noapte la Nassau.

El îl găsi pe Milton aşezat pe o bancă în micul scuar din faţa Palatului Justiţiei. El îşi confecţionase un garou cu cravata şi aştepta răbdător. Cracul pantalonului era murdar de sânge.

— Du-te şi caută un taxi, îi ceru el. Nu mai pot să merg.

Chris ridică din umeri.

— Nu-i timp de aşa ceva. Agaţă-te de mine!

De departe, Chris făcea impresia unui om slab şi deşirat. De aproape, se vedea că are o sută cinci kilograme şi o înălţime de 1,90. Şi fără niciun pic de grăsime.

El îşi luă colegul în spate şi porni pe Parliament Street în sus.

De la marele incendiu din 1937, Royal-Victoria nu mai cunoscuse o astfel de imagine. Doi poliţişti cu caschetă roşie supravegheau intrarea. Tocmai puseseră corpul lui Muriel pe o targă. Malko, foarte palid, o ţinea de mână.

Intrarea celor două gorile fu remarcată. Cu o admirabilă simplitate, Milton îşi ridică pantalonul în holul victorian pentru a-i arăta doctorului rana, arătându-şi chilotul raiat.

Un poliţist în civil se apropie de gorile. Chris îi spuse că ei îl urmăriseră pe criminalul care trăsese asupra lor. În chiar acel moment lui Milton i se făcu rău şi căzu cu un zgomot de fiare…

Poliţistul nu mai înţelegea nimic. Era prima dată când se petrecea aşa ceva în Nassau. El convocă pe toată lumea a doua zi de dimineaţă la comisariat.

Chris urcă din nou în camera sa împreună cu Malko.

— Tipul a fost văzut căţărându-se în copac, explică el, dar nu ştiau care este intenţia lui, mai ales că pe aceste meleaguri, toţi seamănă între ei ca nişte maimuţe…

Malko era încruntat.

— Muriel este grav rănită. Are un glonte în plămânul stâng. Doctorul nu ştie dacă o vor putea salva.

Chris dădu din cap.

— Nasoală treabă!

Categoric, problemele lor nu se rezolvau. Bernon Mitchell continua să se găsească la Litton Kay. Malko oftă privind prin fereastră cerul înstelat. Doar ciclonul mai putea domoli căldura.

Capitolul XV

Malko deschise încet uşa camerei în care se odihnea Irina. Jack Harvey ridicase deja Coltul său cu piedica ridicată. El lăsă arma jos şi se ridică:

— M-am săturat. Înlocuiţi-mă puţin! Simt nevoia să respir puţin. Simt că pocnesc aici.

Efectiv se murea de căldură. Deşi culcată, faţa Irinei era inundată de transpiraţie. Ea deschisese ochii atunci când intrase Malko, dar nu scosese niciun cuvânt. Privirile lor se întâlniră. Ea susţinu privirea ochilor strălucitori. Era totuşi prima dată când ei se găseau efectiv faţă-n faţă, după întâmplarea de la baia turcească de la hotelul Lucayan.

— Cum vă mai simţiţi? o întrebă Malko.

Irina surâse palid.

— Mai bine.

Ea urma să mai poarte mult timp urmele cicatricelor de la frânghie. Femeia însă îşi jurase un lucru: să nu mai simtă niciodată cât va mai trăi răul şi frica prin care trecuse.

Deşi era încă obosită, ea îşi pusese la punct un plan, riscant, dar dacă nu reuşea, rămânea sinuciderea.

Ea ştia ce reprezenta pentru americani. Nu constituia nimic faptul că încercase să-l omoare pe Malko. În spionaj, nu te răzbuni pe oamenii într-adevăr utili.

Jack Harvey deschise uşa şi ieşi discret. El nu putea înţelege amabilitatea lui Malko. El i-ar fi legat cu plăcere Irinei o greutate şi ar fi trimis-o ca pradă coralilor din Love Bay.

Malko îşi trase un scaun şi se aşează lângă pat. Irina închise ochii.

— Pentru cine lucraţi? o întrebă Malko.

Ea ridică din umeri.

— În orice caz, n-aţi fi avut nevoie de mult timp ca să mă identificaţi. Eu mă numesc într-adevăr Irina Malsen şi lucrez pentru K.G.B.

Malko îi privi unghiile.

— Eu cred că ne-am putea înţelege.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi. Mi se întind braţele.

Era puţină amărăciune în glasul ei.

— Pe urmă, continuă Irina, mi se va cere să spun tot ce ştiu despre şefii mei, voi fi protejată, mi se vor da bani atât timp cât voi fi de folos, dar pe urmă?

— Pe urmă de…

— Pe urmă, îl întrerupse Irina, nu vă va mai păsa de mine, pentru că nu voi mai valora nimic şi mi se va întâmpla un accident ca lui Hayhamen, aghiotantul colonelului Abel, deoarece nu voi mai face nici cât o ceapă degerată nici pentru ceilalţi, nu-i aşa? Pentru că lor nu le place să fie trădaţi.

Malko nu spuse nimic. Acesta era purul adevăr.

— Am o propunere pentru dumneavoastră, zise Irina, ceva care vă va interesa foarte mult. Vreţi să mă ascultaţi?

Plaga de la arcadă nu i se cicatrizase încă dar ochii ei aveau atâta şarm… Cu o grimasă de durere, ea se ridică în şezut pe pat. Cămaşa de noapte pe care i-o cumpărase Harvey lăsa să i se ghicească pieptul pe care Malko îl văzuse gol. Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, ea spuse cu o voce inexpresivă:

— Regret foarte mult cele întâmplate. N-am omorât pe nimeni în viaţa mea. Eu… eu sunt foarte bucuroasă că nu mi-a reuşit, mai ales că fără dumneavoastră, aş fi fost moartă.

Ea avu un frison.

— Ce groaznici sunt homosexualii ăştia!

Malko o observa în tăcere. El ar fi plătit foarte scump ca să ştie mai multe despre ea, dar ea putea tot atât de bine să-l mintă.

— Vă ascult, spuse el. Să nu mai vorbim despre trecut.

Irina îşi încrucişă mâinile pe cearceaf:

— Iată propunerea mea! Mai întâi, ce vă cer este libertatea mea. Când voi fi vindecată, mă veţi lăsa să plec din această cameră fără să mă-ntrebaţi unde mă duc. Nu vreau nici măcar bani. Un lucru doar: mă las de meserie. Nu mă veţi mai revedea vreodată în drumul dumneavoastră. În schimb, vă destăinui tot ce ştiu despre afacerea care m-a adus aici şi vă permit să capturaţi un om mult mai util decât mine.

— Şi dacă refuz?

Irina oftă:

— Eu refuz să colaborez. Dumneavoastră nu sunteţi în Statele Unite aici. Desigur, puteţi să mă transportaţi acolo cu forţa, dar

asta nu vă va ajuta cu nimic. Ştiu că dumneavoastră nu torturaţi oameni şi în orice caz, eu sunt obişnuită să rezist.

— Eu nu vă pot da niciun răspuns. N-am puterea să decid, dar, voi transmite propunerea dumneavoastră la Washington.

El se ridica deja, când Irina îl chemă:

— Malko!

— Da!

— Nu telefonaţi la Washington!

— De ce?

— Nu vor fi de acord. Ei se dau în vânt după transfugi, chiar puţin valoroşi aşa ca mine. Eu vă rog să luaţi decizia dumneavoastră personal. Este un târg care va rămâne între noi.

Malko o măsură cu ochii lui strălucitori, căutând să vadă ce capcană îi putea întinde, însă Irina avea o expresie foarte obosită în ochii ei cenuşii. Nu era nicio urmă de ură. Ea murmură:

— Sunt scârbită de meseria asta. Nu voi mai continua cu niciun preţ. Ori ca să vin în S.U.A. ar însemna să contribui. Pe urmă va fi alt caz, şi alt caz încă. Eu vreau să dispar şi dacă nu reuşesc să fac ce vreau, mă omor.

Ea spuse această ultimă frază fără afectare şi în şoaptă.

Malko o privi cu milă. El căuta să-şi imagineze prin ce lanţ de împrejurări, această femeie frumoasă, fusese prinsă în angrenajul serviciilor secrete. Cât de mult o înţelegea! Poate şi din cauza asta el spuse:

— De acord, Irina! vorbiţi! Eu vă voi proteja.

— Este adevărat?

— Aveţi cuvântul meu, spuse el. Cuvântul meu de onoare.

În meseria aceasta, unde minciuna era a doua natură, asta suna fals, dar Irina păru liniştită. Ea îi făcu semn lui Malko să se aşeze.

— Eu nu sunt singură la Nassau, spuse Irina. Nu sunt decât o mică piesă într-un angrenaj. Omul care a venit să-l răpească pe Bernon Mitchell se numeşte Vassili Sarkov, acesta este cel puţin numele sub care-l cunosc eu. Este un specialist în răpiri şi serviciile dumneavoastră l-au întâlnit desigur. El are gradul de colonel în K.G.B.

— Unde se găseşte acum?

— Pe o goeletă care se numeşte Erna, cu un echipaj cubanez,

o parte din oamenii acestuia făcând parte din D.S.S.[6] Ei aşteaptă în port. Eu trebuia să-l seduc pe Mitchell ca să îl duc lor. Rolul meu se termina acolo. Şefii mei se gândeau că o să-l înnebunesc pe Mitchell în aşa hal încât el să înşele vigilenţa lui Bert Minsky.

— Cum aţi aflat locul unde este deţinut Bernon Mitchell?

Ea surâse:

— Bert Minsky a contactat serviciile noastre de la Havana cerând în schimbul lui un milion de dolari. Noi am fost trimişi ca să evităm plata acestei sume.

— Dacă Mitchell tot voia să plece în Cuba, de ce trebuia plătit un milion de dolari?

— Pentru că Minsky nu l-ar fi lăsat să plece nici în S.U.A., nici în Cuba. Fără să-şi dea seama, el a fost răpit de la început.

Malko îi sorbea cuvintele. Jocul se lămurea. C.I.A. avea de ce să fie neliniştită. Nişte specialişti K.G.B. erau gata să facă orice pentru a-l răpi pe Bernon Mitchell. Exista şi posibilitatea ca ei să se hotărască să-i dea milionul de dolari lui Minsky. Evident, dezvăluirile Irinei îi confereau lui Malko un oarecare avantaj.

— Am nevoie de prezenţa dumneavoastră atât timp cât afacerea nu este rezolvata, conchise el. Pe urmă veţi fi liberă, complet liberă.

— Mulţumesc.

Ea îi luă mâna şi o strânse. Ochii ei erau plini de lacrimi.

El o părăsi puţin cam brusc. Cu ea, prefera să rămână doar în limite profesionale.

Jack Harvey se plimba pe culoar. Malko îi dădu ordinul să-şi reia atribuţiile. El îi povesti despre Erna. Trebuia ca oamenii lui Lester Young să facă în aşa fel încât să fotografieze în teleobiectiv cât mai mulţi posibil dintre ocupanţii goeletei.

Afara era o căldură greu de suportat. Nu făcu altceva decât să meargă până la maşină şi totuşi curgea apa pe el. El porni spre Nassau şi la consulat. Zece minute mai târziu se pregătea să-i istorisească lui William Clark mica sa poveste. Auzind de numele lui Vassili Sarkov el tresări.

— Dacă-l cunosc? Ăsta-i un tip de clasa lui Abel. Atunci când ghiceşti prezenţa lui, este deja prea târziu.

— Ce v-a cerut că în schimb?

— Libertatea. I-am dat cuvântul meu de onoare.

Malko îi povesti despre acordul încheiat. Clark mormăi mai

6 *Organizaţia de contraspionaj castristă (n.a.)*

puţin decât s-ar fi aşteptat.

— Ştiu atâtea despre K.G.B. că i le-aş putea povesti eu ei. Acum trebuie acţionat. Mai întâi trebuie prins sau lichidat acest nenorocit de Mitchell.

— Trimiteţi-mi un batalion de puşcaşi marini. Eu nu pot ataca singur Litton Kay şi Milton Brabeck este scos din luptă.

— Moncher, spuse William Clark, dacă v-am trimis acolo pe dumneavoastră, am făcut-o pentru că acolo există nişte dificultăţi. Trebuie să existe acolo un punct slab pe care să-l folosiţi.

Cu aceste cuvinte încurajatoare, el puse capăt convorbirii.

Bay Street era plină cu turişti cărora nu le păsa nici de Bernon Mitchell, sau de C.I.A. Ori de K.G.B.

Malko se uită la cer. În ciuda căldurii îngrozitoare, el era plumburiu ca înainte de furtună. Mulţi nori albi apăreau la orizont din sud. Marea era atât de calmă, încât un vapor vechi ruginit, abandonat în faţa lui Paradise Island părea ţintuit într-o masă din plumb

— N-o să mai întârzie mult, spuse o voce în spatele lui. Asta se va întâmpla până la sfârşitul săptămânii.

Era Lester Young, liderul negru, cu pălăria jegoasă lăsată pe ceafă, care-i surâdea lui Malko arătându-şi toţi dinţii auriţi. Mare pui de lele!

— Cine n-o să întârzie?.

— Cum cine? Ciclonul. Înainte de sfârşitul săptămânii, o să mături tot. Prietenul nostru Harvey o să aibă mult de lucru. Dumneavoastră aţi văzut vreodată un ciclon?

Malko nu văzuse niciodată un ciclon. În puţine cuvinte el îi explică bărbatului cel gras povestea Ernei, cerându-i să-l găsească şi să-l supravegheze discret. Lester Young clipi din ochi.

— Este ca şi aranjată treaba. O să-i însărcinez cu asta pe cei mai buni băieţi ai mei. Ei nu-i iubesc pe cubanezi. Dar pana aceea v-a plăcut?

Malko râse.

Ei se despărţiră printr-o viguroasă strângere de mână. El se îndreptă spre micul spital din Malborough Street, unde fuseseră transportaţi Muriel şi Milton. Malko nu mai ştia nimic despre ei din dimineaţa aceea. O infirmieră neagra îl primi politicoasă şi îl prezentă unui tânăr chirurg cu fruntea pleşuvă care-l privi cu

dispreţ:

— A trebuit să anunţ poliţia, spuse el. Este o rană cauzată de arme de foc.

— Poliţia era deja prevenită, îi răspunse el cu răceală. Cum se simte femeia?

Medicul avu o ezitare:

— Sper s-o salvez, dacă nu apar complicaţii. Am putut să extrag proiectilul.

— Aş putea s-o văd?

— Nu. Ea este încă foarte slăbită.

— Dar domnul Milton Brabek?

— El este bine. Într-o săptămână va fi pe picioare.

Malko se duse să bată la uşa gorilei. Milton era ruşinat ca o vulpe smotocită de o găină. Atunci când intră Malko, el ascunse repede o sticluţă plată cu burbon sub pernă. Asta era păcatul lui minor.

Ei vorbiră câteva minute, după care Malko părăsi spitalul. El trebuia să treacă pe la cartierul general al poliţiei, pentru a da explicaţii despre schimbul de focuri din seara trecută. Din fericire, consulul american, la ordinul Washingtonului, intervenise în cursul dimineţii chiar la guvernator. Bahamezilor nu le plăceau agenţii secreţi dar nu puteai face mare lucru împotriva unei intervenţii diplomatice.

Capitolul XVI

Spun gurile rele despre Louie Grant că-şi pune ochelari negri şi atunci când se duce la biserică, pentru ca bunul Dumnezeu să nu-i ceară autograf, ceea ce de altfel este o precauţie inutilă deoarece Louie nu vorbea decât arareori oamenilor care nu i-au fost prezentaţi, sau doar unor bărbaţi tineri foarte frumoşi.

De altfel, Louie vorbea foarte puţin cu oamenii, el considerându-se foarte mult peste specia umană mijlocie. El avea scuze pentru asta. De la cea mai fragedă vârstă, doicile şi mama sa îi repetau într-una că el este foarte frumos, că nimeni nu arată aşa ca el, ceea ce în parte era adevărat. Louie era frumos. Avea un fel de mască grecească, bronzată la raze

ultraviolete şi un corp de atlet. Buzele îi erau fin conturate, ca ale unei femei şi ochii delicat mărginiţi de sprâncene lungi. Din această combinaţie totuşi se degaja o virilitate, fapt care demonstra că nu trebuie să te încrezi în aparenţe.

Louie însă, era la cinema una dintre vedetele cele mai apreciate în westernuri. Cu privirea în gol, mânuind cu dexteritate pistoletul, el îşi plimba obrazu-i frumos prin multiple supraproducţii alb-negru şi color.

Louie era un pederast notoriu. Numai atingerea unei femei îi producea repulsie. Din motive legate de publicitatea sa el trebuise să se căsătorească şi, culmea ororii, să facă un copil cu soţia sa, o experienţă abominabilă, pe care spera să nu fie obligat s-o mai repete.

Louie avea nişte probleme. Agentul său publicitar îl făcuse să-nţeleagă despre cariera sa că n-ar rezista la două sau trei scandaluri de moravuri şi că n-ar mai vrea să-l vadă niciodată mână-n mână cu un tânăr liftier, la Sunset Strip la Hollywood.

Louie, deşi poreclit de duşmanii lui „cap sec”, nu era chiar idiot, aşa că se organiză în consecinţă. În toţi anii, după convocarea fotografilor pentru a oferi lumii imaginea edificatoare a frumoasei familii Grant, el dădea o fugă în Mexic, Insulele Virgine sau Bahamas şi timp de câteva săptămâni îşi oferea o orgie cu ceea ce îi plăcea mai mult pe lume: băieţi foarte tineri care-i repetau într-una că-i frumos ca un zeu şi făceau sex cu el. Puţin îl interesa că nu erau chiar de rasă albă. La dracu cu rasismul!

În acest an, alegerea sa rămăsese la Bahamas, deoarece în anul precedent avusese o istorie dezagreabilă la Acapulco cu un tânăr mexican, nu atât de flămând pentru a respecta cea mai elementară discreţie.

Din şezlongul de pe marginea plajei de la Emerald Beach pe care era aşezat, el îşi examina vecinii. El îşi făcuse o regulă de a nu da curs liber instinctelor în hotelurile în care descindea, însă ocazia, iarba fragedă...

Îşi pusese ochii pe Jack Harvey şi Malko aşezaţi la barul-colibă de paie, nu departe de el. Părul blond al lui Malko îi plăcuse dar se temea de neplăcerile cu albii...

Dimpotrivă, Jack Harvey recunoscându-l, glumi:

— Poftim, p.d.-ul nostru s-a întors. Dacă admiratoarele sale l-ar vedea făcând-o pe nebunul cu negrişorii din *Over the Hill,*

cota sa ar scădea vertiginos, remarcă el. Acum doi ani a fost aici şi a încercat tot ce se putea prin arhipelag.

El se apucă să-i explice lui Malko pedigriul actorului. Malko ciulise urechile. Un nou plan îi pusese creierul în funcţiune.

Situaţia nu era strălucită. El nu vedea nicio posibilitate pentru a executa ordinele lui William Clark. Bernon Mitchell se afla în continuare la Litton Kay, la fel de inaccesibil de parc-ar fi fost pe altă planetă. În mod oficial, el nu putea încerca nimic, în afara unui atac în forţă, ceea ce ar fi fost o pură nebunie. Bahamas-ul nu era Burundi. Nu se atacă cu ajutorul mitralierelor un club pentru miliardari.

Pentru că autorităţilor de la Nassau nu le fusese pe plac schimbul de focuri de la hotelul Royal-Victoria, consulul îl făcuse pe Malko, în mod discret, să-nţeleagă că ar fi mai bine să se abţină de la declanşarea unor acţiuni violente, spunându-i că-n caz de lovitură de forţă, dacă erau arestaţi, ei îşi riscau viaţa pur şi simplu. Din când în când, în Bahamas mai erau spânzuraţi oameni, iar C.I.A. nu le-ar putea fi de niciun ajutor.

Problema Vassili Sarkov era de asemenea într-un punct mort. Sigur că oamenii lui Lester Young exercitau o supraveghere discretă asupra goeletei. Rusul nu se arătase decât o singură dată pe punte. Ce să facă şi în direcţia asta? Să atace Erna? Dacă Vassili Sarkov ar fi mort, ruşii ar trimite pe altcineva pe care nu l-ar cunoaşte.

Irina nu se mişca din camera de la Emerald Beach. Malko decisese să-l lase pe Vassili în întunericul cel mai absolut. În felul acesta l-ar obliga să comită vreo greşeală. Rusul însă era o persoană foarte prudentă. El nu părăsise Erna. Ori fusese informat că Irina ieşise din circuit şi aştepta alte instrucţiuni. Prezenţa lui la Nassau demonstra că ruşii nu abandonau lupta.

Căpitanul Ernei, un cubanez pe nume Jésus-Maria, făcea cursele trecând în fiecare zi la Banana Boat pentru a o vedea pe Eloise. Ei păreau înzestraţi cu răbdare supraomenească.

De trei zile, Malko se-nvârtea în jurul cozii, stând pe cât posibil la soare. Trecutul îl învăţase că adesea împrejurările favorizante apar uneori de la sine şi că pistoalele mari nu rezolvă mare lucru.

Prezenţa lui Louie Grant îi sugerase o idee, vagă însă, dar o idee de rumegat.

— Mi-ar face plăcere să-l cunosc pe acest domn, îi spuse el lui

Jack Harvey, fără însă ca el să-şi dea seama de nimic.

Instalatorul-spion îl privi puţin uimit. Soarele provoacă uneori reacţii ciudate…

— Nicio problemă, spuse el. Pun pariu pe o sută de dolari că-n seara asta va fi în jur de ora şapte la hotelul Colonial.

— Ce mai e şi ăsta, hotelul Colonial?

— Refugiul tuturor pederaştilor din insulă. O casă pentru „nebunii”. Trebuie vizitat o dată.

Malko surâse misterios.

— Ei bine, vom merge să bem un daiquiri în seara asta la hotelul Colonial. Puneţi-vă toate bijuteriile.

Jack Harvey se uită invidios la brăţara lui şi surâse la rândul lui.

Un negru unsuros şi musculos cu bustul mulat de o bluză de marinar şi ochii discret subliniaţi cu negru, făcea graţii la o masă, ghemuit lângă un uriaş blond. El vorbea şi râdea prea tare, aruncând ocheade tuturor vecinilor.

Singur la o masă, un bărbat tânăr în şort, puţin cam prea lustruit, mânca delicat dintr-un fruct de avocado.

Aproape toate mesele de la Café Colonial erau ocupate, dar nu era nicio femeie. Asta semăna cu o cabină de manechine: Tot ceea ce era pederast indigen sau din import, se găsea acolo. Printre grupuri circulau mici lustragii cu bustul uns cu cremă pentru a le face pielea mai netedă. Ochii lor erau prea strălucitori şi gesturile lor categoric cu mult sub standardul profesional. Unul dintre ei se apropie de masa unde se găseau Malko şi Harvey, luă cu de la sine putere piciorul lui Malko, începu să frece şi murmură:

— Sir, vrei să vii cu mine după ce termin treaba?

El nu avea încă doisprezece ani.

Malko nu-i răspunse. Înciudat şi crezând că-i vorba de un mare amor, lustragiul se duse la o masă vecină.

— Este incredibil, murmură Malko.

Café Colonial era un stabiliment îmbătrânit aflat într-o stradă care dădea în Bay Street West. Ventilatoare mari se învârteau încet pe plafonul alb şi zugrăveala albă se jupuia de pe pereţi. Stabilimentul avea şi statut de hotel şi la primul etaj se vedeau porţile întredeschise care dădeau într-un culoar de lemnărie

învechită.

Chiria era de cinci dolari pentru două ore. Louie Grant sosi atunci când Malko nu mai spera. Jack Harvey îl lovi puternic cu cotul.

— Uite-l!

Actorul era îmbrăcat cu un polo de culoare roşie şi un pantalon larg verde cu centură foarte lată, foarte ajustat pe corp. El trecu printre mese expunându-şi frumosul profil, se aşează puţin mai la o parte şi comandă un punch, fără să-şi scoată ochelarii negri.

Mako conversa cu Jack Harvey ca şi când nimic din jurul lor nu-i privea. Apoi simţi că actorul îl fixa din priviri şi întoarse uşor capul. El purta de asemenea ochelari negri. Surâse imperceptibil în direcţia lui Louie Grant şi-şi reluă conversaţia.

Figura se repetă de câteva ori, după care Louie Grant îşi scoase ochelarii, îi puse pe masă şi-şi expuse în modul cel mai avantajos profilul părţii stângi spre Malko.

La rândul său, Malko îşi scoase ochelarii şi dădu ochilor săi strălucitori expresia cea mai calină. Harvey era de-a dreptul îngrozit.

— Spuneţi-mi, ce-o să faceţi o dată ce veţi simţi sexul ăstuia în c...?

— Am o idee, spuse Malko.

Acest flirt la distanţă se prelungi încă o jumătate de oră. Negrul unsuros şi musculos care trecea de la o masă la alta încercă să angajeze o conversaţie cu Grant, dar acesta îl puse la punct.

În sfârşit, Louie Grant se ridică, de parc-ar fi vrut să se ducă la toaletă, trecând prin faţa mesei lui Malko. El înclină uşor capul şi surâse.

Malko profită de ocazie:

— Am impresia că ne-am mai văzut deja pe undeva, spuse el.

Actorul se opri:

— Şi eu cred la fel.

— Veniţi să beţi un pahar cu noi, îi propuse Malko. Tocmai prietenul meu Jackie pleacă.

— Cu plăcere, ugui Grant.

Timbrul vocii sale era departe de cel al şerifului din Dodge City.

Peste un sfert de oră, ei vorbeau ca doi vechi amici. Jack

Harvey, ca urmare a ordinului lui Malko, se eclipsase discret. El aştepta în camioneta sa de instalator parcată un pic mai departe fără să înţeleagă nimic.

În sinea lui, Malko abia se abţinea să nu râdă. Louie muşcase cu lăcomie din momeala ce-i fusese aruncată. Făcea tot felul de mişcări din pectorali cu bluza sa descheiată, clipea din sprâncene, îi mângâia mâna lui Malko pusă pe masă. La un moment dat, el îi oferi foc şi îi prinse mâna cu tandreţe, uitându-se lung în ochii lui Malko, privire pe care acesta i-o întoarse.

— Sunteţi singur la Nassau? îl întrebă el.

— Da, se grăbi să răspundă Louie.

Întâlnirea cu Malko îl copleşea de bucurie. El resimţea pentru acesta nişte dorinţe venale. Faptul de a-l fi întâlnit la o masă de la Colonial, îi anula orice fel de bănuială.

— Aţi dori să luăm cina împreună?

— Cu bucurie.

Deodată Malko păli. Louie Grant remarcă schimbarea de expresie.

— Ce s-a întâmplat?

Malko îi explică problema sa.

— Din cauza prietenului meu Jackie. El o să devină foarte furios. Mi-e puţin ruşine că l-am lăsat singur…

— El în mod sigur trebuie să aibă nişte prieteni, spuse furios Louie.

Malko îi plăcea într-adevăr foarte mult. În sfârşit, un om de nivelul şi frumuseţea lui!

— Dacă am fi în patru? sugeră Malko…

Louie Grant privi în jurul său, dar în cafeneaua Colonial nu se afla decât drojdia societăţii din New Providence Island. O cută se săpă în frumoasa lui frunte.

Brusc, faţa lui Malko se lumină:

— Cunosc un tip într-adevăr încântător, un bahamian foarte bine crescut, un anume Steve.

Malko aşteptă cu sufletul la gură. În acest moment se hotăra totul. Ori se dovedea că-şi pierduse timpul degeaba, ori câştiga jack-pot-ul[7].

Actorul tresări:

— Steve! Cred că-l cunosc şi eu. Dacă am vorbi de aceeaşi persoană… El lucra la Cazinoul Lucayan anul trecut. Din păcate

7 *Sumă mare în automatele pentru monede (n.a.)*

nu-i aici.

— Ba da, îi spuse Malko, abia ascunzându-şi bucuria. El s-a mutat. Lucrează acum la Litton Kay, la capătul insulei pe o perioadă de câteva săptămâni. Este un băiat foarte drăguţ.

— Foarte drăguţ, întări Louie Grant, şi atât de bine crescut. Dacă i-am da telefon?

Malko păstră faţa impasibilă. Treaba devenea din ce în ce mai delicată.

El îşi luă aerul cel mai mângâietor cu putinţă pentru a-i explica:

— Ştiţi, mă plictiseşte puţin faptul de a-i da eu însumi telefon, pentru că în fond, nu-i aşa, noi avem nevoie de el ca de un gură cască.

Louie înlătură obiecţiunea ca urmare senior.

— Desigur! Desigur! O să-i telefonez eu. Cred că mă iubeşte foarte mult. Aveţi numărul lui de telefon?

Malko îl reţinu apucându-l de braţ atunci când se ridica de la masă şi îi spuse:

— Nu-i spuneţi cu cine sunteţi. Vreau să-i fac o surpriză.

— De acord!

Toate aceste mici secrete îl amuzau copios pe Louie. Cât de bine cunoştea el toate acestea! El pleca deja grăbit spre telefon, fremătând. Vacanţa sa părea să fi luat o turnură favorabilă. Ca bun cunoscător, el observase silueta sportivă şi mâinile fine ale noului său prieten. Părul lui blond şi strălucirea curioasă a ochilor lui, îi sporeau farmecul. Louie simţea în vârfurile degetelor o mâncărime care nu-l înşela niciodată; era pe punctul de a se îndrăgosti.

Rămas singur, Malko reflectă cu furie. Prea mergea totul spre foarte bine. El trebuia să improvizeze pe măsură ce lucrurile avansau. Dacă telefonul avea o continuare, măcar dacă Steve nu le-ar da întâlnire la Litton Kay sau să refuze! Era însă singura şansă de care trebuia să se agaţe.

Văzând faţa radioasă a lui Louie care revenea de la telefon, Malko înţelese că totul mersese de minune.

— Steve va veni să cineze cu noi, îl anunţă triumfător actorul. Mă duc eu însumi să-l caut la Litton Kay, peste un ceas. Vreţi să ne întâlnim la hotelul dumneavoastră?

— O idee bună, aprobă Malko. În acest timp, eu voi merge la hotel să mă schimb şi să-l caut pe Jackie. Sper ca ei să se placă

unul pe celălalt.

— Desigur! Steve este un băiat atât de încântător…

Malko achită consumaţiile şi se despărţiră cu o lungă strângere de mână. Louie Grant plecă pe jos pe Bay Street, mergând pe trotuarul stâng pentru a-şi vedea profilul oglindindu-se în toate vitrinele.

Jack Harvey dormea cu gura deschisă la volanul camionetei sale, un adevărat cuptor, dar afară era la fel de cald. Bitumul trotuarului se topea sub pingelele trecătorilor.

Malko îl scutură. Harvey se trezi tresărind şi-i aruncă o privire furioasă:

— Sunteţi singur?

— Pe moment, da!

El îi explică evoluţia situaţiei şi-l întrebă:

— Puteţi să-mi găsiţi rapid un loc liniştit, o mică vilă pe care s-o închiriez, de exemplu?

— Cât doriţi să investiţi în asta? întrebă Harvey, mereu cu picioarele pe pământ.

— Nu mă interesează. Totul este să putem avea acel loc, de-acum într-o oră.

Jucându-se cu brăţara lui, Harvey se gândea şi spuse deodată:

— Cred că am ce ne trebuie, la Love Beach. Există acolo o bătrână care închiriază nişte bungalouri într-un loc numit Garden of Eden. Locul este chiar pe plajă, la o distanţă apreciabilă de drum. În acest sezon nu este nimeni acolo, dar preţurile sunt foarte mari.

Malko scoase din buzunarul său un teanc de bancnote din care scoase două sute de dolari:

— Mergeţi acolo şi reveniţi la mine la Emerald Beach peste o oră.

Harvey demara deja când Malko îi strecură:

— Şi aveţi grijă să vă dea o chitanţă.

După cum îi cunoştea pe sfinţi…

Îi mai rămânea doar timpul necesar ca să se ducă să-l găsească pe Chris Jones la căpătâiul Irinei, foarte vexat de faptul că i se dădea spre pază doar o femeie, pe deasupra, bolnavă.

La volanul Triumph-ului, Malko surâdea. I se ceruseră multe în cursul misiunilor precedente, dar încă nu avusese ocazia să facă curte unui bărbat… măcar de n-ar trebui să meargă până la

capăt... Categoric, nu ştii niciodată unde te duce munca de contrainformaţii.

Capitolul XVII

O luminiţă mică de lăcomie apăru în ochii lui Steve la auzul vocii catifelate a lui Louie Grant. Actorul fusese unul dintre amanţii săi cei mai generoşi, desigur, cu micile sale ciudăţenii. El plimba în valiza sa două cearceafuri negre, absolut necesare zbenguielilor sale erotice. Se pare că mătasea neagră nu avea nimic deosebit pentru a-i pune corpul în valoare.

El fusese destul de generos pentru ca Steve să-şi dea osteneala să joace rolul marelui îndrăgostit, ceea ce îi adusese aproape două mii de dolari.

El nu se declarase surprins de telefonul lui Louie. În lumea pederaştilor totul se afla foarte repede, iar vechii prieteni se regăseau imediat.

Cert este că dacă s-ar fi ţinut de instrucţiunile lui Big Daddy, el ar fi trebuit să refuze invitaţia lui Louie Grant. Minsky îi ordonase să-şi consacre tot timpul supravegherii tânărului american, mai ales pentru a evita bârfele, dar Steve era o mică cutră foarte lacomă şi perspectiva de a câştiga o grămadă de dolari era mai puternică decât frica de Big Daddy.

Bernon intră în bungalou în timp ce amantul lui vorbea la telefon. El era din ce în ce mai neliniştit după incidentul cu Irina şi simţea că ceva nu merge cum trebuie. Viaţa lui se reducea astfel la relaţia cu Steve de care era amorezat mai mult ca niciodată şi pe care era gelos ca un tigru.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el imediat, suspicios.

Întrebarea sa îl exasperă pe Steve, sătul să tot joace rolul femeii iubitoare.

— O.K. mergeţi la ora nouă în faţa grilajului, spuse el.

Închise telefonul şi-şi întoarse faţa ostilă către Bernon.

— E ceva care nu merge?

Americanul îl măsură cu privirea:

— Unde te duci?

— Să văd un tip pentru nişte afaceri, spuse pe un ton evaziv Steve. Nu lipsesc mult.

— Tu ştii că-i periculos să pleci de aici, remarcă temător Bernon. Domnul Minsky a spus că americanii continuă să fie pe urmele noastre.

Steve rânji:

— Nu-ţi fie teamă! Cu băiatul ăsta n-am nicio problemă.

— Cum e el?

— Nasol. Nu-i plac decât pipiţele, aşa că vezi şi tu că nu-i nicio primejdie…

Lui Steve începuse să i se facă lehamite de logodnicul lui fidel. Dacă Bert Minsky nu i-ar fi promis o mie de dolari, el ar fi lăsat demult totul baltă.

Bernon era exasperant. Pierdea ore întregi povestindu-i viaţa lui şi-i cerea lui Steve jurăminte de dragoste veşnică, iar el îi jura o fidelitate totală, pe scurt se comporta ca o femeie isterică. La-nceput, pe Steve îl amuzase să-l vadă pe acest intelectual de familie bună pe acest american căruia toată lumea părea să-i atribuie o atât de mare importanţă, la picioarele sale. Atunci când îl întâlnise la Lucayan Beach, el se gândise doar la o aventură din care să câştige 50 de dolari, aşa cum făcea el în fiecare zi de când împlinise treisprezece ani.

Atunci când Bernon, îndrăgostit nebuneşte de pielea mată a metisului, îi propusese să fugă în Cuba, Steve se dusese şi-i povestise totul lui Big Daddy. El mirosise că această poveste îl putea interesa pe gangster căci Bernon îi spusese cu de-amănuntul despre importantul său post de codificator.

De atunci, el nu mai ridica nici măcar degetul mic fără învoiala lui Big Daddy care-i lăsa din când în când câte o bancnotă de zece dolari ca să se poarte cât mai drăguţ cu Bernon, dar asta nu era de-ajuns pentru lăcomia lui Steve. Cu Louie Grant, el putea să câştige uşor câte o sută pe seară şi afară de asta, Bernon nu era veşnic. Trebuia să aibă grijă de viitorul său şi de bunii clienţi, pentru că Steve nu simţea nici cea mai mică atracţie pentru democraţiile populare, chiar tropicale.

— Pe curând, îi spuse el lui Bernon. N-o să mă întorc târziu. O să vezi…

Bernon Mitchell îşi privea amantul depărtându-se pe poteca ce înconjura piscina. Steve reprezenta acum întregul lui univers. El mai avea încă sclipiri de luciditate dar le respingea foarte adânc în străfundul subconştientului său, pentru că el alesese şi urma să meargă până la capăt. Ştia că în Cuba va fi obligat să lucreze aproape obligatoriu pentru Castro, dar urma să fie cu Steve.

Mai ştia de asemenea că metisul nu era decât o oribilă mică haimana, dar îi plăcea pielea şi brutalitatea lui, sentiment care era mai puternic decât el, decât buna sa educaţie. Muriel şi corpul ei magnific nu mai reprezentau decât o amintire veche pe care ţinea să şi-o şteargă din minte, o eroare a tinereţii sale.

Trist, el reintră în bungaloul lui, puse un disc şi se întinse pe pat. Măcar de n-ar lipsi mult Steve... Desigur, ar fi fost de ajuns să-i şoptească lui Minsky un cuvânt ca să împiedice plecarea lui Steve de la Litton Kay, dar ce scenă ar fi urmat apoi...

Maşina Camaro închiriată de Louie Grant la un preţ foarte piperat aştepta în faţa marii intrări de la Litton Kay de trei minute, atunci când Steve ieşi din întuneric. Urmărit de privirea dispreţuitoare a gardianului, el urcă în maşina americană. Cămaşa sa brodată cu hibiscuşi strălucitori, pantalonul său negru din şantung purtat fără nimic pe dedesubt, mocasinii cu vârf ascuţit şi părul uşor încreţit, ar fi stârnit vii emoţii la Café Colonial.

Louie, foarte bine dispus, îi puse mâna pe coapsă. Un pic mai departe, actorul angajă maşina pe o mică potecă laterală şi la adăpostul unor pomi se dedară unor drăgălăşenii pe care Louie le primi cu senzaţia delicioasă a păcatului.

— Mergem să ne întâlnim cu un prieten comun, îl anunţă el bucuros.

— Ah, spuse Steve, căutând prin memoria sa. Erau atâţia. Despre cine-i vorba?

— Este o surpriză. Este însă un băiat foarte frumos. Are nişte ochi încântători, spuse el visător.

Mintea lui Steve nu era decât la cei o sută de dolari. De la doi, putea obţine chiar două sute cincizeci.

Louie parcă maşina în parkingul lui Emerald Beach. Din motive de discreţie, ei dădură ocol plajei, căci Steve se temea să le înfrunte pe Fiicele Revoluţiei.

Ei ajunseră în camera lui Malko fără să-ntâlnească pe nimeni.

Louie bătu la uşă şi se dădu într-o parte:

— Intră tu primul, îi spuse el lui Steve. Îţi las ţie surpriza.

Fu într-adevăr o surpriză.

Abia se deschise uşa şi Steve fu apucat de frumoasa sa cămaşă de o mână puternică.

În acelaşi moment, apăru un necunoscut în spatele lui Louie, împingându-l cu brutalitate în cameră. Uşa deja se închisese. Nu durase totul mai mult de cinci secunde. Aşezat pe mocheta de culoare crem, Steve căsca nişte ochi stupizi la Malko şi la Jack Harvey. Acesta din urmă ţinea în mână Coltul său de 45 cu piedica trasă. În spatele lui Louie Grant, Chris Jones ţinea în mână un Colt Cobra îndreptat asupra spinării actorului. Pentru mai multă siguranţă, Irina era închisă în camera vecină.

— Mâinile pe cap, pederastule, îi spuse el amabil.

Louie era cât pe ce să cadă. Niciodată nu i se vorbise pe tonul ăsta. Mai întâi crezu că-i vorba de un şantaj, pregătit de Steve, dar o privire asupra acestuia din urmă îl convinse că nu-i aşa. Steve era încă şi mai speriat decât el însuşi, pentru că îl recunoscuse pe Malko. Nebun de frică şi de furie, el strigă uitându-se la Louie Grant:

— Ticălosule, te-ai dat cu copoii!

Actorul roşi până-n vârful urechilor, neînţelegând nimic din toate acestea:

— Copoi, ce copoi!?

El încercă să ia un aer ceva mai demn şi-i răspunse pe o voce aproape sigură:

— Asta-i un jaf. O să chem poliţia.

— Poliţia suntem noi, spuse cu sobrietate Chris Jones căruia pederaştii îi produceau tot atâta dezgust ca şi apa nefiltrată.

Acesta nu era adevărul curat, însă lui Louie Grant i se muiară picioarele şi se prăbuşi pe un scaun.

— Domnilor, eu sunt nevinovat, spuse el la-ntâmplare.

Se şi vedea pe prima pagină în Los Angeles Tribune, fapt care ar fi însemnat sfârşitul carierei sale.

Malko nu scosese încă niciun cuvânt. Îi era puţin milă de nenorocitul de Louie care-l bombarda cu priviri încărcate de reproş.

— Vă datorez scuze, spuse el. M-am servit de dumneavoastră pentru a intra în contact cu Steve. Trebuie să vă previn că eu lucrez pentru guvernul Statelor Unite într-o afacere care

interesează securitatea naţională şi în care acest băiat este băgat până peste cap. Este o afacere foarte gravă, de crimă şi răpire.

Louie simţea că se sufocă. Avea impresia că trăieşte un coşmar.

— Vă implor, murmură el. Voi face orice vreţi, dar vă rog fără scandal.

Steve încercă să se ridice, dar Jack Harvey îi dădu o lovitură uşoară de crosă peste tâmplă, înainte chiar să spună ceva.

— Gura!

Chris Jones îl împinse cu drăgălăşenie pe Louie Grant în camera vecină şi se instală acolo cu el.

Steve rămase singur cu Malko şi cu Jack Harvey. Malko nu pierdu timpul pentru explicaţii sterile.

— Dumneavoastră ştiţi cine suntem noi, îi spuse el lui Steve. O să ne ajutaţi să intrăm la Litton Kay, după care, vă vom lăsa în pace.

Steve, căruia începuse să-i revină curajul, spuse cu dispreţ:

— Pe dracu!

Jack Harvey îşi puse pistolul la cingătoare, se ghemui şi scoase de sub pat o sacoşă de pânză, o puse pe masă şi o desfăcu. Era o trusă pentru sudură.

— Mic nenorocit, spuse el. Nu avem prea mult timp de pierdut. Ori accepţi să ne conduci, ori îţi prăjesc testiculele cu lampa de sudat şi pe urmă o să poţi să trăncăneşti cât vrei…

Steve privi lampa de sudură şi încercă să braveze:

— N-o să îndrăzniţi, spuse el. Domnul Minsky o să vă jupoaie.

Jack Harvey nu răspunse. Începu să-şi pregătească materialul cu grijă.

Câteva minute mai târziu, Louie sări din fotoliul său. Peretele fusese străpuns de un ţipăt îngrozitor care încetă brusc ca şi cum s-ar fi pus o mână pe gura celui care ţipa.

Îngrozit, actorul se aruncă spre uşa şi o întredeschise, înainte ca Jones să poată interveni. El îl văzu pe Jack Harvey cu mânecile cămăşii suflecate până la cot, cu lampa de sudură în mână şi cu ochii albaştri concentraţi. În cameră plutea un miros abominabil de ars. Louie simţi că leşină şi se lăsă condus spre fotoliul său de un Chris Jones plin de atenţie, fără să privească mai departe.

— Este oribil… murmură el.

Jack Harvey nu avea prea multă imaginaţie. După ce experimentase o dată puterea lămpii de sudură asupra inimilor simple, el continua.

De-acum, din camera vecină nu se mai auzeau ţipete ci gemete. Pe faţa lui Louie Grant curgeau picături de sudoare şi acesta se străduia din toate puterile să nu leşine. Niciodată, dar niciodată, el nu gândise că va fi amestecat într-o asemenea istorie.

În sfârşit uşa se deschise. Steve nu mai avea nimic din fermitatea unui erou. Jack Harvey se mulţumise să-i pârlească câteva fire de păr fără să-i atingă într-adevăr mijloacele lui de existenţă, înainte ca el să ceară clemenţă.

Cu tupeul domolit, pe jumătate dezbrăcat, el tremura şi se smiorcăia, pierzându-şi toată fala.

Toată această punere în scenă îi displăcea lui Malko. El n-o scăpase pe Irina de tortură pentru a-l supune acesteia pe Steve, dar din nefericire, trebuia să-ţi murdăreşti mâinile în meseria aceasta.

— Eşti gata? întrebă Jack Harvey.

Steve dădu din cap fără să răspundă. Un şir de lacrimi îi murdăreau obrazul şi gura îi tremura încă. El se aranja repede şi încercă să se ridice în picioare.

Partea cea mai grea de acum începea. Malko trecu în camera vecină.

Louie se ridică dintr-o săritură, fiind sigur că-i venise şi lui rândul.

— Domnule, spuse Malko, aţi fost amestecat împotriva dumneavoastră într-o afacere foarte confidenţială. În interesul dumneavoastră, vă cer deci să nu vorbiţi nimănui despre asta şi dacă vreodată veţi mai întâlni vreuna din persoanele prezente, să nu pomeniţi nimic despre toate acestea.

Louie ar fi fost în stare să promită orice.

— Atunci, sunt liber?

— Nu încă. Domnul Jones vă va ţine companie. Vă sfătuiesc ca mâine să luaţi primul avion.

Louie ar fi plecat şi înotând, dacă i s-ar fi cerut politicos.

— Încă ceva, preciză Malko. O să împrumut maşina dumneavoastră, pentru aproximativ două ore.

Louie îi întinse cheile cu ochii în pământ. Când te gândeşti că el îi făcuse curte unui funcţionar al unei agenţii federale! Îl

trecea o sudoare rece.

Împins de Jack Harvey, Steve ieşi din cameră. Malko încheia coloana. Chris Jones era cu un ochi pe Louie şi cu celălalt pe Irina în camera vecină.

Pentru gardianul de la intrarea principală de la Litton Kay, nu fu nicio surpriză atunci când văzu apropiindu-se maşina Camaro care venise să-l caute pe Steve. Toate numerele maşinilor erau notate.

Camaro-ul opri în faţa barierei albe şi gardianul avu impresia că era condusă de acelaşi bărbat blond. Steve se aplecă peste volan:

— Lasă-i să între! Dânşii mă însoţesc. N-am poftă să merg pe jos.

Gardianul îi remarcă privirea foarte înceţoşată şi se gândi că era totuşi greu să-ţi câştigi cele necesare traiului cu fesele, dar cum el cunoştea legăturile lui cu Big Daddy, ridică bariera.

— Să nu rămâneţi mult timp, domnule.

Cu ajutorul unei lanterne, el inspectă superficial interiorul maşinii.

Malko redemară încet. Avantajul conducerii automate era acela că puteai ţine volanul cu o singură mână şi în cealaltă puteai ţine pistoletul…

Imediat ce depăşiseră mica biserică albă care-i ascundea de privirea gardienilor, Malko opri. Ţinându-l în continuare pe Steve sub ameninţarea pistolului său extraplat, el coborî, făcu înconjurul maşinii şi deschise portbagajul.

Jack Harvey, puţin anchilozat, ieşi de-acolo dintr-o săritură şi urcă în Camaro lângă Steve.

Peste două minute, ei opriră lângă bungaloul lui Steve.

Cei trei bărbaţi intrară repede. Nu aveau prea mult timp pentru a acţiona.

— Mitchell este singur în bungaloul său? întrebă Malko.

Steve ezită:

— Nu. E acolo mereu un paznic cu o armă de foc.

Urâtă treabă! Dacă-l trimiteau pe Steve să-l caute, exista riscul ca acesta să nu se mai întoarcă. Dacă mergeau acolo în forţă ar fi declanşat o hărmălaie şi n-ar mai fi avut niciodată timpul să iasă din Litton Kay. Trebuiau deci să-l aducă acolo pe

Bernon Mitchell, fără să-i trezească vreo bănuială. Lui Malko îi mai veni o idee.

— Pune muzică, îi ordonă el lui Steve.

Metisul ascultă.

— Aprinde toate luminile!

În câteva secunde iluzia fu perfectă. Din exterior, ai fi jurat că în bungaloul lui Steve se desfăşoară o scenă de basm fără sens.

Ce mai scenă... Aşezat pe patul lui, Steve privea cu un ochi ameninţător spre pistolul lui Harvey îndreptat spre abdomenul său. Malko era în picioare aproape de fereastră supraveghind cărarea.

Nu se petrecu nimic timp de zece minute, apoi Malko spuse în şoaptă:

— Atenţie, iată-l!

Se auziră nişte paşi pe alee şi deodată vocea speriată a lui Bernon Mitchell:

— Ce faci Steve?

El scutură uşa. Harvey o încuiase din obişnuinţă cu cheia. Americanul strigă cu o voce ascuţită:

— Steve deschide, sunt eu!

El bătea în uşă ca un nebun, ceea ce putea alarma tot Litton Kay-ul. Malko sări şi întoarse cheia în broască.

Bernon Mitchell ateriză în mijlocul camerei. El nu purta probabil lentilele de contact căci rămase o clipă nemişcat înainte să-l recunoască pe Malko. Deschise gura să strige, dar Harvey îi şi dădu o crosă peste tâmplă şi căzu inert.

— Repede!

Uşa de la intrare era deschisă.

Harvey luă pe umăr corpul inert al lui Bernon Mitchell şi fugi până la Camaro. Îi trebui o secundă ca să descuie şi corpul dispăru în portbagaj.

— Hei!

Vocea venea de pe cărare. Harvey zări un bărbat în costum deschis care se apropia.

Jeff, paznicul lui Bernon, îl urmase din curiozitate. Îl amuza jocul celor doi pederaşti. El ajunsese tocmai la timp pentru a vedea corpul matematicianului dispărând în maşină. Prin uşa deschisă, Steve îl văzu pe bărbatul care se apropia. El prinse un pic de curaj şi vrând să se reabiliteze, urlă:

— Ajutor! Americanii.

Jeff scoase din alergare pistoletul. Harvey ezită o secundă. El ar fi avut timp să tragă dar detunătura ar fi alarmat pe ceilalţi oameni ai lui Minsky. În portbagajul încă deschis, el zări la lumina interioară o şurubelniţă cu mânerul de lemn pe care o luă, punându-şi arma la cingătoare. Fără să-i lase celuilalt timpul să tragă, se aruncă la gambele acestuia. Cei doi bărbaţi se rostogoliră pe pământ.

Paznicul ştia să se bată. Malko, obligat să-l supravegheze pe Steve, nu-l putea ajuta pe Harvey. Acesta încerca să-şi sugrume adversarul, dar Jeff era aproape la fel de voinic ca şi Harvey. El începu să-l lovească pe Harvey cu capul de cimentul aleei. Harvey reuşi să se degajeze şi ajunse deasupra.

Timp de câteva secunde fu o luptă confuză. Ţinându-l mereu pe Steve la respect, Malko se retrase până la maşină, uitându-se cu teamă la Harvey.

Acesta fentă, îşi respinse adversarul pentru o fracţiune de secundă, izbindu-l de perete. Surprins, celălalt îşi căută din ochi pistolul, dar Harvey se năpustea deja înainte, ţinând şurubelniţa ca pe un cuţit. El lovi cu toată puterea de jos în sus, atât de tare încât lama se răsuci. Ţinându-se cu amândouă mâinile, Jeff alunecă de-a lungul peretelui şi se prăbuşi cu un geamăt de durere. Arma improvizată era înfiptă în ficatul său. Înspăimântat, Steve nu mai făcea nicio mişcare în interiorul bungaloului.

Harvey deschise portiera Camaro-ului şi sări înăuntru, în momentul în care Malko demara brutal.

Rulând încet, pentru a nu atrage atenţia, ei trecură prin faţa Club-House-ului, merseră de-a lungul portului, fără nicio problemă până la barieră.

Harvey se întinsese pe podea cu Coltul în mână, dar gardianul nu aruncă decât o privire discretă în direcţia maşinii.

Cinci secunde mai târziu, ei mergeau spre Nassau, cu Bernon Mitchell în portbagaj.

Capitolul XVIII

Erau 43 de grade la umbră.

În Garden of Eden persista un aer jilav şi fierbinte. Imenşii cocotieri se ridicau în aerul arzător ca nişte fosile stratificate.

Reverberaţia era atât de puternică asupra mării, încât nu putea fi privită cu ochii neprotejaţi. Chris Jones ieşi pe veranda bungaloului să caute un pic de aer. Pentru a se anima, el plimba la fiecare sfert de oră un mic ventilator pe bustul său gol, fără niciun rezultat de altfel. El era îmbrăcat doar cu un pantalon de fibră sintetică, la cingătoarea căruia era prins tocul pistolului său.

De pe verandă, el aruncă o privire spre pat. Bernon Mitchell nu se mişcase. El zăcea pe pat cu ochii închişi, cu ambele mâini prinse de picioarele metalice cu cătuşe. De altfel, după răpirea sa, el practic nu deschisese gura decât pentru a-şi gratifica temnicerii cu injurii murdare. Era imposibil de crezut că el învăţase toate acestea la Boston.

Chris privi orizontul în direcţia sud. Îl astupa o bară neagră, ca o dungă groasă de creion. La câteva sute de metri de mal, nişte indigeni aflaţi într-o pirogă recuperau plase.

Se auzi un zgomot de maşină pe potecă. Chris intră repede, dar nu era decât Triumph-ul lui Malko. Ascunzătoarea lor era bine aleasă. Văduva care închiria bungalourile nu punea piciorul pe acolo în sezonul acesta şi toate celelalte erau neocupate.

— Deci? întrebă Chris.

El era sătul până peste cap de Bahamas şi de căldură. I se povestise că marea era plină de peşti – scorpioni a căror înţepătură era mortală şi de anghile care-ţi puteau tăia un deget cu o singură muşcătură, lucruri de altfel foarte exacte.

— Cred că nu vom mai avea de lucru aici prea mult timp, spuse Malko.

El intră în bungalou şi-l scutură uşor pe Bernon Mitchell.

Tânărul matematician deschise ochii şi murmură:

— Bandiţi, asasini!

Asta era tot ce puteau scoate de la el.

Malko ridică ochii spre cer. De o oră, misiunea sa se simplificase. William Clark primise fotografiile făcute de oamenii lui Lester Young. Era într-adevăr vorba de Vassili Sarkov, cel care se găsea pe goeletă.

— Mi-aş da mâna dreaptă pentru a-l prinde sau a-l distruge, spusese Clark. În împrejurările actuale era mai bine să fie distrus.

Reintrat în bungalou, Chris Jones îl privea pe Bernon Mitchell cu un dezgust nedisimulat. Aceasta era prima dată când vedea un trădător adevărat în carne şi oase. El i-ar fi deschis craniul ca să vadă cum este alcătuit creierul unui astfel de trădător. Instinctiv, se ţinea un pic mai la distanţă ca şi cum i-ar fi fost frică să nu fie contaminat.

— Mitchell, spuse Malko cu fermitate, nu-ţi serveşte la nimic să mă-njuri. Pentru ultima dată te întreb: accepţi să te întorci cu mine în Statele Unite, chiar dacă doreşti să-ţi părăseşti postul şi să divorţezi? Asta nu mă priveşte pe mine, dar ştiţi poate că soţia dumneavoastră este foarte grav rănită.

— Credeţi că asta are vreo importanţă pentru mine? întrebă Bernon cu indiferenţă. Este o ticăloasă care nu se gândeşte decât la sex. Eu nu mă voi întoarce niciodată în S.U.A. Dumneavoastră mă dezgustaţi. Mai întâi, dezlegaţi-mă.

— Nu!

În ajun, el îl muşcase până la sânge pe Chris Jones, ca o bestie sălbatică. Pe moment, Malko se-ntreba dacă nu cumva e nebun. În privirea lui era un licăr de nelinişte şi-şi aminti de tratamentul aplicat Irinei. Oricum, el nu mai avea mult timp la dispoziţie pentru a lua o decizie. Răspunderea lui era foarte grea. Bert Minsky urma probabil să treacă toată insula prin ciur şi prin dârmon pentru a-i găsi. Evident, el l-ar fi putut transporta uşor pe Mitchell la Miami, drogat sau adormit. Erau destule terenuri controlate de C.I.A. Asta însă nu rezolva problema. Ori Mitchell revenea la sentimente mai bune, ori trebuia să dispară şi asta era mai uşor la Bahamas decât la Washington.

Cu două ore în urmă, Clark îl condamnase la moarte într-un mod categoria Lui Malko îi revenea rolul să execute sentinţa şi era foarte simplu. Îi era suficient lui Chris să-i tragă un glonte în cap şi pe urmă să atace goeleta, dar treaba asta era mai grea. Sarkov era desigur în gardă şi o înfruntare între profesionişti ar fi mai degrabă sângeroasă.

Dar Malko nu-l putea omorî pe Mitchell în felul ăsta şi nici nu-l putea lăsa să scape.

De dimineaţă, el tot răsucea problema în mintea sa, fără să poată găsi o soluţie.

El privi faţa lividă şi crispată de ură a lui Mitchell. Săracul idiot!

— Mitchell, spuse el, aceasta este ultima dată când te mai

întreb. Vreţi să…

— Nu!

Bernon Mitchell se-ntoarse pe partea cealaltă pe patul său şi închise ochii. Malko ieşi pe verandă fără să spună niciun cuvânt. El făcuse tot ce-i stătuse în puteri.

El remarcă de asemenea, banda neagră de la orizont. Era ciclonul. Toată lumea numai despre asta vorbea la Nassau. Aceasta îi sugeră o idee lui Malko, ce-i drept cam sinuoasă, dar poate realizabilă.

— Mă întorc repede, îi strigă el lui Jones.

El se urcă în maşină. Volanul şi scaunele frigeau.

Lester Young era la postul lui de veghe, în spatele autobuzului pestriţ. El strânse cu căldură mâna lui Malko.

— Nimic nou, spuse acesta. Vaporul nu s-a mişcat din loc. În orice caz, acum că vine ciclonul, el nu se poate deplasa prea departe, căci s-ar putea pomeni în Bay Street…

El nu ştia despre răpirea lui Mitchell de către Malko şi Harvey.

— Din ce parte vine ciclonul?

— Dinspre sud, ca totdeauna. Atunci când va ajunge aici, el va fi ras deja Cuba şi sudul Floridei. Acesta e la fel de rău ca în ultimii trei ani. Nu-i rezistă nimic.

— Se poate naviga într-un astfel de ciclon?

Negrul îl privi pe Malko cu compasiune.

— Sunteţi nebun? Ce v-a apucat, dom’le? Chiar şi pacheboturile fug din calea lui. Ultima dată a fost găsit un ketch la un kilometru în interior pe pământ. Nimic nu rezistă pe mare.

— Când va ajunge aici?

Celălalt privi cerul şi-şi strânse nările.

— Cel mai târziu mâine. Va dura o zi şi vor fi necesare trei luni pentru a reconstrui.

Malko aflase destul. Îi mulţumi negrului şi se urcă în maşină plecând în direcţia Emerald Beach.

Irina termina o pasienţă sub ochii înduioşaţi ai lui Jack Harvey. Cu părul legat cu o bentiţă, îmbrăcată cu o bluză roşie şi o fustă scurtă, ea părea o foarte tânără domnişoară.

Harvey se strecură discret în camera vecină, lăsându-i tête à tête.

— Cred că foarte curând veţi fi liberă, spuse Malko.

Ea avu o mică grimasă de surâs, avidă de afecţiune şi tandreţe:

— Este adevărat?

Malko uitase cu desăvârşire de episodul îngrozitor de la Lucayan iar Irina era atât de frumoasă şi proaspătă... Primejdioasă de-a dreptul.

— Da! mai am încă nevoie de dumneavoastră, pentru o misiune delicată, foarte delicată şi primejdioasă, dar nu mă pot descurca fără ajutorul dumneavoastră.

— Spuneţi, zise Irina, din nou crispată.

Malko îi explică planul său. Ea ascultă fără să scoată niciun cuvânt, aprinse o ţigară şi remarcă:

— Asta nu era în convenţia noastră.

Urmă un minut de linişte, foarte, foarte lung. Ea reluă:

— Accept, pentru că m-aţi înţeles. Să dea Domnul să meargă atât pentru dumneavoastră, cât şi pentru mine. Când trebuie să...?

— O să vă spun. Cred că mâine. În aşteptare, odihniţi-vă.

Ea se ridică. El pusese mâna pe mânerul uşii şi ea îi puse mâna pe braţ:

— Malko...

— Da!

— Poate părea idiot, dar dacă-i vorba de mâine, aş dori să petrec o seară cu dumneavoastră, fără să vorbim de nimic.

Niciodată nu fusese atât de proaspătă, nici atât de candidă. Malko îi înţelegea pe nenorociţii care fuseseră prinşi în acest angrenaj. Timp de o secundă îi trecu prin minte un gând demoralizant: până la ce punct făcea ea un joc dublu. El îşi asuma riscuri serioase.

— De acord, spuse el. Când voi termina totul, voi veni să vă caut.

De vreo zece minute, se stârnise vântul. Plaja lui Emerald Beach era pustie, măturată de valuri mari cenuşii. Ţinându-se strâns unele de altele, Fiicele Revoluţiei sălăşluiau în hotelul roz bombon comentând furia Domnului care pedepsea aceste insule de desfrâu şi vicii lipsite de sens.

Malko se deplasă la Nassau. O atmosferă stranie, grea, de

crispare, domnea pe insulă. Era aşteptat ciclonul ca şi când ar fi aşteptat moartea, cu un amestec de resemnare, frică şi enervare. În *Over the Hill,* bidonvilul tropical, negrii îngropau tot ce aveau ei mai de valoare iar tinerii făceau sex în bambuşi, excitaţi de atmosfera electrizantă.

Micul oraş părea mort. Casele de păpuşi din Bay Street îşi pierduseră întreg şarmul. Înspăimântaţi de timpul urât, turiştii fugiseră. Un lung şir de motociclete Honda de închiriat, stătea în faţa consulatului.

Lui Mako i se făcu imediat legătura cu Washingtonul. William Clark ascultă expunerea planului său, cu un calm admirabil chiar.

— Dacă merge, trebuie să recunosc că-i foarte ingenios şi ne va scuti de o serie de complicaţii. Eu vă acopăr. Eu voi fi cel care vă va da semnalul.

— Mulţumesc.

— Noroc bun.

Zarurile erau aruncate. Încă douăzeci şi patru de ore şi afacerea Bernon Mitchell urma să fie închisă definitiv. Nu şi pentru Muriel care continua să delireze încă pe patul său de spital. Malko nu avea curaj încă să se ducă s-o vadă, cel puţin nu în acest moment când se pregătea să-l trimită la moarte pe omul pe care aceasta îl iubea. El privi calendarul care atârna pe perete: 13 iulie. Se împlineau deja zece zile de când era în Bahamas, zece zile extrem de lungi.

— Ticălosule!

— Nu dom’ Minsky.

— Vagabond murdar! O să crăpi.

Cu bustul gol, Steve tremura din tot corpul. Obrazul său de haimana mică era de nerecunoscut. Bert Minsky arunca în el cu tot ce-i cădea în mână. El îi strivise vârful nasului cu scrumiera sa grea de cristal, recuperată de pe plajă de secretară, în timp ce metisul suspina cerând iertare.

Nimic însă nu era în stare să calmeze furia oarbă a lui Bert Minsky. Pe măsură ce bătea, simţea nevoia să facă mai mult rău. Steve leşinase. El îl arsese atunci cu capătul ţigării aprinse pe piept, după ce trăsese din ea ca să reaprindă jarul. Metisul tresărise şi urlase.

Cei doi bahamezi care-l sprijineau pe Steve erau aproape la fel de palizi ca şi el. Nimeni nu-l văzuse pe Big Daddy vreodată în asemenea stare.

El se-nvârtea în jurul lui Steve căutând să-i facă rău, fără să-l omoare imediat.

— Dom' Minsky, bâlbâi Steve, când îşi recăpătă cunoştinţa, nu mă omorâţi!

Americanul nu răspunse. El îşi fixă unghiul şi, cu toată puterea, îl lovi cu scrumiera peste gura deja tumefiată, spărgându-i toţi dinţii din faţă. Steve scuipă un jet de sânge amestecat cu resturi de dinţi şi gingii, pe mocheta frumoasă.

— Gunoi infam, urlă Minsky.

El era în preajma infarctului.

— Lăsaţi-l!

Steve căzu ca o masă inertă cu faţa-n jos. Bert tăbărî asupra lui cu lovituri de picior, căutând locurile cele mai sensibile, rinichii, organele sexuale, faţa, dar foarte repede Steve îşi pierdu cunoştinţa.

Complet ieşit din minţi, Bert Minsky stătea gata să lovească din nou, frustrat în răzbunarea lui. Acest gunoi era tot ce-i mai rămăsese din visul lui de un milion de dolari. El simţea totuşi că dacă va continua să-l lovească, el va muri acolo, în biroul lui. Doar îl bătea din ajun.

Deodată lui Bert Minsky îi veni o idee genială care urma să-i permită să-şi rafineze răzbunarea, inspirat chiar de gardul viu de arbuşti care se vedea pe fereastră şi care se întindea între clădire şi plajă. Nimeni nu venea vreodată pe acolo. Era format din nişte arbuşti veninoşi care trăiau în Antile.

— Căraţi acest gunoi afară din birou, ordonă el şi legaţi-l de cel mai gros dintre arbori. Dacă se dezleagă, voi îi veţi lua locul. Înţeles?

Cei doi negrii luară în tăcere corpul inert şi ieşiră din birou, lăsând o dâră de picături de sânge în urma lor. Bert îi văzu reapărând afară, luptându-se cu vântul care se înteţise. Cei doi negri îşi aruncaseră saci vechi peste umeri pentru a se proteja de arbuşti. Ei îl aşezară pe Steve la picioarele celui mai gros.

Era totuşi un arbust frumos cu frunze mici şi verzi, apetisante, dar seva acestui arbust era una dintre cele mai puternice otrăvuri secretate de natură, un fel de vitriol alb care apărea din frunze ca un fel de gel alb, săpând cratere în pielea cea mai

rezistentă, distrugând ţesuturile, producând orbirea. Era acid sulfuric.

Cei doi negri îl terminaseră de legat pe Steve la rădăcina arborelui, cu nişte frânghii groase. O picătură de sevă îi căzu pe frunte. El urlă imediat, căutând cu disperare să se dezlege, implorându-şi călăii. Acestora însă le era prea frică pentru a-l ajuta.

Minsky deschise fereastra şi strigă:

— Dezbrăcaţi-l în pielea goală! Să-l pice peste tot!

Cu lama briceagului său, unul dintre negrii îi tăie şortul şi-l aruncă departe. Scuturat de vânt, arbustul continua să secrete din ce în ce mai multă sevă. Mai multe picături căzură pe Steve, una chiar în ochi. Din cauza durerii inumane, corpul metisului se arcui complet, făcând ca legăturile să-i pătrundă în carne. Cu ochiul stâng, ars ca de un fier înroşit, el nu mai vedea. Teribilul lichid coroziv pătrundea în cristalin cauzându-i o durere abominabilă.

O băşică mare i se umfla pe coapsă. El urma să fie distrus de viu, descompus de otravă, de parc-ar fi fost cufundat într-o baie de acid.

Satisfăcut, Bert închise la loc fereastra. Din biroul său, putea asista la agonia lui Steve. Ţipetele sale erau duse de vânt şi amestecate cu cele ale marilor fregate albe şi negre către fugeau din calea furtunii cu ţipete ascuţite, zburând la nivelul valurilor. Şi în această parte din Litton Kay era interzis accesul oaspeţilor.

Bert îşi făcu semnul crucii în faţa norilor care veneau dinspre sud. Lui nu-i plăcea dezlănţuirea elementelor naturii contra cărora nu putea întreprinde nimic. El sună pentru a ordona să i se aducă un J & B. Noul barman care-l înlocuise pe Ringo nu era din păcate încă bine pregătit.

Aşezată pe pat, cu sânii bine scoşi în evidenţă de sutienul bleu, părul despletit, picioarele lungi, nervoase care păreau să nu se mai termine, Irina îl privea pe Malko jucându-se cu cupa de şampanie. Ei lăsaseră geamul deschis şi aerul când rece când cald mişcat de ciclon, făcea să tremure perdelele.

Bara neagră venind dinspre sud se apropiase, dar nenumăratele stele de pe cerul tropical luminau noaptea. Malko,

el singur, golise deja sticla de şampanie, pentru a-şi şterge din minte toate gândurile. El privea cu plăcere acest corp aproape gol. Ea era frumoasă şi conştientă de farmecul ei.

Irina avea ceva fin şi grav în privirea sa.

Greutatea ciclonului se simţea peste tot. Nassau era ca şi paralizat. Pe balcon, termometrul indica 37 de grade în ciuda orei târzii. Malko şi Irina serviseră cina în cameră, carne proastă şi rece, şi legume nu prea proaspete. Şampania era călduţă şi răsuflată. Irina rămăsese în costum de baie, descoperindu-şi corpul pe care încă se vedeau cicatricele torturilor la care fusese supusă. Malko purta unul din eternele sale costume de alpaca neagră.

Irina privi spre inelul său cu sigiliu şi întrebă:

— Este deci adevărat că dumneavoastră sunteţi prinţ? Eu credeam că-i o poreclă.

Harvey îi vorbise despre S.A.S.

Ea se juca visătoare cu inelul. Era prima dată când corpurile lor se atingeau în seara aceea. S-ar fi spus că Irinei îi este frică. Ei nici măcar nu se sărutaseră.

Erotismul pe care tânăra fată îl degaja era atât de puternic, încât lui Malko îi trebui multă stăpânire de sine ca să nu vină să se întindă în pat lângă ea.

Ea fusese aceea care după ce fu terminată ultima picătură de şampanie îl luă de mână şi-l trase pe balconul larg. Ea îi scoase vesta, cravata, cămaşa, aruncându-i lucrurile în cameră. Tânăra nu se uită la el, ci la marea fosforescentă şi agitată.

Când el fu dezbrăcat, ea în continuare fu aceea care-l trase spre scaunul lung de pânză. În genunchi, ea îşi scoase sutienul şi rămase o secundă cu ochii închişi fremătând sub micile rafale călduţe de vânt dinspre sud. Ei puteau fi văzuţi de pe plajă sau de pe alte balcoane, dar puţin le păsa.

Făceau dragoste fără să scoată niciun cuvânt. Irina era dulce şi caldă, dar inertă. Cu ochii deschişi, ea îl privi pe Malko.

Apoi, ea îi atrase capul lipindu-şi buzele de gura lui şi murmură:

— Sunt fericită. Atâta cât pot fi eu de fericită.

Capitolul XIX

O briză în acelaşi timp furtunoasă, caldă şi domoală, mătură cheiul în spatele lui Rawson Square. Catargele velierelor ancorate la chei scrâşniră sinistru. Aşezaţi pe piatra caldă a cheiului câţiva negrii zdrenţăroşi priveau cerut cu un aer de cunoscători părând extrem de îngrijoraţi.

Talazurile se spărgeau din ce în ce mai violent. Goeleta Erna se smuci în parâmele sale cu un zgomot de lemn spart. Neliniştit, Jésus Maria verifică parâmele. El era îngrijorat. Erna era aşezată într-o poziţie proastă. Locul de ancorare nu era tocmai bine protejat. Ei ar fi trebuit să se ducă în cealaltă parte a insulei, la Coral Harbour, dar rusul nu fusese de acord.

Din minuscula cabină, rusul privea valurile cu un aer absent. Lui nu-i plăcea marea şi nu-i plăceau tropicele, ca de altfel nici acest vapor care puţea. Nu-i păsa de echipajul compus pe jumătate din agenţi-colaboratori şi din cealaltă parte, contrabandişti, şi mai ales nu înţelegea ce se petrecea.

Nu mai avea nicio veste de la Irina de o săptămână. Consemnul lui fiind acela de a nu se mişca, el aştepta. Ştia că la Litton Kay ea putea fi în situaţia de a nu comunica. El mai ştia că deconspirându-se, el risca să reducă la zero rezultatul eforturilor sale. În plus, Vassili era răbdător. În specialitatea sa trebuia uneori să aştepte săptămâni, chiar luni, ocazia favorabilă pentru ca apoi să lovească foarte repede. El însă se săturase să se tot hrănească cu fructe de avocado şi carne pe jumătate putredă. El bănuia că echipajul este furios că nu se poate mişca şi făcea expre ca să-l înfometeze, dar el era mai presus de aceste mici vicisitudini. Cel mai important lucru era să-l ducă pe Bernon Mitchell în Cuba.

El tresări: era chemat din exterior.

— Vassili!

Furios din cauza acestei imprudenţe, el ieşi cu toată graba din cabină, lovindu-se la cap din cauza deschiderii foarte joase.

Irina era pe chei, în pantalon şi tricou, cu o bentiţă ţinându-i părul legat. Înainte ca Jésus-Maria să fi avut timp să arunce scara, Vassili sărise pe pământ şi fugea ţinând-o pe tânăra femeie strâns de mână:

— Ce s-a întâmplat? Este o imprudenţă teribilă din partea ta

să vii aici. De ce n-ai folosit calea obişnuită?

Ea dădu din cap, biciuită de vânt.

— Nu avem timp. Să ne grăbim. Veniţi cu mine! Putem să-l prindem pe Bernon imediat.

El o privi bănuitor:

— Ce ai făcut? Eram neliniştit.

Irina bătu din picior.

— O să vă explic mai târziu. Acum, veniţi! Mitchell nu mai este la Litton Kay. L-au răpit americanii. El este într-un loc numit The Garden of Eden.

— Americanii?

— Da! Ei au fost cei care l-au făcut să plece. E o poveste lungă. Bernon Mitchell este homosexual. Băiatul care l-a scos din Litton Kay a fentat C.I.A. prevenindu-mă mai întâi pe mine.

— De ce nu l-a adus aici?

— Este prea departe. Locul unde se găseşte el se află aproape de Litton Kay. Steve nu putea lipsi mult timp şi îi era frică. Mitchell este în stare de inconştienţă şi eu nu-l puteam transporta singură. Luaţi un fierăstrău! Steve l-a legat de patul lui.

Ea tăcu. Gâfâia şi era nervoasă.

Vassili o privea, scrutându-i faţa cu ochii săi cenuşii impasibili. El era un profesionist prea vechi pentru a nu bănui că i se întindea o capcană, dar în acelaşi timp ştia că orice este posibil în meseria aceasta, iar Irina era un agent de încredere. Altfel n-ar fi fost trimisă în Bahamas.

— Repede, repetă tânăra femeie. Dacă nu, americanii vor sosi ei primii şi noi nu vom mai avea nicio şansă.

Această ultimă frază îl decise pe rus. Era mai bine un risc probabil decât un eşec sigur. Totul era pregătit de o săptămână. El fugi până la vas şi-l chemă pe Jésus-Maria. Acesta ieşi cu toată viteza şi veni cu un sac de unelte.

— Haideţi cu noi! Avem o maşină, îi spuse Vassili lui Irina.

Era un vechi De Soto negru găsit de Jésus-Maria şi îi aparţinea unuia dintre cubanezii de pe insulă.

Treizeci de secunde mai târziu, ei rulau cu toată viteza pe Western Road, spre Litton Kay. Pe timpul drumului, Irina îi povesti cum descoperise că Bernon era homosexual, îi vorbi de eforturile sale zadarnice de a-l seduce şi a-l face să iasă din Litton Kay, despre tentativele americanilor de a pune mâna pe

el şi în final despre reuşita lor.

— Cine-i acest Steve? întrebă Vassili.

— Micul prieten al lui Mitchell.

Rusul avu o mimică de dezgust, dar totul se lega.

— Bine că s-a terminat aşa, sublinie Irina. Pentru că nu-l mai puteam stăpâni pe Minsky. El voia un milion de dolari.

Începând de la Cable Beach, ei nu mai întâlniră pe nimeni. Coasta era pustie, cu excepţia câtorva bungalouri presărate pe alocuri. Panoul indicând prezenţa lui Garden of Eden pe fond albastru, se detaşa clar.

— Aici este, spuse Irina.

Bungalourile erau în josul drumului. Toate păreau închise cu excepţia unuia. Nici urmă de maşină cât vedeai cu ochii. Vassili ezită o secundă, privi în spate şi îi puse tranşant o întrebare Irinei:

— Tu cu ce ai venit?

Ea nu clipi.

— Cu un taxi de la Litton Kay.

Răspunsul păru să-l satisfacă pe Sarkov. Încet, bătrânul De Soto coborî pe aleea de pietriş. Irina coborî prima şi se îndreptă fără nicio ezitare spre bungaloul din stânga. Ea intră urmată de rus şi de Jésus-Maria cu pistolul în mână.

Bernon Mitchell era întins pe un pat, îmbrăcat, cu ochii închişi. Vassili se apropie şi-i ridică o pleoapă. Numai albul ochiului era vizibil. Fusese drogat. Încheieturile sale legate cu o pereche de cătuşe erau ridicate în spatele capului său şi trecute prin tăblia din lemn a patului.

Un palid surâs lumină faţa lui Vassili Sarkov.

— Bravo Irina.

Deja Jésus-Maria se pregătea să taie cu fierăstrăul lemnul de la pat, treabă care nu-i luă mai mult de două minute. Cu pistoletul în mână, Vassili inspectă bungaloul. Nu era nimeni.

— În timpul acestui sezon nu vine nimeni aici, explică Irina, şi Steve are cheia.

Două minute mai târziu, cubanezul ieşea din bungalou, ţinându-l pe Bernon Mitchell în braţe, chiar în momentul în care un mare Cadillac Fleetwood cobora panta în viteză pentru a se opri în faţa lor. Deja Jésus-Maria balansase corpul inert al tânărului matematician aruncându-l în De Soto. El se aruncă la pământ, scoţând pistoletul său, un Luger cu cincisprezece

lovituri, model Promuciamento.

Din Cadillac se năpusti silueta scurtă a lui Bert Minsky ochind cu vechiul său parabellum. Furia îl făcuse să comită cele două prime erori din viaţa lui: mai întâi că venise singur şi apoi nu verificase provenienţa telefonului care-l anunţa în ce loc se află Bernon Mitchell. El se simţea la fel de sigur pe el ca pe timpurile când făcea primele găinării la Big Bill.

El trase primul ochindu-l pe Jésus-Maria. Cubanezul se lipi de pământ iar proiectilul îi fluieră pe la ureche şi se-nfundă în caroseria De Soto-ului.

Vassili trăsese în acelaşi timp din cadrul uşii. Bert Minsky se-nvârti în jurul lui ca şi cum ar fi fost învârtit de o mâna invizibilă, apoi duse mâna la gât. Deja rusul trăsese a doua oară în plin piept. Glonţul de calibru 7,65 pătrunse dintr-o parte, traversă corpul gangsterului dintr-o parte în cealaltă şi i se-nfipse în ficat. Minsky se clătină, ridică arma şi mai trase o dată. Glonţul se pierdu departe în trunchiul unui cocotier.

— Repede!

Jésus-Maria se afla deja la volan. În graba sa, el lovi Cadillacul smulgându-i o parte din aripă. Vassili o căută din ochi pe Irina.

Ea era prăbuşită de-a curmezişul porţii, cu părul blond răspândit în jurul ei.

Rusul ezită un sfert de secundă, dar Jésus-Maria demara în trombă. În spatele lor, Bert care nu lăsase pistolul din mână, mai trase un foc în spasmele agoniei. Motorul Cadillac-ului continua să meargă silenţios. Exploziile fuseseră amortizate de zgomotul vântului. Oricum, locul era pustiu.

De Soto-ul rula deja pe strada mică şi strâmtă. Ei evitară la limită un autocar care merse vreo cincizeci de metri în zigzag pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Încet, ordonă Vassili. Este inutil să ne omorâm acum.

El se simţea acum perfect destins. În ochii săi, restul misiunii nu mai prezenta nicio dificultate. Cazul Irinei nu-l interesa. Va trebui doar să facă un raport în care să explice că ea fusese omorâtă în cursul executării misiunii. Un incident supărător doar! Irina, prin ea însăşi, nu avea nicio însemnătate. Ea nici nu făcea parte din serviciul lui.

Irina se ridică cu precauţie, atunci când zgomotul motorului

De Soto-ului se pierdu în depărtare. Imediat, Chris Jones se ivi din spatele unui cocotier ţinând în mână o carabină M.16 cu lunetă. El îl ţinuse în vizor tot timpul pe Vassili. Jack Harvey coborî de pe acoperişul unui bungalou cu o altă carabină în mână. El îl supraveghease pe Jésus-Maria.

Graţie acestor măsuri de precauţie, Irina nu fusese niciun moment în pericol. Dacă n-ar fi venit Bert, ea ar fi dispărut pe ieşirea din spate a bungaloului. Malko era sigur că Sarkov n-ar fi pierdut timp ca să fugă după ea, când Bernon Mitchell era în maşina sa.

El apăru la rândul lui dintr-un bungalou vecin. Toţi făcură cerc în jurul lui Bert Minsky. Americanul agoniza şi abia mai respira. El încercă să vorbească, apoi alunecă de-a lungul unui pneu al Cadillac-ului, mort. Ciudaţii lui ochelari, căzuseră lângă el.

— Irina, sunteţi liberă, spuse Malko. Vă urez noroc.

Fără să răspundă, ea îi strânse mâna cu putere şi intră în bungalou.

— Să ne cărăm, îi ordonă Malko lui Chris Jones şi lui Jack Harvey.

Ei plecară în fugă. Triumph-ul era ascuns la celălalt capăt al drumului în spatele unei cocioabe abandonate. Ei luară direcţia spre Nassau. Malko era puţin neliniştit. Dacă Vassili Sarkov avea o soluţie alternativă... Tot planul lui se baza pe afirmaţiile Irinei. El îşi privi ceasul. Era nouă şi un sfert. El declanşase planul la ora ordonată de la Washington. Totul era cronometrat. Măcar dacă s-ar desfăşura cu bine. În cazul unei întorsături neplăcute, poate mai era posibil de făcut ceva.

El era fericit de moartea lui Bert Minsky. Nu se aştepta ca americanul să vină, reacţionând la telefonul anonim al unuia dintre oamenii lui Lester Young. El se întreba de ce Irina dorise să rămână singură în bungalou cu cadavrul lui Minsky. Ea nu dorise să-i vorbească despre proiectele ei de viitor.

Jésus-Maria sări pe puntea Ernei cu corpul lui Bernon Mitchell în braţe. În acest timp, Vassili parca maşina cu grijă şi se asigura că n-a uitat nimic înăuntru.

Atunci când la rândul lui urcă pe puntea goeletei, Jésus-Maria îl primi cu un surâs larg.

— E-n regulă. L-am pus la un loc cu vacile.

Erna transporta în interpunte vreo zece vaci cumpărate la un preţ de nimic din Grande Bahamas. În Cuba carnea valora cât aurul şi din asta vor scoate costul călătoriei. D.S.S.-ul, ca toate serviciile de informaţii din ţările mici, era foarte sărac, dar vitele nenorocite, îmbolnăvite de ruliul ambarcaţiunii imobile, mugeau de ţi se rupea inima în interpuntea împuţită.

— Foarte bine, răspunse Vassili. În cât timp plecăm?

Jésus-Maria îl privi pe rus ca şi când l-ar fi insultat pe Fidel Castro.

— Unde să plecăm?

Fu rândul rusului să cadă din nori.

— Cum unde? În Cuba! Şi cât mai repede posibil. Vrei să-i aşteptăm pe agenţii americani cu ce avem la bord, sau pe prietenii lui Bert Minsky?

Jésus-Maria se lovi peste frunte.

— Dar domnule Vassili, asta-i imposibil. Vine ciclonul... Este imposibil să ieşim în larg.

Vassili încruntase sprâncenele. El îi vorbi lui Jésus-Maria pe tonul care-l foloseşti ca să-l faci pe un copil să te înţeleagă.

— Tu ai un vapor bun. Chiar tu ai spus asta deseori. Cu radio, noi vom evita ciclonul. Haideţi!

Jésus-Maria bătu din picior scâncind.

— Dumneavoastră sunteţi nebun! Ascultaţi radioul şi o să vedeţi!

El îl trase ca un nebun pe Vassili în cabină. Acolo era un aparat negru care mergea de bine de rău. Jésus-Maria se aşează, umblă pe butoane, prinse un post cu muzică cubaneză, înjură şi în fine, prinse o voce gravă enunţând litere şi cifre într-un ciudat accent spaniol. Jésus-Maria luă un creion şi un petec de hârtie notând cu febrilitate. Vassili, foarte calm, privea peste umărul lui fără să înţeleagă.

Cubanezul lăsă încet radioul şi-i băgă notiţele sub nas lui Vassili:

— Priviţi! „Flora” se apropie 57°3 şi 19°6. Acesta este centrul. Sunt rafale care ating 270 de km pe oră.

Vassili privea cifrele fără să înţeleagă nimic. Necunoscutul spaniol îşi continua litania, un ireal sunet de alarmă care suna alerta prin miile de insule ale arhipelagului Caraibelor. „Flora” venea cu cortegiul său de distrugeri.

Lui Vassili Sarkov însă nu-i păsa de „Flora”. El trebuia să-l ducă pe Bernon Mitchell în Cuba, asta era tot ceea ce ştia. Ciclonul nu era o scuză. De altfel, toţi aceşti indigeni supraestimau pericolul.

— Jésus-Maria, spuse el cu un ton foarte sec. Eu vreau să fim plecaţi de aici peste zece minute. Acesta este un ordin!

Cubanezul urlă:

— Nu! Nu! Şi nu! Eu nu vreau să mor. Nu avem nicio şansă să trecem, nici măcar una la un milion. Ciclonul vine exact între noi şi Cuba.

— Vom pleca imediat, repetă Vassili.

Jésus-Maria îl împinse şi sări pe scara care ducea spre punte. Vassili se repezi şi-l apucă de gleznă. Ei rămaseră astfel, Jésus-Maria în patru labe pe punte, căutând să se elibereze, Vassili trăgându-l spre interior, pentru a-l face să se întoarcă. Deodată Vassili înjură:

— Jésus-Maria, priviţi pe chei!

O maşină cu trei pasageri mergea încet pe ţărm. Malko era la volan. Irina i-l descrisese pe Vassili în amănunt, astfel încât îl recunoscu de la prima privire.

— Americanii!

Imediat, cubanezul intră în cabină. Faţă-n faţă, cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri.

— Trebuie să plecăm imediat, spuse Vassili. Ei pe noi ne caută.

Jésus-Maria dădu încet din cap.

— Nu! mai bine îi înfruntăm pe americani decât ciclonul.

Nu-şi sfârşi fraza, că Vassili îşi şi ţinea Tokarev-ul său cu piedică exterioară îndreptat cu ţeava la zece centimetri de buricul cubanezului. Vassili spuse:

— Dacă în zece secunde n-aţi început manevra, vă lichidez şi iau eu comanda Ernei, chiar dacă va trebui s-o conduc singur.

Vasul era în tangaj şi se legăna pe loc. Jésus-Maria deschise şi închise gura, apoi spuse cu o voce indiferentă:

— Sunteţi nebun, un biet nebun. Pentru că dumneavoastră vreţi asta, vom muri toţi şi veţi merge în infern înaintea mea. *Va con Dios!*

Vassili dorea să-i spună că un bun comunist n-ar invoca numele sfânt al lui Dumnezeu, dar momentul nu era prea bine ales.

Deja Jésus-Maria urla nişte ordine celor trei membri ai echipajului. Aceştia îl priviră total uimiţi. Niciodată nu se mai văzuse o goeletă să plece pe un astfel de timp.

Cu arma pusă la centură, Vassili supraveghea manevra, cu inima total împăcată. El ronţăi două tablete contra răului de mare şi se instală în cabină. Era decis să-l omoare pe Jésus-Maria la primul refuz, dar nu fu nevoie. Cu faţa albă ca varul, cubanezul îndeplinea toate manevrele de desprindere de la ţărm.

Erna rejectă ultima sa coardă şi se depărtă de chei, folosind încă motorul auxiliar. Ei merseră de-a lungul lui Paradise Island pe la est, protejaţi încă de o limbă de pământ a insulei care înainta în mare şi ajunseră în faţa farului din East End. Imediat începură să clipească semnalele luminoase.

De când începuseră să avanseze pe mare, Vassili se simţea perfect destins.

— Ce semnalizează? întrebă el.

— Să ne întoarcem.

Rusul dădu din umeri, fără să răspundă.

Deşi pânzele abia erau întinse, goeleta se transformă într-un pai. Ea nu mai era protejată de pământul insulei şi vântul o lovea din flanc. Rafale bruşte împingeau nava care înainta cu îndemânare printre curenţi.

Marea era teribil de agitată. Goeleta se scufunda şi reapărea prin valuri pârâind din toate încheieturile. Apa mătura puntea luând cu ea tot ce nu era bine legat. Vassili şi Jésus-Maria erau uzi până la piele. În interpunte vacile inundate de apă, mugeau disperate, pradă răului de mare. S-ar fi spus că era sirena de ceaţă a unui vas fantomă.

Pentru a vorbi, Vassili era obligat să strige ca să se audă prin mugetele mării şi vântului. Jésus-Maria era la cârma de care stătea cramponat ca un naufragiat.

— Cât avem de mers?

Rânjetul cubanezului se pierdu în vânt:

— Señor Vassili, urlă el la rândul său, nu vom ajunge niciodată, niciodată.

Rusul făcu un semn liniştitor, care însemna că nu era chiar aşa de speriat.

Totuşi, nişte valuri din ce în ce mai mari loveau goeleta cu un zgomot teribil pe punte şi suprastructuri. Nişte nori palizi,

împinşi de vânt cu o rapiditate demonică, defilau pe cer deasupra lor. Se sfârşi albastrul strălucitor, ca şi când o masă de plumb ar fi acoperit marea Caraibelor. Şuieratul vântului însoţea mugetul vitelor.

Erna se cufunda în craterul valurilor şi ieşea din nou udă leoarcă, înainte să recadă într-un nou abis lichid, din care ieşea după care din nou se scufunda.

Pe jumătate ieşit din cabină, Vassili Sarkov privea dezlănţuirea elementelor naturii cu indiferenţă. El nu avusese niciodată imaginaţie şi Marea Caraibelor nu-i producea teamă. În secolul XX nu mai existau naufragii. Vacile puteau fi aruncate oricând peste bord.

Fregate imense albe şi negre, pelicani cu ciocul interminabil se încrucişau cu goeleta; fugind de furtună. Unii dintre ei, epuizaţi, zburau la nivelul valurilor odihnindu-se o clipă pe o creastă şi apoi îşi adunau puterile pentru un nou salt spre pământ. Ud, Vassili coborî din nou în cabină şi se adânci în studiul unei hărţi jegoase întinsă pe masa de acaju. Drumul cel mai scurt era spre sud, de-a lungul lui Andros Island şi apoi ocolind Great Bahamas Bank, să meargă drept spre Cuba. Ei urmau să ajungă la Nuavitas, era însă mai scurt decât până la Havana, dacă ciclonul le mai lăsa timp...

Jésus-Maria, cu aerul sumbru, îi lăsase cârma unuia dintre cubanezi şi se aşezase într-un colţ. Pentru a mai uita de necazuri, Vassili intră din nou în interpunte. Bernon Mitchell era tot inconştient, dar gemu atunci când rusul îl scutură. Mirosul era îngrozitor şi mugetul vacilor acoperea zgomotul furtunii. Liniştit în privinţa stării prizonierului său, Vassili Sarkov se duse lângă Jésus-Maria:

— În câte ore ajungem în Cuba?

Jésus-Maria ridică din umeri.

— Pe timp normal ar fi o zi şi jumătate...

— Dar acum?

Cubanezul nu răspunse. Vassili urcă din nou pe punte. Brusc el deveni verde la faţă. Nu avu timp decât să se aplece peste bastingaj sub privirea batjocoritoare a omului de la cârmă. Un val de apă sărată îl aruncă pe spate şi el tuşi şi se înăbuşi furios că se dăduse în spectacol.

Înspre partea din faţă a vasului se văzu un fulger de argint: un tarpon enorm (scrumbie mare de Atlantic) sărea printre valuri

escortând goeleta. Vassili o observă timp de o secundă, fascinat de peştele enorm. Cerul şi marea se confundau într-o masă cenuşie. Pe moment, micul vas se afla între două ziduri lichide din care părea să nu mai iasă.

Neştiind ce să mai facă pe punte, Vassili coborî în interpunte, se alungi şi adormi, epuizat de tensiunea nervoasă.

Atunci când se trezi, îşi privi ceasul. Era ora două după-amiază. Trecuseră deja cinci ore. El oftă satisfăcut şi aruncă o privire în direcţia lui Bernon Mitchell. De data asta, americanul avea ochii deschişi. El îl privi surprins pe Vassili:

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el. Unde ne aflăm?

Rusul afişă surâsul cel mai liniştitor.

— Eu sunt un prieten şi ne aflăm pe o goeletă în drum spre Cuba. În câteva ore vom fi acolo.

— Spre Cuba?

Bernon încercă să se ridice în picioare dar căzu din nou.

— De ce mă duceţi în Cuba?

Vassili îi explică:

— Asta doreaţi şi dumneavoastră, nu-i aşa? Datorită Irinei sunteţi aici.

— Datorită Irinei?

Fu ca un adevărat ţipăt de bestie.

— Dumneavoastră nu sunteţi american?

Vassili dădu din cap.

— Nu! Americanii trebuiau să vină în dimineaţa asta să vă caute la Garden of Eden. Noi însă, le-am luat-o înainte datorită Irinei.

— Datorită Irinei…

Bernon Mitchell izbucni într-un râs ascuţit şi urlă:

— Imbecilule! Irina lucrează pentru americani de opt zile, de-atunci de când sunt eu la Garden of Eden. Ei sunt cei care v-au păcălit. Unde-i ticăloasa aceea?

— A murit.

Ghemuit pe paie, Vassili căuta cu disperare să descopere cum fusese înşelat. Deci, americanii i-l predaseră cu bună ştiinţă pe Bernon Mitchell şi-l lăsaseră să plece din Bahamas, pe el, omul K.G.B.-ului. Asta nu putea fi decât o capcană. El îl scutură violent pe american.

— Dumneavoastră ştiaţi că eu trebuie să vin?

Mitchell dădu din cap:

— Nu-mi amintesc de nimic. Până ieri, eram sub supravegherea oamenilor C.I.A., apoi mi-au făcut o injecţie foarte devreme dimineaţa şi am adormit. Mă gândeam că mă vor transporta cu forţa în S.U.A.

Vassili nu răspunse. Capcana se-nchidea în faţa lui, dar unde era capătul?

El se duse până la cabină pentru a se ciocni cu un Jésus-Maria descompus, palid ca un mort. Aparatul mare de radio înşira din nou cifre.

Cubanezul îi strânse cu putere braţul lui Vassili, mai să i-l rupă.

— Veniţi pe punte, îi spuse el.

Intrigat, Vassili îl urmă ascultător. Chiar în faţa lor, la o distanţă de aproximativ patruzeci de mile marine – cerul se luminase magnific. Albastrul ca cerneala al furtunii ceda locul unei irizări, culoare de perle parcurse de mii de curcubeie.

— Priviţi señor Vassili, spuse Jésus-Maria.

Vassili nu vedea nimic deosebit decât o iluminare. O fregată colorată în negru şi alb, cu aripa pe jumătate ruptă trecu razant cu coca, ţipând ascuţit.

— Ei bine, furtuna s-a terminat…

Râsul lui Jésus-Maria ar fi fost perfect în opera Faust. Era Mefisto în cele mai bune zile ale sale.

— Señor Vassili, spuse el grav, noi vom muri cu toţii. *Todos,* repetă el cuvântul în limba spaniolă. *Todos.*

Spunând acestea, spre marea surprindere a rusului, el îşi făcu un mare semn ai crucii.

— Să murim…

— Ciclonul, vine direct peste noi. La radio tocmai asta s-a spus. Noi suntem tocmai în drumul lui.

Deodată mugetul vacilor deveni mai puternic, asurzitor. Vassili îl privi cu surprindere pe Jésus-Maria.

— Vântul s-a calmat ca prin minune, începu să explice cubanezul.

Într-adevăr, marea se calmase miraculos. În jurul lor nu se vedea nicio bucată de pământ. Nu se putea distinge decât culoarea de smarald a Mării Caraibelor.

— Pare mai degrabă să fie un semn bun, zise Vassili, totuşi cu o umbră de nelinişte.

— Semn bun…

Jésus-Maria îşi prinse capul în mâini.

— Când vine ciclonul, aşa se-ntâmplă totdeauna. Imediat va fi iadul pe pământ.

— Să ne întoarcem, sugeră Vassili. Repede!

Din nou rânji cubanezul.

— Nu mai este vânt, señor Vassili. Cu motorul, noi mergem cu opt noduri, în timp ce ciclonul avansează cu optzeci.

— Ce-i de făcut? întrebă el.

Pentru prima dată de când se cunoşteau, cubanezul îl privi cu compasiune.

— Să ne rugăm, señor Vassili. Nimeni, dar nimeni n-a scăpat vreodată viu dintr-un ciclon din Caraibe.

Steve nu mai ţipa. Toată noaptea el gemuse sub muşcătura acidului vegetal. Se făcuse ziuă, însă el nu văzuse. Ochii lui nu mai erau decât două plăgi. Buzele sale roase de seva mortală semănau cu două fructe fleşcăite dându-i nenumărate înţepături.

Corpul lui se descompunea lent, acidul atingându-i oasele după ce-i mâncase carnea, dar el continua să trăiască. Acum el simţea curgând asupra sa un duş atroce. Afară ploua. Apa din cer alunecând de-a lungul frunzelor se transforma într-un precipitat albicios şi arzător.

Nimeni nu va veni să-l salveze. La Litton Kay, miliardarii se retrăseseră în vilele lor luxoase aşteptând ciclonul. Locul în care se găsea Steve era izolat. De altfel, doi dintre oamenii lui Minsky îl supravegheau. Nimeni nu-l revăzuse pe Minsky după ce plecase ca un nebun la volanul Cadillac-ului său şi lor le era frică să se atingă de Steve în lipsa acestuia.

Deodată, acesta din urmă avu o senzaţie ciudată, ca şi când n-ar fi fost singur, apoi fu cuprins de o angoasă afurisită. El încercă să-şi deschidă ochii morţi.

Plaja era goală în jurul lui, dar senzaţia persista. Ceva se mişca lângă el. Acum nisipul părea viu în jurul pomului de care el era legat. Deodată, el înţelese şi scoase un ultim ţipăt.

Crabii!

Ei avansau cu miile pe plajă, izgoniţi de ciclon din găurile lor. Erau nişte crabi enormi, albi şi mari cât o farfurie.

Primii escaladară cu neîndemânare corpul lui Steve, marii lor

cleşti căutând ceva de mâncare. El simţi o arsură la picior şi se scuturâ cu disperare, dar un misterios mesaj circula prin colcăială. Inexorabil, crabii albi începură să acopere corpul lui Steve, fiind atraşi de mirosul festinului.

Era o masă enormă de minuscule fâsâituri. Cu lovituri slabe de picior, Steve strivi câţiva, dar el nu putea lupta mult timp. Erau prea numeroşi şi seva acidă îl dusese la capătul puterilor.

În curând corpul lui fu acoperit în întregime de carapace albe şi el nu mai strigă. O rafală de ploaie mai puternică îl stropi cu un ultim duş mortal. El nu se mai mişcă. Litton Kay părea mort, izolat în spatele obloanelor închise ale bungalourilor.

Irina făcu numărul, căutând să fie calmă. Ei îi rămânea puţin timp la dispoziţie: locul era destul de izolat, s-ar fi putut ca focurile de armă să fi fost auzite. Destinul său urma să se clarifice în următoarele cinci minute.

Telefonul sună. I se păru o veşnicie până ce o voce îi răspunse „alo!”

— Vă rog daţi-mi bungaloul domnului Aron.

— Din partea cui?

— Domnişoara Malsen.

În ajun, ea se asigurase că el se află tot la Litton Kay.

Totul se hotăra în acel moment. El ar fi putut s-o uite pur şi simplu, în braţele unei cocote oarecare.

Se auziră nişte paraziţi în receptor, apoi răsună în aparat vocea jovială a bătrânului Ed:

— Irina pe unde ai umblat? V-am căutat peste tot. Am cerut chiar unui detectiv particular să vă găsească.

— Este adevărat? întrebă Irina neputându-se abţine.

— Sigur că da. Îmi lipsiţi foarte mult. Unde sunteţi? De ce îmi daţi telefon în loc să veniţi aici?

— Nu sunt chiar aşa de departe, spuse Irina.

— Atunci ce mai aşteptaţi? În seara asta dau o mare serbare în cinstea întoarcerii dumneavoastră.

Irina trase îndelung din ţigara ei. Din locul în care era, ea vedea partea din faţă a Cadillac-ului lui Minsky.

— Ed, spuse că, aş dori să vă pun o întrebare, aproape o întrebare de viaţă sau de moarte.

— Ei, spuse americanul devenit deodată serios. E ceva care

nu-i în regulă?

Ajunsese la momentul cel mai greu. Dacă Irina calculase greşit, atunci viitorul ei era compromis.

— Nu, răspunse Irina cu calm. Pe moment totul e bine.

— Atunci?

— Acum opt zile m-aţi cerut în căsătorie. Vă mai amintiţi?

— Sigur că-mi amintesc. M-aţi trimis atunci la plimbare. De când vă cunosc am insistat destul.

— Ed, eu nu v-am trimis la plimbare. Atunci nu puteam să accept oferta dumneavoastră iar acum pot.

Se lăsă un moment de linişte la telefon, după care Edward Aron spuse lent:

— Vreţi să spuneţi că acceptaţi cererea mea?

— Da.

— De ce îmi spuneţi asta la telefon? Veniţi şi vom stabili amănuntele logodnei.

— Aşteptaţi Ed! Vreau să clarificăm lucrurile. Dacă dumneavoastră mă iubiţi, veţi veni să mă luaţi imediat din locul unde mă aflu. Vom merge apoi pe vaporul dumneavoastră în ora imediat următoare şi ne vom îndrepta unde vreţi. Dumneavoastră nu-mi veţi pune nicio întrebare, căci eu nu vă voi putea răspunde. Noi ne vom căsători în Mexic sau oriunde altundeva. Dacă nu acceptaţi, nu mă veţi mai revedea vreodată şi nu veţi mai auzi vorbindu-se de mine după ce voi închide acest telefon. Acesta nu este un şantaj ci un concurs de împrejurări.

— Staţi, aşteptaţi, ţipă americanul. Dumneavoastră…

— Ed, spuse Irina cu voce şoptită. Eu nu vă iubesc, dar vă stimez şi vă voi face fericit. Vă promit. Nu sunt urmărită de poliţie. Eu vreau să rup cu un trecut. Asta-i tot.

Irina îşi asculta bătăile inimii. Ed nu mai spunea nimic. În bungaloul lui, ea distingea un zgomot de muzică de fond. El era poate cu vreo fată pregătindu-se să-şi bată joc de ea.

Irina avu o tresărire de orgoliu. Ea urma să numere până la zece. Dacă el nu vorbea, urma să închidă telefonul.

Ea număra în minte şi ajunsese la şapte, când el întrebă:

— Unde sunteţi, Irina?

— Este adevărat? murmură ea.

Ed Aron era un dur. El câştigase o mulţime de bani pentru că toată viaţa lui luase decizii puţin mai repede decât alţii şi el se

lăuda că ştia să-i judece pe oameni.

— Dau ordin să se pregătească vaporul, spuse el. În timpul ăsta vin să vă caut.

Ea îi dădu explicaţiile necesare cu lacrimi în ochi, apoi închise telefonul şi părăsi bungaloul. Vântul sufla din ce în ce mai tare.. Pentru a ajunge la Litton Kay nu-i trebuiau mai mult de cinci minute. Ea începu să numere secundele angoasată.

Aparatul Piper Comanche care-i transporta pe Malko şi Chris Jones ateriză la ora unu treizeci pe minuscula pistă de pe insula Swan. William Clark era acolo lângă un jeep părăginit. El îi strânse mâna lui Malko şi-l întrebă:

— A mers?

Un vânt violent mătura insula. Acolo, de asemenea norii treceau cu toată viteza. Malko privi curios în jurul său. Ca toată lumea de la C.I.A., el auzise vorbindu-se de această curioasă insulă din Marea Caraibelor, situată la nord de Cuba, lungă de doi kilometri şi lată de unul, care nu fusese decât un depozit mare de gunoi până în momentul în care minţile strălucitoare din C.I.A. instalaseră acolo o staţie emiţătoare cu o putere de cincizeci de waţi, pentru a-i încuraja pe cubanezi să dea foc recoltelor şi să otrăvească fântânile.

Din când în când, radio Swan difuza de asemenea mesaje codificate şi cursuri de sabotaj către misterioşii maquisarzi.

Insula era populată doar de o mână de tehnicieni şi de şopârle dintre care cele mai mari atingeau un metru. Oficial, ea era cunoscută ca un radio far foarte puternic, destinat să faciliteze navigaţia aeriană, şi ca staţie meteo.

Nişte mici bâtlani albaştri îi escortară pe Malko şi pe William Clark până la o clădire presărată cu multe antene.

O jumătate de duzină de tehnicieni în civil se-nvârtea în faţa unor ecrane electronice brăzdate de linii de toate culorile. Un teletype afişa neîntrerupt coloane de cifre.

Pe unul din pereţi se afla o hartă imensă a Caraibelor cu ace cu gămălii colorate şi fire întinse ca pe un mare câmp de bătălie.

În acest birou meteo secret al C.I.A. fusese pregătită operaţiunea vizând eliminarea lui Mitchell şi a lui Sarkov. Din ajun, tehnicienii calculau viteza şi direcţia ciclonului şi a Ernei. Ei

ştiau chiar şi unde trebuiau să se întâlnească.

Unul dintre oameni îi arătă harta lui William Clark.

— „Flora” merge pe drumul pe care l-am trasat noi şi avansează puţin mai repede decât am prevăzut, în aceeaşi direcţie. New Providence Island va fi atinsă în seara aceasta în jur de ora nouăsprezece treizeci.

— Unde se găseşte vasul?

— Iată-l!

El arăta pe radar o pată minusculă verde care fusese materializată printr-un cerc roşu lipit pe faţa exterioară a ecranului. Malko se apropie fascinat. Planul lui era etalat acolo, în faţa lui.

Pata verde practic nu se mişca, dar în josul ecranului se distingea o pată mai palidă şi enormă care se deplasa văzând cu ochii spre nord.

— Nu este posibilă nicio eroare? întrebă William Clark.

Tehnicianul dădu din cap.

— Imposibil! Noi l-am urmărit după plecarea sa de la Nassau şi nu sunt multe vase în larg; el va fi cuprins de ciclon cam într-un sfert de ceas.

— Câte şanse sunt ca să-l poată străbate?

— Niciuna, domnule. Chiar dac-ar fi fost vorba de Queen Mary, nu am mai fi găsit decât bucăţi de tablă…

— Dar supravieţuitori?

Celălalt dădu din cap:

— Imposibil! Nimeni n-ar putea pluti într-o asemenea mare. În plus, locul este plin de rechini care mişună în jurul lui Grand Bahamas Bank. Mereu se trec naufragii în contul acelui loc.

— Ei nu pot fugi?

— Este prea târziu.

În tăcere, timp de o oră, cei trei bărbaţi priviră petele. Cea mare se apropia încet de cea mică ce părea nemişcată. În curând, ele se confundară. Cea mai mică apăru în supraimpresiune timp de încă un sfert de ceas, apoi brusc ea se diluă. Malko îl privi pe William Clark care la rândul său îl privi pe tehnician.

— Goeleta tocmai s-a scufundat, anunţă acesta din urmă cu o voce indiferentă, latа poziţia sa: 5703 latitudine, 4509 longitudine.

— Şi dacă ar fi ajutaţi?

Din nou, tehnicianul arătă spre ecranul radar.

— Cine s-o facă? Priviţi, nu există niciun vas sau vreun avion în acele locuri actualmente.

Ochii strălucitori ai lui Malko se întunecară. El era cel care cu bună ştiinţă trimisese Erna la moarte. Acum supravieţuitorii se mai zbăteau în marea ostilă pentru încă puţin timp.

Deodată, simţindu-se rău, el ieşi din cazemata de beton. Trei copii îl priviră curioşi. Erau copiii câtorva indigeni de pe insulă.

Peisajul era feeric. Din cauza ciclonului insuliţa era invadată de păsări de mare. Vreo sută de fregate, negre cu pete roşii, se instalaseră pe vârfurile coralilor care mărgineau terenul de aviaţie.

William Clark îl trase de mână.

— Veniţi! Trebuie să fugim la Miami, căci altfel va fi prea târziu. Vine „Flora”. Bravo! Aţi făcut o treabă bună.

Ei se urcară din nou în elicopterul Piper Comanche, apoi survolară insula la înălţime joasă. Niciodată în Caraibe Malko nu văzuse marea atât de transparentă. Siluetele fusiforme a trei rechini mari fugeau cu toată viteza între corali.

Cu toată puterea celor două motoare de cinci sute de waţi, vedeta *Adelphi* străpungea Marea Caraibelor, în largul insulei Bimini.

În direcţia nord – vest, ea se deplasa spre West Palm-Beach, marele port de agrement din Florida.

Aşezaţi în spate în două fotolii mari de paie, Ed Aron şi Irina se ţineau mână în mână tăcuţi. Ei părăsiseră Nassau de două ore. Ciclonul era pe urmele lor. Din fericire, ei aveau vântul în spate dar etrava tăia nişte valuri puternice şi cenuşii.

Irina se întoarse spre Ed:

— De-acum noi începem să trăim Ed. Nu va trebui să-mi pui întrebări niciodată. Niciodată.

El aprobă în tăcere. Avea o senzaţie stranie de fericire, deşi la urma urmei abia o cunoştea pe Irina. La şaizeci de ani, avea impresia că trăieşte o aventură minunată, desigur, ultima în viaţa lui tumultoasă.

Un marinar ieşi din cabină şi se aplecă spre el:

— Sir, tocmai am captat un S.O.S. slab, la o sută de mile de aici. Ce facem?

Codul maritim era clar. Nu se abandonează niciodată un vas în dificultate. Ed se duse în cabină.

Postul ultramodern ţârâia. Ed îşi puse căştile la urechi. Foarte slab, printre zgomote, auzi frânturi de cuvinte:

— Erna... nu putem stăpâni nava... motor înecat. Mayday, Mayday, Poziţie 5703...

Fu o scurtă întrerupere apoi mesajele se reluară mai slab:

— Mayday... Mayday... Mayday.

Era un emiţător automat pentru avarie. Ed îl privi pe marinar şi la zidul negru ce venea în urma lor la câteva mile. Apelul venea din centrul regiunii în care era ciclonul. În alte timpuri, Ed şi-ar fi riscat viaţa „fie şi numai din plăcere”. Cu puternica sa ambarcaţiune avea o şansă minimă să treacă prin ciclon. Acum însă mai era şi Irina. Nu avea dreptul să-şi asume riscuri.

— Retransmite mesajul la paza de coastă. Noi nu putem merge acolo. Este prea periculos.

Marinarul începu să manevreze emiţătorul, dar în Caraibe zeci de mesaje se încrucişau în spaţiu. Numai avioanele cu reacţie zburând la zece mii de metri înălţime scăpau de „Flora”.

Adelphi acceleră mai mult.. Era singurul vas care mergea pe o rază de o sută de mile. Pentru a nu mai auzi mesajul „mayday”, el îşi luă căştile de la urechi.

Malko se juca cu ochelarii negri. Ochii lui nu părăseau mâinile diafane ale lui Muriel întinse pe cearceaful alb. Unghiile îi crescuseră şi mâinile îi păreau mai lungi. Tânăra femeie era foarte palidă. Ciclonul era departe acum şi soarele fierbinte încălzea geamurile. Peste tot în insulă se reparau stricăciunile. Malko revenise pe cheltuiala lui din cauza lui Muriel.

— Aveţi veşti despre Bernon? îl întrebă ea.

Malko încercă s-o privească în faţă.

— Da! Proaste! Până la urmă el a încercat să plece în Cuba, dar goeleta pe care se îmbarcase a dispărut, prinsă în ciclon.

Ea îl privi cu lăcomie.

— Nu mai are şanse, nu-i aşa?

El dădu din cap.

— Practic niciuna!

Ea oftă apoi spuse încet:

— Este curios. În ciuda a tot ce-a făcut, eu tot îl mai iubesc.

Malko îi luă mâna şi-i sărută vârfurile degetelor:

— Sunteţi tânără Muriel. O să vă refaceţi viaţa. Atunci când vă veţi însănătoşi o să vă duc să faceţi turul arhipelagului Bahamas. Veţi vedea ceva încântător.

Ea surâse şi spuse:

— Aveţi ochi frumoşi. În acest moment ei devin verzi. Ce înseamnă asta?

El surâse fără să răspundă, străduindu-se din toate puterile să uite că doctorul îi spusese că Muriel va fi moartă în seara asta.